PISTA MONTE CARLO - KREMLIN

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Pista Monte Carlo-Kremlin

V.1.0

ISBN:
973-8070-04-x.

Malko Productions – Paris,
La piste du Kremlin
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000.

Gérard de Villiers

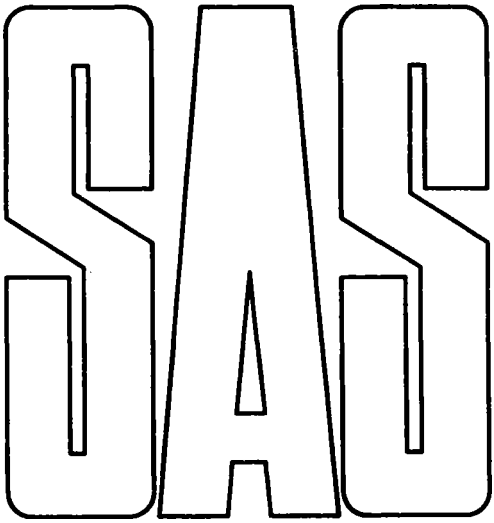

Pista Monte Carlo-Kremlin

În româneşte de:
Anca Pisică şi Maria Măciucă.

2000

Capitolul I.

Igor Aleksandrovici Zakaiev contemplă cerul plin de stele şi se simţi stăpânul lumii. Din sud, sufla o briză uşoară, aducând cu ea o căldură plăcută care adăuga aniversării lui un fast deosebit. Sărbătorirea împlinirii celor patruzeci decani pe Coasta de Azur era într-adevăr o plăcere căzută din cer. În picioare, într-un colţ al terasei de unde se vedea întreaga proprietate, Igor Aleksandrovici îşi privea invitaţii care luaseră cu asalt bufetul instalat pe vasta esplanadă cu dale din marmură, ce înconjura piscina.

Smochingurile se amestecau printre rochiile elegante de seară. Se aflau aici cele mai frumoase femei de pe Coasta de Azur, însoţite de oamenii cei mai importanţi, deja Monte Carlo până la Saint-Tropez. Unii dintre ei veniseră şi mai de departe special pentru această seară. Cei care făcuseră deja turul bufetului dansau acum legănaţi de acordurile unei orchestre braziliene. Până şi celor mai blazaţi locuitori din Monaco, ce veniseră până la Cap d'Antibes, li se părea că erau deja pe altă planetă. Însă pe Igor Aleksandrovici îl considerau ca pe unul de-ai lor, căci locuia în principat, unde închiria pe un an întreg un apartament la *Hotel de Paris.* Cumpărase această proprietate ca să dea petreceri şi să facă pe miliardarul rus extravagant şi puţin nebun, comandând un conteiner plin cu mobilier de la arhitectul Claude Dalie, ce depăşise suma de cinci sute de mii de dolari. Dar, majoritatea timpului, vila era nelocuită sau împrumutată prietenilor lui din Moscova, care nu reuşiseră în viaţă la fel de bine ca Igor Zakaiev.

Orchestra se opri din cântat, iar proiectoarele care luminau esplanada de jur-împrejurul piscinei se stinseră. Numai razele de lună plină mai lăsau să se întrezărească siluetele invitaţilor care se opriseră din mâncat şi din dansat, întrebându-se ce surpriză le mai rezerva stăpânul casei. Două proiectoare se aprinseră din nou luminând

capul scării maiestuoase ce cobora de pe terasă lângă piscină. Deodată, în lumina reflectoarelor îşi făcură apariţia două fiinţe neaşteptate: doi negri cu constituţie atletică, cu trupurile unse cu ulei, ca sclavii din Antichitate, doar cu o eşarfă albă prinsă în jurul coapselor, purtând pe braţe un talger mare din aramă pe care stătea, nemişcată ca o nimfă, o superbă tânără brunetă cu părul scurt şi negru ca abanosul semănând cu o cască. Avea umerii goi şi purta un furou argintiu foarte decoltat din zale, care îi ajungea până la glezne, dar lăsa să se vadă pieptul plin.

Parcă ar fi fost o scenă dintr-un film de aventuri cu subiect mitologic… De altminteri, rusul se inspirase dintr-un asemenea film. Urmări cu privirea cum coborau foarte încet scările şi simţi subit un foc mistuitor în pântece. Nu s-ar plictisi niciodată de frumuseţea aproape ireală a amantei sale, Elena Ivanovna. O cunoscuse cu doi ani în urmă la Moscova, într-o discotecă şic, *Monte Carto,* frecventată de „ruşii noi" şi de „bandiţi"[1]. Era însoţită de un bărbat care putea să-i fie tată şi dansa pe loc, sprijinindu-se de balustrada care împrejmuia ringul de dans. Era atât de strălucitoare şi atât de sexy, încât Igor uită numaidecât de târfa care stătea agăţată de braţul lui. Cunoştea toată lumea care se afla în discotecă. După două ore, când scăpase de cavalerul incomod – proprietarul magazinului de blănuri pentru care Elena făcuse o prezentare – o avea deja pe tânără la masa lui. Arogantă şi cu privirea pierdută, ea abia îi răspundea lui Igor la întrebări din vârful buzelor, în timp ce fuma cele mai ieftine ţigări care se găseau în Rusia, pe care le aprindea cu o brichetă Zippo bătută cu atâtea pietre preţioase, că semăna mai degrabă cu o raclă… Era măritată cu un om de afaceri care călătorea mult şi care locuia mai mult la Monte Carlo. Doar se vedea după rochii şi bijuterii că nu era o sărăntoacă… Au dansat împreună. Ţeapănă ca o prăjină, Elena de-abia se lăsa atinsă, hieratică şi cu mult mai ademenitoare. După ce luase câteva înghiţituri din vestita şampanie Taittinger Comtes Blanc de Blanes din 1994, comandată de Igor special pentru ea, la trei dimineaţa, începuse să caşte şi să se uite la ceas – un

[1] Oameni de afaceri care au legături cu Mafia (n.a.).

Breitling Callistino cu cadran auriu ale cărui cifre erau marcate cu mici diamante – apoi zise:

— Eu plec. Am un avion mâine dimineaţă.

— Îmi îngăduiţi să vă conduc? îi propusese Igor imediat.

— Nu-i nevoie, locuiesc vizavi, la *Balciuk. Dasvidania.*

Igor i-ar fi omorât şi pe maică-sa şi pe taică-său numai să o poată avea imediat chiar acolo, pe banchetă. Mâinile i se umeziseră

Şi simţea un ghem în stomac. Fără să scoată o vorbă, cele două gărzi de corp, masive ca nişte namile, se iviră şi o încadrară numaidecât. Igor se mulţumise s-o întrebe ca un licean timid:

— Unde aş putea să vă mai întâlnesc?

— La Monte Carlo, îi răspunsese tânăra rusoaică. Numărul meu e trecut în cartea de telefon.

Igor o urmărise cu privirea în timp ce „gorilele" îi făceau drum spre ieşire. El aşteptase totuşi cinci minute, apoi se repezi la portarul hotelului *Balciuk Kempinski,* care se afla chiar vizavi. Cu preţul a o sută de dolari, aflase în cinci minute cu ce cursă pleca a doua zi din Moscova Elena Ivanovna Sudalskaia.

Dar ea nu păru prea surprinsă când îl văzu în avionul aparţinând companiei Aeroflot. În timpul călătoriei, Igor aflase ceva mai multe lucruri despre ea şi îi descoperise vocea ciudat de răguşită. Elena era despărţită de soţul ei, însă acesta continua să-i asigure mijloacele unei existenţe luxoase. Ea îşi împărţea timpul între Moscova, Londra şi Monte Carlo, din petrecere în petrecere şi de la bijutier la un mare creator de modă. Chiar în seara cu pricina, Igor o dusese la „Ducasse", la *Hotel de Paris,* iar după aceea, la *Jimmy'z.* Băuse din belşug şampanie roz Taittinger Comtes din 1993. După ce au plecat de acolo, Elena i-a propus lui Igor să mai bea un pahar în apartamentul ei situat pe bulevardul Princesse-Grace. Rusul şi-ar fi lăsat bucuros maşina Bentley în mijlocul drumului, numai să rămână singur cu ea. Nici măcar nu o lăsase pe Elena să destupe sticla de şampanie, că o şi împinsese spre dormitor, apoi o aruncase în pat.

Igor îi ridicase rochia lungă din satin alb şi îi smulsese pur

şi simplu chiloţii de pe ea. Elena se lăsase în voia lui cu o indiferenţă complice, dar nu ajunsese la orgasm. Dar nici Igor nu îşi dăduse prea mult silinţa. În ciuda ochilor verzi, a pometţilor proeminenţi, a gurii bine conturate şi a corpului de atlet după care mureau toate femeile cucerite de el, abia după câteva săptămâni reuşise cu chiu cu vai să o facă pe Elena să juiseze. Într-o seară, aşa, dintr-o dată, ea îl primise foarte excitată şi juisase aproape imediat.

De atunci, erau nedespărţiţi, însă Elena nu voia să vină să locuiască împreună. Şi rusoaica avea un apartament decorat aproape la fel ca al lui, procurându-şi mobila de la acelaşi arhitect, Claude Dalie. Igor îşi păstrase totuşi apartamentul de la *Hotel de Paris.* Cum călătorea mult în interes de afaceri şi cum Elena nu îl însoţea întotdeauna, în sufletul lui încolţise gelozia. Nici ea nu stătea într-un loc şi nu îi spunea niciodată unde se ducea. Însă Igor nu îndrăznea să o întrebe. Ca să o ţină mai bine legată de el, îi povestise despre activităţile lui cele mai secrete, lucru care ei i se păruse foarte normal.

Igor încercase să afle mai multe lucruri despre ea, dar se lovise ca de un zid. În urmă cu şase ani, ea fusese aleasă Miss Moscova, dar ce a urmat după aceea a rămas sub tăcere… El se mulţumea să profite din plin de relaţia cu ea, copleşind-o cu daruri somptuoase pe care le accepta cu o indiferenţă aparentă de mare doamnă. În schimb, ea se străduia să-i satisfacă toate capriciile sexuale cu o bunăvoinţă uimitoare, încât Igor ajunsese să se întrebe dacă nu se îndrăgostise într-adevăr de el.

Acordurile „Simfoniei a V-a” care acompaniau coborârea scării se opriră brusc. Ajunşi la marginea piscinei, cei doi negri rămaseră nemişcaţi. Invitaţii îşi ţineau răsuflarea. Ascuns în semiîntunericul de pe terasă, Igor îndreptă spre tânără un „beeper” pe care îl acţiona. Ca prin minune, furoul lung argintiu alunecă brusc în jos pe corp, dezvăluindu-i splendida goliciune de statuie. Invitaţii se foiră uimiţi, fiind obişnuiţi mai degrabă cu balurile cuminţi date de Crucea Roşie. Elena coborâse deja de pe talgerul din aramă şi plonja în apa albastră a piscinei.

*

* *

Murmurul care însoţise această îndrăzneaţă apariţie abia se linişti când alte patru proiectoare se aprinseră simultan, luminând podiumurile ridicate în cele patru colţuri ale piscinei. Invitaţilor lui Igor le trebuiră câteva secunde ca să se dumirească ce se întâmpla. Pe fiecare podium se afla câte o pereche în pielea goală, iar bărbaţii îşi posedau partenerele în poziţii diferite, în sunetul unei melodii romantice…

De data asta, se auziră câteva vociferări pline de indignare. Uimiţi şi şocaţi de acest „live show”, unii dintre invitaţi o luară pur şi simplu la goană. În schimb, alţii, înmărmuriţi, nu îşi puteau lua ochii de la perechile care puneau cu sârguinţă în aplicare „Kama-Sutra”.

Izolat în penumbra terasei, Igor Zakaiev era în culmea încântării. Se va vorbi multă vreme de această seară. Lângă el se ivi o siluetă. Era Elena cu părul dat cu fixativ strălucitor, foarte puţin deranjat, care îşi pusese furoul argintiu şi surâdea.

— *Tebe nravitsia?*[2] îl întrebă cu vocea ei răguşită şi atât de joasă încât părea uneori de bărbat.

— Foarte mult. Eşti minunată.

Un servitor se apropie de ei cu o tavă şi luară cupele de şampanie şi le ciocniră, apoi le goliră dintr-o dată şi le aruncară în tufişuri.

— *Za vase zdarovie!*[3]

Timp de câteva minute, contemplară perechile care îşi făceau cu conştiinciozitate numărul erotic, apoi se priviră în ochi. Igor o prinse de şolduri şi o apăsă încetişor. Ea îngenunche docilă în faţa amantului său. Faţa îi ajungea în dreptul pântecelui şi trase cu delicateţe fermoarul pantalonului.

Simţind cum îl înghite, Igor avu impresia că este scuturat de un şoc electric. Se sprijini cu spatele de parapetul din piatră, privind în treacăt perechile care se iubeau pe podiumuri, invitaţii care se uitau cu admiraţie, apoi somptuoasa creatură îngenuncheată la picioarele lui, gata

[2] Ţi-a plăcut? (n.a.).

[3] Sănătate! (n.a.).

să-l facă să juiseze în gura ei. Într-adevăr, se simţea stăpânul lumii.

*

* *

Orchestra braziliană începu din nou să cânte după terminarea spectacolului în direct. Invitaţii care nu fugiseră încă, ghiftuiţi de caviar, de votcă, de Taittinger şi de Defender, îşi spuneau că, până la urmă, stăpânul casei nu avea gusturi chiar atât de proaste. Vesel nevoie mare şi ţinând-o pe Elena de mijloc, Igor Zakaiev se pregătea să se aşeze la o masă, când un bărbat în smoching alb se apropie de el zâmbind. Roşcat, în vârstă de cincizeci de ani, cu o faţa rotundă de om căruia îi place viaţa, rosti în engleză:

— *Wonderful evening!*

— *Thank you,* răspunse Igor distrat, în timp ce îşi vedea de drum.

— *My name is Foster Chalburn,* adăugă necunoscutul. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

Surprins, Igor Zakaiev îl măsură pe interlocutor din cap până-n picioare. Avea un zâmbet rece, ca şi privirea albastră aţintită asupra lui. Poftise atâta lume la petrecere, dar nu cunoştea decât o mică parte dintre invitaţi.

— Dacă este vorba despre afaceri, zise el străduindu-se să zâmbească, cred că pot să aştepte până mâine.

— Despre afaceri este vorba, recunoscu bărbatul, dar nu suportă nici o amânare.

Rusul se opri în loc puţin îngrijorat.

— De ce?

Foster Chalburn se uită la Elena în ideea că ar dori să vorbească între patru ochi, însă Igor spuse pe un ton sec:

— Puteţi să vorbiţi de faţă cu ea.

— *All right!* Aveţi un birou şi la Washington aparţinând societăţii Menatep?

— Bineînţeles. De ce?

— FBI v-a percheziţionat biroul cu mandat eliberat de ministrul de justiţie, Janet Reno, continuă liniştit interlocutorul, cu ocazia anchetării unei crime. V-au luat toate dischetele şi sunt în curs de analiză.

Igor Zakaiev păli.

— Sunteţi de la FBI?

— Nu, fac parte dintr-o agenţie federală.

Rusul se încorda şi mai mult sub privirea aparent indiferentă a Elenei care fuma, ca de obicei, una din ţigările ei ieftine.

— Suntem în Franţa, începu el şi nu puteţi să mă acuzaţi de nimic. Îl voi chema pe unul dintre avocaţii mei.

Foster Chalburn nu se clinti.

— Foarte bine, puteţi să-l sunaţi pe unul dintre avocaţii dumneavoastră, domnule Zakaiev. Într-adevăr, sunteţi în Franţa, însă FBI-ul a găsit în computerele dumneavoastră dovezi care stabilesc în mod clar că firma dumneavoastră se află în miezul unei operaţiuni masive de spălare a banilor murdari. Dacă aţi fi la Washington, acum v-aţi fi aflat în închisoare. Pe numele dumneavoastră a fost emis un mandat internaţional de arestare, iar între Franţa şi Statele Unite există un acord de extrădare. Sunteţi pasibil de pedeapsa cu închisoarea de la treizeci până la cincizeci de ani.

Igor Aleksandrovici Zakaiev nu mai auzea nici orchestra, nu mai vedea nici puzderia de stele şi nici nu mai simţea briza călduţă mângâindu-i obrajii. Îi aruncă o privire Elenei care fuma în continuare cu un aer absent şi protestă cu voce şovăitoare:

— Asta este o cacialma, nu am făcut nimic ilegal…

Foster Chalburn clătină din cap şi zise cu vocea lui rece:

— Cred că acesta nu este cel mai bun sistem de apărare, domnule Zakaiev. Dar poate că există o modalitate de a scăpa de închisoare… Acesta este şi motivul prezenţei mele la minunata dumneavoastră petrecere…

În vocea lui nu se ghicea nici umbră de ironie. În ciuda cuvintelor care îi dădeau speranţe, sărbătoarea lui se sfârşise de-a binelea.

*

* *

Chelnerul puse tava pe măsuţa joasă şi se duse să tragă draperiile. Portul Monte Carlo era scăldat în lumina veselă a soarelui. Igor Zakaiev clipi des din ochi şi se uită la ceasul Breitling Chronomat din aur masiv. Era douăsprezece şi un

sfert. Se întorsese acasă la ora şase, după ce făcuse dragoste cu Elena o parte din noapte, spre sfârşitul unei serate începute cu o cină la *Rompoldi* şi continuată la *Jimmy'z,* unde băuseră Taittinger din belşug.

— E o vreme superbă, domnule, zise chelnerul sperând probabil că va primi un bacşiş gras în schimbul preţioasei informaţii.

Dar Igor se mulţumi să mormăie ceva, apoi, zărind un plic alb pus lângă ceainic, întinse mâna şi întrebă:

— Ce-i asta?

— A fost adus la recepţie pentru dumneavoastră, spuse chelnerul în timp ce îi întindea plicul.

Igor Zakaiev îl deschise. În el era un cartonaş alb cu câteva rânduri în ruseşte, cu un scris aplecat şi neîngrijit. „Întoarce-te repede! Voi veni peste câteva zile." Nu era semnată, în schimb, avea pe el amprenta unor buze roşii. Era gura Elenei care îi provocase atâta plăcere.

Ea plecase chiar de dimineaţă la Bruxelles şi nu voise să petreacă împreună cu el ultima zi la Monte Carlo. Era una dintre misterioasele ei călătorii. Igor se obişnuise. Dacă totul mergea bine, nu va rămâne mult timp în Statele Unite… Iar când totul se va sfârşi de-a binelea, îi vor rămâne destui bani şi încă mulţi ani de trăit. Bineînţeles că nu va putea să se întoarcă în Rusia, dar nu era nici o scofală…

După petrecerea de ziua lui, care fusese în urmă cu o săptămână, se întâmplaseră o grămadă de lucruri. Îl revăzuse a doua zi pe Foster Chalburn. Acesta îi spusese că face parte din CIA care îl supraveghea de mai bine de cinci ani. Pe rus îl înspăimântase să descopere că americanii ştiau de toate maşinaţiile lui financiare… Reconstituiseră chiar şi circulaţia sumelor colosale care ieşiseră din Rusia ca să ajungă în paradisuri fiscale, apoi să plece către diferiţi posesori, în alte paradisuri fiscale. Munca lui Igor, care-i adusese o imensă avere, consta tocmai în această circulaţie. Înţelesese extrem de repede regulile jocului. Chiar din seara petrecerii era supravegheat îndeaproape de agenţii CIA. Nu putea să facă nici o mişcare fără ca ei să afle, nici să dispară fără să fie arestat.

La trei zile după întâlnirea lor, Foster Chalburn venise la Igor cu o ofertă pe care nu o putea refuza... Americanii aveau posibilitatea să-l bage la închisoare pentru mulţi ani, dar, de fapt, nici nu le păsa. În fond, rusul era doar un prestator de servicii. Ei îi descoperiseră întregul sistem, dar le lipsea elementul principal: numele adev*ăraţilor bene*ficiari ai acestor evaziuni fiscale, adică aceia care se ascundeau în spatele denumirilor fanteziste ale societăţilor paravan cu sediul în Antigua, în Insulele Cayman sau în Jersey. Aceia care au furat şi furau în continuare statul rus. Foster Chalburn fusese foarte clar:

— Noi ştim că ruşii din clasa politică sunt corupţi până în măduva oaselor, fireşte, cu rare excepţii. Dar vrem să facem rost de dovezi.

Igor Zakaiev îl aprobase în tăcere, ştiind foarte. Bine ce îl aştepta. Însuşi faptul că CIA era implicată însemna că era vorba de o afacere de ordin politic şi nu financiar. Alegerile prezidenţiale din Rusia erau programate pentru iunie 2000. Americanii ar fi vrut să influenţeze politica Rusiei în această perioadă crucială. Dar în modul cel mai discret cu putinţă. Prin şantaj, metoda veche de când lumea...

În ziua aceea, Igor şi Foster luaseră prânzul într-un restaurant din Beausoleil, pe ţărmul Mediteranei, care avea o bucătărie rafinată. Însă lui Igor nu-i era foame. Toate informaţiile cerate de american se găseau într-un seif la Zurich. Simţindu-i ezitarea, Foster Chalburn spusese:

— Este un târg bun pentru dumneavoastră. Încetăm să vă mai urmărim şi nu ne mai atingem de interesele *personale.* În plus, vă oferim protecţia totală până când lucrurile se vor linişti. Atunci când îi vom identifica pe şefii dumneavoastră, nu vor putea să mai facă nici o mişcare. Pe deasupra, unii dintre ei vor fi deja după gratii.

Igor Zakaiev se uitase lung la lichiorul de cafea pe cale să se transforme într-o baltă maronie. Avea deja ştreangul de gât şi o ştia foarte bine. În lumea în care trăia, era rezonabil. De-abia se auzi spunând:

— Sunt de acord.

*

* *

13

După ce a făcut un duş şi s-a ras, Igor Zakaiev îşi alese o cămaşă Versace şi un pantalon alb din in. Era hotărât să profite de ultima zi petrecută la Monte Carlo. De trei zile, încerca să câştige timp, însă aseară, Foster Chalburn îi dăduse un ultimatum. *Trebuia* să plece din Monte Carlo cel mai târziu a doua zi, însoţit de escorta sa de la CIA. Altminteri…

Cu tristeţe în suflet, rusul o anunţase pe Elena că era nevoit să plece şi, imediat, tânăra îi promisese o seară de neuitat. Se ţinuse de cuvânt.

Ieşi din cameră şi luă liftul unde o găsi pe cea mai veche pensionară din *Hotel de Paris,* văduva unui armator care locuia aici de vreo cincizeci de ani… în hol era multă animaţie. Se opri câteva clipe lângă statuia ecvestră a lui Ludovic al XV-lea, care trona în mijloc. Igor. Zakaiev nu avea nici un chef să plece din această ambianţă de lux puţin decadent. Aruncă o privire în hol şi îi văzu.

Patru bărbaţi care stăteau pe scaune în diferite colţuri, semănând cu nişte turişti cu cămăşile lor în culori ţipătoare. Erau agenţi CIA care nu-l slăbeau o clipă din ochi. Aveau ochelari negri de soare, microfoane mici în urechi şi genţi din piele. Igor Zakaiev îşi spuse că aceştia nu puteau opera aici fără acordul Securităţii statului Monaco, extrem de vigilentă, în situaţii de felul acesta… Se ridicară fără grabă şi merseră pe urmele lui. Imediat ce ajunse pe peron, un portar veni în grabă la el.

— Să vă aduc maşina, domnule Zakaiev?

— Vă rog, zise rusul întinzându-i o hârtie de o sută de franci. Acesta coborî peronul în cea mai mare viteză. Maşinile celor mai buni clienţi erau parcate de-a curmezişul în faţa hotelului şi a cazinoului. Numai Rolls-uri, Mercedesuri şi Porsche… Aceea a lui Igor Zakaiev se afla lângă o Lamborghini „Countach” cu număr albastru de Bahamas. După trei minute, tânărul rus se urcă la volanul Bentley-ului său negru înmatriculat la Moscova şi se îndreptă spre hotelul Old *Beach, unde* trebuia să se întâlnească cu una dintre cele mai frumoase târfe din Monaco, o rusoaică cu corp de sportivă care îşi făcea veacul la *Jimmy’z* pentru opt sute de dolari. Noaptea petrecută împreună cu Elena nu îl

satisfăcuse pe deplin pe Igor. În oglinda retrovizoare zări Fordul îngerilor lui păzitori. Coborî cu viteză redusă aleile ce duceau pe malul mării, trecând prin faţa hotelului-cazinou *Loews,* devenit de curând proprietatea unui palestinian bogat. Doris Sorge, o nemţoaică de pe Volga, sculpturală ca o statuie din epoca „realismului revoluţionar", îi aştepta printre corturile din pânză cu dungi albe şi verzi de la *Old Beach,* într-un bikini ce imita blana de leopard şi cu nişte papucei din satin negru ornaţi cu pompoane roz. Ea veni şi se lipi de Igor, iar el se gândi că va petrece clipe foarte plăcute, încă un minut, domnule călău…

*

* *

Foster Chalburn se uită distrat la ceas. Se făcuse trei şi zece, dar *Jimmy'z* era încă plin de lume, majoritatea dansatorilor agitându-se pe ringul amenajat în aer liber. Americanul îşi ascundea cu greu exasperarea jucându-se nervos cu capacul brichetei Zippo. Un elicopter închiriat de CIA aştepta de la ora zece pe heliportul din Fontvieille. Trebuia să-l ducă pe Igor şi „suita" la aeroportul din Nisa, de unde plecau spre Zurich cu un Falcon 900 închiriat de CIA.

Se ridică, încercând să-şi zărească „clientul" în mulţimea dansatorilor. Igor Zakaiev le legăna pe loc, strâns lipit de blonda înaltă de care nu se despărţise de la prânz. Înainte să se ducă la discotecă, cinaseră la braseria *Sass,* imensul bar la modă unde mai începuseră o sticlă de Taittinger. Muzica se opri, iar Igor rămase pe ring, lipit de parteneră, sărutând-o pe gură. Ea se freca de el fără nici un pic de jenă. Americanul se ridică mârâind şi se duse la ei.

— *Mister Zakaiev, I think it's time to go. Now!*[4] Apăsase înadins pe cuvântul *„now".* Igor îi întoarse o privire tulbure de beţiv, furios la culme. Apoi, văzând expresia autoritară a lui Foster Chalburn, ridică din umeri şi îi spuse câteva cuvinte rusoaicei blonde, după care o luă de mână.

— *Haraşo!* OK, făcu el. Dar vine şi Doris…

Chalburn tresări.

— Nu se poate!

— Numai până la heliport! adăugă imediat Igor. Se va

[4] Domnule Zakaiev, cred că e timpul să plecăm. Acum! (n.t.).

întoarce cu maşina.

Agenţii CIA îi promiseseră că vor avea grijă de Bentley-ul lui. Foster se resemna. Tot ajunsese până aici! Încadraţi de gorile, Igor şi Doris se duseră la maşina care îi aştepta în parchingul de la *Jimmy'z.* Înainte să se urce, rusul se întoarse către Foster.

— Conduceţi dumneavoastră, că eu am băut prea mult!

Se instala liniştit în spate, lăsându-l pe agent să se urce la volan şi să facă pe şoferul. Înghiţindu-şi furia, acesta demară imediat, iar Fordul „doicilor" porni în urma lor. Până la Fontvieille făceau aproximativ douăzeci de minute.

După aceea, se termina cu ifosele... Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi se strâmbă dezgustat. Blonda era deja cu capul în poala rusului şi îl satisfăcea cu febrilitate... Tocmai o luară pe bulevardul Princesse-Grace, când fata introduse în gură bărbăţia lui Igor şi începu să o stârnească cu curaj. Cu capul sprijinit de spătarul care mirosea a piele al banchetei, Igor încerca să nu se gândească decât la plăcuta senzaţie pe care i-o oferea gura ei abilă.

Foster Chalburn acceleră şi merse înainte pe bulevardul Princesse-Grace, pustiu la această oră târzie. Fordul venea în urma lor.

*

* *

Maxim Gogorski porni motorul îndată ce văzu Bentley-ul negru ieşind de pe aleea ce ducea la *Jimmy'z.* Oprit în faţa localului, cu farurile stinse, nu putea fi observat de nimeni. Lăsă Fordul şi Bentley-ul să se angajeze pe bulevardul cu patru benzi separate printr-o fâşie semănată cu iarbă, apoi demară după câteva secunde. Înainte de sensul giratoriu de la intrarea în tunelul ce ducea spre port, drumul nu se bifurca. După ce parcurseră o sută de metri, aprinse farurile şi se apropie de cele două maşini pe care le urmărea.

— Eşti gata? îl întrebă cu voce egală bărbatul care stătea lângă el.

— Da, răspunse acesta, un tânăr cu trăsături tăiate parcă cu barda, cu umeri atât de laţi, că depăşeau cu mult scaunul... Clădirile luxoase defilau în întuneric pe lângă ei pe partea dreaptă. Se apropiaseră de cele două vehicule.

Deodată, apăru în stânga gardul care împrejmuia şantierul Centrului de Afaceri în construcţie, chiar pe ţărmul mării. Acum erau la un metru de Ford.

Bărbatul de lângă el parcă se transformase în statuie, uitându-se la o cutie dreptunghiulară pe care o ţinea pe genunchi. Maxim Gogorski zări în stânga, în fâşia cu iarbă, o trecere care îi permitea să întoarcă. Fără să micşoreze viteza, o luă pe acolo în timp ce îi zise vecinului său:

— *Seiceasr*[5].

Deflagraţia ridică Bentley-ul la un metru de sol. Maşina căzu pe macadam deja dezmembrată, învăluită într-o minge de foc. Flăcările cuprinseră pe dată şi Fordul al cărui şofer, luat prin surprindere, se ciocni de rămăşiţele Bentley-ului. Unda de şoc a exploziei pulveriza toate geamurile clădirilor care mărgineau bulevardul Princesse-Grace pe o rază de o sută de metri, în timp ce o ploaie de rămăşiţe umplea asfaltul.

Când prima maşină de pompieri ajunse la faţa locului după câteva minute, Bentley-ul şi Fordul erau doar un amestec de fiare contorsionate în mijlocul unui nor de fum şi al flăcărilor înalte de un metru. Nici un pasager nu putuse să se salveze din această vâlvătaie.

[5] Acum! (n.a.).

Capitolul II.

— Cinci oameni! Am pierdut cinci oameni dintr-un foc! Foster Chalburn mai avea cinci luni până la pensionare şi avea trei copii şi patru nepoţi. Era un, tip formidabil. Ceilalţi patru agenţi de pază erau foarte tineri, dar însuraţi cu toţii. În plus, trei orfani…

Aplecat peste masa rotundă instalată chiar la marginea terasei restaurantului *Ludovic al XV-lea,* ce domina Piaţa Cazinoului, Ronald Goodwell făcea în şoaptă sinistrul bilanţ. Vocea i se stinse din cauza emoţiei şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo din argint masiv încrustată cu emblema CIA. Directorul Diviziei Operaţiuni[6] din cadrul CIA aterizase la Nisa cu câteva ore în urmă, însoţit de adjunctul său, Lance Duvall. Fuseseră întâmpinaţi de şeful Centralei din Paris, Dean McGuire şi cel al Centralei din Moscova, elegantul Austin Redd. Austin Redd, argintiu pe la tâmple, cu trăsături de dansator din lumea bună, subţirel şi cu vestă, semăna cu un playboy din anii ’50. Malko îl cunoscuse cu ocazia ultimei sale misiuni în Rusia de acum doi ani[7].

Sosit în ajun cu avionul de la Liezen, Malko se instalase la *Hotel de Paris* în camera reţinută pe numele lui de CIA. Dar avea serioase îndoieli asupra „ordinului” CIA transmis prin intermediul lui James Whale, şeful Centralei din Viena. Toate ziarele din Europa scriseseră despre atentatul cu explozibil care distrusese Bentley-ul unui bogat cetăţean rus, omorându-l pe loc, pe tânăra care îl însoţea şi pe un prieten de-al lui. Ca să nu-i mai pună la socoteală şi pe cei patru turişti americani care se aflau într-o maşină distrusă şi ea de explozie. Malko „descifrase” rapid adevărul datorită numelui „prietenului” lui Igor Aleksandrovici Zakaiev. Îl cunoscuse pe Foster Chalburn şi ştia foarte bine că făcea parte din CIA.

Îşi plimbă în voie privirea prin măreaţa sală, însă puţin

[6] Însărcinată cu operaţiunile clandestine (n.a.).

[7] Vezi SAS – Răzbunarea cecenă (n.a.).

cam rece, a hotelului *Ludovic al XV-lea.* Erau străini cu dare de mână veniţi să guste preparatele marelui bucătar-şef Ducasse, în majoritate cupluri de bătrânei, cărora nici prin cap nu le trecea că îi despărţeau doar câţiva metri de o distinsă adunare a unor agenţi secreţi.

Ronald Goodwell scoase dintr-o servietă din piele un teanc de fotografii pe care i-l întinse lui Malko.

— Câteva detalii concrete, spuse el.

Cele două maşini erau atât de distruse, încât nu putea să-şi dea seama ce marcă aveau. Altele arătau faţada înnegrită şi ciuruită de bucăţile de metal a unei locuinţe luxoase de pe bulevardul Princesse-Grace, covorul de cioburi răspândite peste tot, groapa făcută în asfalt, figurile speriate ale poliţiştilor, care nu se prea aşteptaseră la o asemenea oroare în acest stăţuleţ liniştit, unde sunt instalate camere de luat vederi în locuri strategice, legate cu biroul Siguranţei Publice, care supravegheau în continuu vehiculele şi pietonii. În afară de zecile de poliţişti echipaţi cu staţii radio, atenţi să repereze eventualii suspecţi. Principatul era unul dintre puţinele state din Europa în care trebuia să prezinţi actul de identitate ca să te înscrii în registrul unui hotel. Siguranţa Publică a statului Monaco veghea cu ferocitate asupra liniştii miliardarilor săi. Malko ascunse fotografiile în timp ce şeful de sală turna în pahare vinul de Meursault din 1990 care însoţea supa de homar. După aceea, le scoase din nou şi se uită îndelung la fotografia unei plăcuţe de înmatriculare îndoite: AC739E99, având în dreapta literele RUS şi steagul Rusiei.

— Asta e tot ce a rămas din maşina lui Igor Zakaiev, spuse pe un ton lugubru Ronald Goodwell. Noile numere din Moscova sunt cu 99.

Malko îi restitui fotografiile. Pentru el nu însemnau mare lucru, decât că cineva ţinuse cu tot dinadinsul să scape de Igor Zakaiev. Luă o lingură din supa de homar şi întrebă:

— Cine era acest Zakaiev?

— *Go ahead!* zise Ronald Goodwell lui Lance Duvall. Adjunctul lui Goodwell lăsă lingura din mână şi începu cu voce egală:

— Noi am auzit pentru prima oară de el în 1993. Pe

atunci, „New Russians” începuseră să vlăguiască biata economie a Rusiei prin aşa-zisa privatizare trucată. Banii curgeau gârlă în afara ţării. Igor Zakaiev apăruse dintr-o dată la Washington unde a făcut imprudenţa să se adreseze unei „firme de consultanţă”, explicând că vrea să investească un miliard şapte sute de milioane de dolari în unele companii financiare „off-shore[8]“, situate în anumite paradisuri fiscale din Caraibe. În schimbul acestei investiţii masive de capital, el spera să obţină nişte paşapoarte „locale” pentru nişte oameni de afaceri ruşi. Fireşte că biroul avocaţilor ne-a anunţat şi am căutat să aflăm mai multe lucruri despre Zakaiev. În acea perioadă, eram chiar eu la Washington la Biroul care se ocupa de Europa de Est. S-a descoperit foarte repede că Igor Zakaiev făcea parte dintr-un grup de oameni de ştiinţă de excepţie selectaţi de fostul KGB ca să se ocupe special de transferurile de bani. Pe atunci li se spunea „miracle boys[9]“. Datorită relaţiilor pe care le avea Igor Zakaiev, doctor în matematica aplicată la Universitatea din Moscova, s-a trezit peste noapte vicepreşedinte al băncii Menatep, o sucursală din capitala Rusiei legată de majoritatea oamenilor de afaceri din Moscova aflaţi în vizorul nostru.

— Nu avea „naşul” lui? Întrebă Malko.

— Avea legături cu Boris Elţîn şi a participat la campania lui prezidenţială, adăugă cu voce suavă Lance Duvall.

— Ce s-a întâmplat de atunci încoace?

— Începând din acel moment, preciza Lance Duvall, Zakaiev a fost în permanenţă sub supravegherea Companiei, cu numele de cod „The Kid”. Deşi avea treizeci şi trei de ani, nu-i dădea decât douăzeci şi trei. Era un băiat superb, înalt, cu un păr negru extraordinar de frumos şi cu mare priză la femei…

Păcat că n-au mai rămas din el decât câteva oase calcinate. *Sic transit gloria[10].* Îndată ce americanii începură să mănânce din supă, Lance Duvall adăugă:

---

[8] În afara ţării (n.a.).

[9] Băieţii minune (n.a.).

[10] În original, „Sic transit gloria mundi” (lat.) Aşa trece (piere) gloria lumii, (n.t.).

— L-am supravegheat pe Igor Zakaiev timp de cinci ani şi am aflat multe lucruri. A înfiinţat la Washington o companie financiară nu prea mare, sub numele de Menatep USA. Datorită „tehnicii[11]“, 4 i-am reconstituit încet-încet sistemul. Se ducea foarte des la Moscova unde se întâlnea cu multă lume, de la Boris Elţîn, la Iuri Lujkov, primarul capitalei ruse, apoi se ducea la mai mulţi bancheri mai mult sau mai puţin veroşi. Fiecărei călătorii îi corespundea un potop de viramente provenit de la Menatep, în beneficiul câtorva societăţi care aveau cont în onorabila Bancă din New York. După aceea, aceste viramente se vărsau în alte conturi, pe numele aceloraşi societăţi, plasate toate în paradisuri ale fiscalităţii. Igor Zakaiev avea predilecţie pentru insulele Antigua şi Cayman. Urmărindu-l îndeaproape, am reuşit să filmăm întâlnirea cu un mare şmecher rus, Grigori Iabloko, care locuieşte la Budapesta. Pe acesta îl cunoaştem mai demult! Îl supraveghem de câţiva ani, pentru o serie întreagă de delicte: trafic cu droguri, arme, tâlhărie, reţea de prostituţie şi, bineînţeles, spălare de bani murdari. Cu această ocazie am descoperit că el era creatorul „cochiliilor”, adică societăţile „off-shore” în care aterizau banii înainte de a fi distribuiţi în alte părţi. De exemplu, într-o zi, am putut să urmărim efectuarea unei plăţi ce pleca dintr-o bancă din Antigua, care a aranjat contra sumei de treizeci şi două de mii de dolari un sejur la schi pentru Vladimir Stepaşin, pe atunci şeful FSB.

— Interesant, observă Malko, terminându-şi în sfârşit supa. De atunci, a devenit primul-ministru al lui Elţîn.

Lance Duvall oftă, surâzând cu ironie.

— Oh, dar nu era singurul. Toată Moscova toca bani. Timp de cinci ani, miliarde de dolari au ieşit astfel din Rusia, o parte din fonduri fiind alocate de FMI. Numai în perioada octombrie 1997 – martie 1999, am contabilizat suma. De zece miliarde de dolari.

Lance Duvall ţinu să sublinieze:

— Nimeni nu îşi poate imagina nivelul la care a ajuns corupţia în Rusia. *Toată lumea* fură, fără excepţie. Statul nu mai există decât ca noţiune. Nimeni nu dă nici o sancţiune.

[11] Sistemele de ascultare (n.a.).

La Moscova circulă următorul banc: Se întâlnesc doi ruşi. Primul îi spune celuilalt: „S-a publicat lista cu ţările cele mai corupte. Rusia e pe locul doi!” „Nu e pe primul?” se miră cel de-al doilea rus. „Nu, au plătit ca să iasă pe locul doi…”

Nimeni nu râse. Profitând de pauză, Lance Duvall se grăbi să-şi termine supa şi, îndată ce chelnerul debarasa masa, reluă:

— Şase ani, am tras din greu… Numai că totul se petrecea în afara graniţelor Statelor Unite. Însă anul acesta, am descoperit ce rol crucial a jucat unul dintre vicepreşedinţii Băncii din New York, o rusoaică măritată cu un fost membru al Băncii Centrale din Moscova. Ea semna toate ordinele de plată care plecau de la Banca din New York către societăţile „off-shore” controlate de Igor Zakaiev. Asta s-a întâmplat acum o lună.

— Aţi arestat-o?

— Agenţii FBI au interogat-o şi au speriat-o. A spus şi ce a supt de la mă-sa şi, în plus, că toate tranzacţiile sunt pe un CD care se află la societatea lui Zakaiev. Prin urmare, acesta se află aici, la Monte Carlo. Datorită operaţiunilor pe care le-a făcut, a adunat o avere imensă. Proprietatea unde şi-a serbat ziua de naştere a fost cumpărată în parte cu banii jos: cinci milioane de dolari în bancnote scoase direct de la o bancă din Insula Man… Iar ca să o mobileze, a comandat un conteiner cu mobilă de lux venită direct de la un decorator parizian, Claude Dalie, plătită, firește, tot cu numerar.

Se lăsă din nou tăcerea. Li se aduse piesa de rezistenţă a meniului: langustă la grătar pentru Malko şi peşte pentru americani, în afară de Austin Redd care comandase spată de miel.

— În Rusia nu găseşti miel aşa de bun, explică el.

Privită de la distanţă, masa lor semăna cu o adunare de mafioţi. Câţiva bărbaţi care vorbeau în şoaptă, extrem de concentraţi şi aruncând priviri furişe prin salon. Ceilalţi clienţi nu îi vedeau nici pe „baby-sitter”, repartizaţi eu discreţie în hol la alte mese… în total erau vreo doisprezece, sosiţi de la Washington împreună cu directorul general.

Malko se străduia să înţeleagă modul care dusese la moartea violentă a lui Igor Aleksandrovici Zakaiev.

— Prin urmare, conchise el, aţi percheziţionat birourile lui Zakaiev şi aţi recuperat CD-ul.

— Exact! confirmă Lance Duvall. Şi am descoperit o grămadă de informaţii! De-acum ştim cum au fost repartizate aceste sume fabuloase în aceste „cochilii”.

— Şi cui aparţin? întrebă Malko. Americanul zâmbi cu amărăciune.

— Ar fi prea frumos! Toate aceste viramente au plecat de la banca Menatep din Moscova, au trecut prin Banca din New York, apoi au aterizat în aceste „cochilii”. Numai funcţionarii de la Menatep ştiu cine beneficiază de aceste fonduri. Numai că, de aici, ne lovim ca de un zid. Banca este în curs de lichidare, iar cărţile de conturi au dispărut fără urmă… Iar în partea cealaltă, nu avem decât nişte „cochilii” girate de câţiva oameni de paie care nu au nici o legătură cu adevăraţii posesori ale acestor fonduri.

— Altfel spus, conchise Malko, aţi muncit de pomană…

— Eu n-aş zice chiar aşa, protestă Lance Duvall. Avem posibilitatea să-i inculpăm pe intermediarii Băncii din New York.

Cu alte cuvinte, pe subalterni… Liniştea se prelungi în timp ce americanii atacau felul de mâncare de rezistenţă. Ronald Goodwell termină primul şi spuse în şoaptă:

— Aveţi dreptate. Suntem în încurcătură. Eram sigur că Igor Zakaiev cunoştea identitatea deţinătorilor fondurilor, adică a clienţilor lui. De fapt, eu am avut ideea să facem presiuni asupra lui ca să facem un târg: să ne furnizeze informaţiile care ne interesează în schimbul libertăţii lui. Am pus la punct operaţiunea împreună cu FBI şi cu Janet Reno, ministrul de justiţie, în aşa fel încât să găsească un cadru legal şi să înceapă adevărata urmărire judiciară. Pentru asta l-am trimis pe Foster Chalburn la asalt.

Tăcu câteva secunde, apoi spuse cu vocea gâtuită:

— Nu îmi voi ierta *niciodată* acest lucru.

Era sincer. Malko îi vedea lacrimile din ochi. În definitiv şi spionii erau oameni. Tăcerea în semn de respect se prelungi cam mult, apoi americanul reluă mai sigur pe el:

— „Mutarea” mea a reuşit. Când s-a văzut încolţit, având în faţă perspectiva anilor lungi de închisoare, Igor Zakaiev a acceptat să colaboreze cu noi. Îi dezvăluia pe *adevăraţii* beneficiari ai acestor sume fabuloase în schimbul imunităţii şi protecţiei Companiei. Şi în plus, acordul de a-şi păstra averea. Credeam că totul s-a făcut în cel mai mare secret. Din momentul în care Chalburn l-a contactat, Igor Zakaiev a fost pus sub protecţia „doicilor” noastre. Când… s-a întâmplat, tocmai se duceau să ia elicopterul pentru Nisa.

Se lăsă din nou liniştea. Şeful de sală puse în faţa fiecăruia dintre ei câte un meniu cu deserturile, dar nimeni nu se atinse de ele.

— Bineînţeles că nu ştiţi de unde vine această scurgere de informaţii, nu-i aşa? întrebă Malko.

— E-adevărat, recunoscu Ronald Goodwell.

— Pun pariu, continuă Malko, că vinovatul sau vinovaţii sunt ruşi… Având în vedere dezordinea care domneşte în Rusia, aveţi puţine şanse să-i prindeţi acolo.

Se lăsă iarăşi o linişte apăsătoare. Toate privirile se întoarseră către Ronald Goodwell.

— Aşa este, recunoscu directorul Diviziei Operaţiuni, dar am pierdut cinci oameni.

Răsucea cu nervozitate între degete bricheta Zippo din argint masiv, făcând-o să se învârtă cu câte un bobârnac. Malko nu răspunse. Nu îi spuneau tot adevărul. CIA nu sa aruncase cu capul în jos ca să distrugă o simplă operaţiune financiară. Pentru asta apelase la FBI. De fapt, era vorba de o manipulare politică cerută de Casa Albă. Informaţiile pe care le deţinea Igor Zakaiev erau de natură să le permită americanilor să facă presiuni în legătură cu viitoarele alegeri din Rusia. Mai precis, cele care au avut loc în Dumă, în noiembrie, dar mai ales, cele prezidenţiale din anul 2000, pentru succesiunea lui Boris Elţîn care, datorită stării fizice precare, nu se va putea prezenta. Dar nu-i vor dezvălui nici măcar lui acest secret de stat. Oricum acest lucru nu îi aducea înapoi pe cei cinci agenţi ai CIA omorâţi în atentat. Dar, se punea următoarea întrebare:

— Mi-aţi spus că Igor Zakaiev se afla sub protecţia dumneavoastră de când aţi luat legătura cu el. După

părerea dumneavoastră, cum au reuşit să pună bomba în maşina lui? întrebă Malko.

Ronald Goodwell se uită insistent în ochii lui.

— Este o întrebare foarte bună, recunoscu el. Ca şi explicaţia prezenţei dumneavoastră aici. Dean McGuire vă va informa în legătură cu această problemă.

— Chiar eu am adunat toate elementele de care dispunem acum, începu imediat şeful Centralei din Paris, Dean McGuire. Mulţumesc lui Dumnezeu că Siguranţa statului Monaco a cooperat în totalitate cu noi. Aşa am aflat că încărcătura explozivă de aproximativ două kilograme a fost plasată sub şasiul Bentley-ului şi declanşată apoi prin telecomandă. Maşina „doicilor" noastre nu era vizată în mod direct, dar a fost prinsă în această explozie.

— Aţi identificat persoana care a declanşat explozia? întrebă Malko. Ştiţi cum anume a fost provocată?

— Avem unele elemente, mărturisi cu prudenţă americanul. Mulţumită poliţiei locale, am reuşit să reconstituim circumstanţele atentatului. Când Bentley-ul lui Igor Zakaiev a plecat de la *Jimmy'z,* pe la trei dimineaţa, a fost luat imediat în urmărire de un Ford Fiesta. Fireşte că în acel moment, încărcătura explozivă fusese plasată deja sub maşină. Este vorba de hexogen, un explozibil militar fabricat aproape peste tot în lume. Prin urmare, Fordul Fiesta a urmărit Bentley-ul şi vehiculul *nostru* de protecţie, fără ca ocupanţii să-şi dea seama, tot bulevardul Princesse-Grace.

Explozia s-a produs în faţa unei reşedinţe luxoase, Houston Palace.

— Şi ce s-a întâmplat cu Fordul Fiesta?

— În acel loc se află un pasaj deschis către un teren viran din centru, unde maşinile pot să întoarcă. Cred că aşa a procedat maşina ucigaşilor, luând-o înapoi pe bulevardul Princesse-Grace. Însă, în loc să-şi continue drumul până la teritoriul francez care începe imediat după *Jimmy'z,* s-a refugiat într-o parcare subterană de la *Larvotto,* puţin mai departe, tot pe bulevard.

— Cum de aţi aflat acest lucru? întrebă Malko, mai degrabă surprins.

Dean McGuire avu un zâmbet trist.

— Poliţia din Monaco a descoperit în parcare un Ford Fiesta închiriat de la aeroportul din Nisa. Pe scaunul din faţă de lângă şofer, era un bărbat împuşcat cu două gloanţe în cap. Avea asupra lui două paşapoarte. Unul rus, pe numele de Vădim Iusupov, născut în Kazan pe 11 noiembrie 1968, iar altul maghiar, pe numele de Laszlo Bistoş. Fordul Fiesta fusese închiriat cu acesta din urmă. Avea la picioare telecomanda care i-a servit la declanşarea exploziei, ce funcţiona pe frecvenţa de 42 de megahertzi. Într-o geantă de călătorie, care se afla în spate, s-a găsit printre haine o „pâinică” de hexogen cântărind cinci sute de grame, înfăşurată în hârtie uleioasă, lipită cu o bandă pe care era scrisă provenienţa şi anul fabricaţiei: 1992.

— Nu s-ar spune că ucigaşii s-au străduit să şteargă urmele, observă Malko.

— Cu toate astea, sunt profesionişti, spuse Dean McGuire. Încărcătura explozivă a fost fixată cu un magnet, iar antena de emisie-recepţie a fost racordată la antena radio a maşinii ca să îmbunătăţească receptarea semnalului. În privinţa explozibilului folosit, examenul cromatografic a dovedit că a fost hexogen.

— Acelaşi cu cel descoperit în Fordul Fiesta?

— Nu avem cum să dovedim, căci nu putem să identificăm provenienţa explozibilului plecând de la câteva molecule, însă, dacă ne luăm după bunul-simţ, cred că da.

— Ce s-a întâmplat cu şoferul Fordului?

Dean McGuire făcu un gest evaziv.

— A dispărut. Este foarte posibil să-l fi omorât pe Iusupov îndată ce au ajuns în parcarea de la *Larvotto,* apoi a fugit cu alt vehicul. Dar folosind tichetul de intrare al Fordului Fiesta care nu a mai fost găsit. Parcarea de acolo are o particularitate: prima oră este gratuită. Şoferul Fordului ştia cu siguranţă acest lucru. Prin urmare, ca să iasă, a folosit maşina lui şi tichetul Fordului, păstrând pe cel de intrare al propriei maşini, nelăsând astfel nici un indiciu în urma lui…

— În afară de cadavru, de telecomandă şi de explozibil…

— Care nu duc nicăieri, conchise americanul. Autorităţile ruse ne-au informat că Vădim Iusupov a făcut parte din

trupele de „Spetnaţ”, Forţele speciale din KGB şi că a demisionat în 1991. Cât îl priveşte pe şofer, nu ştim cine este. Camera de luat vederi din faţa localului *Jimmy’z* a înregistrat o maşină trecând după câteva minute de la atentat, dar nu se pot distinge nici numărul, nici figura şoferului. Iar noi nu am descoperit nici o urmă de Iusupov nici la Nisa, nici la Monte Carlo şi nici la vreo cursă ce ateriza la Nisa.

— Nu e un lucru încurajator, conchise Malko în timp ce sorbi o gură din cafeaua destul de proastă.

Supa de homar fusese nemaipomenită, însă bucătarii de la *Ludovic al XV-lea* nu descoperiseră încă reţeta cafelei espresso.

— În ruseşte, asta se cheamă *zakasnoie,* adică o comandă, îi explică Austin Redd. Şoferul a fost şeful misiunii, nu şi comanditarul. Este foarte posibil ca şi el să fi fost lichidat. Celor care au comandat atentatul nu le-a fost greu să găsească oameni care să facă asemenea lucruri. Moscova geme de inşi ca Iusupov. Nişte foşti soldaţi din KGB, „Spetnaţ” şi „grupurile Alpha” sau simpli huligani pentru care viaţa unui om nu valorează nici cât negrul sub unghie.

Malko nu mai comandă altă cafea. Restaurantul se golea, clienţii preferând cazinoul sau plaja. Se uită la ceas. Era trei şi zece.

— Este evident că la Moscova se află cheia atentatului, încheie Malko. Prietenul nostru Austin Redd este plasat perfect ca să conducă această anchetă, fireşte, cu ajutorul omologilor ruşi. Doar dacă nu vă gândiţi că FSB sau autorităţile ruse au vreun amestec în acest atentat.

Tăcerea grea care urmă a fost expresia clară că nu era o supoziţie idioată… Ronald Goodwell reluă discuţia:

— În momentul acesta, nu avem încredere în *nimeni* de la Moscova, spuse el apăsând pe fiecare cuvânt. Mai cu seamă într-o afacere de genul ăsta. Este primul punct. Iar al doilea constă în faptul că noi nu avem *totuşi* o pistă. Dean vă va lămuri în continuare.

Ca un scamator, şeful Centralei din Paris făcu să apară o serie de fotografii pe care i le întinse lui Malko.

— Igor Zakaiev a avut o amantă, spuse el. O rusoaică stabilită la Monte Carlo, Elena Ivanovna Sudalskaia. O femeie superbă, despărţită de soţul ei, un om de afaceri, rus ca şi ea.

Malko examina fotografiile, toate fiind făcute în seri diferite, într-una, un personaj era înconjurat de un cerc de persoane: o femeie foarte înaltă, cu părul tuns scurt şi negru, care îi stătea ca o cască, foarte bine făcută. Însă pieptul ieşea cu aroganţă în evidenţă pe trupul zvelt cu nişte picioare interminabile. Mai era o fotografie cu ea la plajă, îmbrăcată într-un costum de baie negru întreg care o făcea şi mai sculpturală. Zâmbea cu gura cărnoasă, însă nu puteai să-ţi dai seama ce gândeşte după expresia ochilor negri. Malko înapoie fotografiile.

— Igor Zakaiev avea gust.

— Era foarte îndrăgostit de ea, zise Lance Duvall. Ne-a cerut să-i obţinem viză ca să plece după el în Statele Unite.

— Unde este acum?

— A plecat chiar în dimineaţa atentatului.

— Deci *înainte?*

— Da.

— De ce o bănuiţi?

Dean McGuire începu să vorbească:

— Am reconstituit cum şi-a petrecut timpul Zakaiev în ultimele patruzeci şi opt de ore, înainte să moară. A petrecut cu ea noaptea dinaintea atentatului. Au luat cina la *Jimmy'z,* apoi s-au dus în apartamentul ei din bulevardul Princesse-Grace. Igor a rămas acolo până la şase dimineaţa. A parcat Bentley-ul în garajul subteran al clădirii. A fost singurul moment când vehiculul a scăpat de sub controlul nostru. În rest, a staţionat mereu vizavi, în parcarea cazinoului şi nimeni nu se putea apropia fără să ne dăm seama…

— Unde este Elena acum?

— A zburat la Bruxelles chiar în dimineaţa atentatului, după ce a trecut pe la *Hotel de Paris* ca să-i lase un mesaj lui Igor Zakaiev. A rămas în Bruxelles doar două ore, până a luat avionul de Moscova. Nu ştim când se întoarce, sau *dacă* se va întoarce.

— De ce a participat la acest asasinat? se miră Malko.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Poate că este o pistă falsă. Dar trebuie să o urmăm…

Ronald Goodwell adăugă rar şi apăsat:

— După cum v-am spus la începutul mesei, noi *vrem* să ne răzbunăm colegii. Aceasta este prioritatea absolută. Directorul Agenţiei, domnul Trent, este în totalitate de acord. Vrem pielea tipilor care au comandat asasinatul şi pe toţi aceia care l-au înfăptuit. S-a pus o recompensă de cinci milioane de dolari pentru dumneavoastră sau pentru oricine îi va descoperi pe vinovaţi…

Trebuia să trăiască destul de mult ca să profite de aceşti bani… Pentru suma asta, era uşor de omorât. Aveau exemplul lui Igor Zakaiev. Văzând că Malko tace, americanul insistă:

— Ştiu că poate fi o misiune imposibilă şi extrem de periculoasă, dar…

Lăsă fraza în aer. Malko o termină:

—… este o datorie supremă.

— Adevărat, întări Ronald Goodwell. Credem că dumneavoastră ne puteţi ajuta foarte mult. Austin are enorm de lucru la Moscova, având în vedere tot ce se întâmplă acum. Fireşte că vă va pune la dispoziţie toate contactele şi toate mijloacele de care dispune centrala însă el nu poate în mod direct să înceapă o anchetă amănunţită. În plus, are o treabă *oficială* şi nu ştim peste ce vom da în continuare.

Malko zâmbi. Totul se baza pe „gura închisă”, în această afacere fuseseră sacrificaţi destui americani. Desigur, Malko avea legătură cu CIA, dar nu era acelaşi lucru. Cât despre recompensa de cinci milioane de dolari, era un fapt obişnuit în genul acesta de treburi. Privi feţele chinuite de stres ale interlocutorilor săi. Nu jucau teatru. Chiar erau supăraţi. În Statele Unite, viaţa unui om are o valoare inestimabilă, mai cu seamă cea a americanilor, puţin mai egali decât ceilalţi. Se gândi că o „piruetă” ar însemna un mod elegant de a accepta această misiune în care avea să se ciocnească de forţe puternice şi feroce.

— Mai arătaţi-mi fotografiile cu Elena, ceru el.

Dean McGuire i le dădu din nou, păstrând o tăcere de piatră. Ibovnica defunctului Zakaiev era într-adevăr foarte frumoasă, un animal superb, care avea ceva periculos şi misterios. Puse fotografiile pe masă.

— Cred că merită să o urmărim pe această Elena, spuse el pe un ton voit degajat. Chiar şi până la Moscova!

Crezu că ceilalţi se vor grăbi să-l aplaude. Dar trăsăturile lui Ronald Goodwell se destinseră brusc. Se întoarse şi îl strigă pe şeful de sală.

— Adu-ne cel mai bun coniac pe care îl ai!

După cinci minute, şeful de sală se întoarse cu o tavă pe care trona o sticlă cu gâtul lung: era coniac Otard XO pe care îl turnă cu mare fast în cinci pahare. Directorul Diviziei Operaţiuni îl ridică în aer pe al său şi se întoarse către Malko.

— În amintirea lui Foster! Oriunde este acum. Şi a camarazilor noştri căzuţi la datorie împreună cu el. Ştiu că veţi face tot ce vă va sta în putere ca să-i răzbunaţi. Domnul să fie cu dumneata. De-acum înainte, sunteţi vârful de lance al operaţiunii „Sword[12]“.

[12] Spadă (n.a.).

Capitolul III.

Malko îşi spuse că totul se petrecea în Rusia... Cele două santinele în uniformă de gală care au vegheat până nu demult în faţa Mausoleului din marmură roşie al lui Lenin, situat chiar sub zidurile Kremlinului, dispăruseră şi fuseseră înlocuite de un soldat de rând care dădea lămuriri turiştilor răzleţi, cu ţigara în colţul gurii şi mâinile în buzunare. Malko se zgribuli de frig. Un vânt rece sufla ca întotdeauna în Piaţa Roşie, iar bătrânicile postate peste tot cu tarabele lor cu ilustrate şi cu suveniruri îndurau frigul cu stoicism.

Aşa pustie cum era, piaţa părea imensă, iar monumentala Catedrală a Preafericitului Vasile, care se înălţa mai în spate, semăna, din cauza pinaclurilor aurite, cu castelele din Disneyland.

Îndesă mâinile în buzunarele paltonului din caşmir şi privi înspre Piaţa Manejului, în locul în care Boris Elţîn a dat ordin să se refacă cele două edificii distruse de Stalin, ca să permită accesul tancurilor în Piaţa Roşie pentru defilarea anuală cu ocazia sărbătorii Revoluţiei din Octombrie. Acum nu mai exista nici Uniunea Sovietică, nici defilările solemne prin faţa Kremlinului, iar vestitul Grum, odinioară magazin universal, găzduia acum doar mărfuri de lux aduse din Occident, de care puţini moscoviţi se puteau apropia.

Omul cu care avea întâlnire se lăsa aşteptat. Se uită la ceas. Întârziase exact patruzeci de minute. Operaţiunea „Sword” începea destul de rău. Când ajunsese, aflase de moartea unui om care l-a ajutat foarte mult cu ocazia precedentei călătorii la Moscova, un agent clandestin din CIA, stabilit de multă vreme în capitala Rusiei, Larry Walker.

Jovial şi iubitor de viaţă, mare amator de haleală şi de târfe cumsecade, omul a făcut un infarct. Telefonul mobil începu să ţiuie în buzunar. O voce gravă îl întrebă:

— *Gospodin* Linge?

— Da.

— Am avut o problemă, am fost într-o şedinţă. Nu am timp să vin acolo. Ne putem întâlni peste zece minute la *Cafe d'Angleterre?* Ştiţi unde este?

— Da, spuse Malko, mă descurc.

Se îndreptă spre Piaţa Manejului şi opri o maşină care trecea prin faţa hotelului *Moskva.* Căzură de acord asupra sumei de douăzeci de ruble, iar Malko se urcă lângă şofer în Lada 1 500 model vechi. La Moscova circulau puţine taxiuri, însă toţi fericiţii posesori de automobile făceau pe taximetriştii. Merseră spre fosta Piaţă Dzerjinski, care se numeşte acum Lubianka, lăsând în stânga lor Balşoi Teatr. Statuia fondatorului „Ceka" dispăruse încă din 1991, însă uriaşa clădire administrativă a fostului KGB străjuia încă în piaţă ca un soare stins. Merseră pe lângă ea, apoi o luară pe strada Balşaia Lubianska, trecând prin faţa sediului din beton gri-murdar al FSB[13]. Cartierul, format din clădiri ce găzduiau diferite organe de securitate, era cutreierat de miliţieni în uniformă gri, uşor de recunoscut după cascheta lor cu banderolă roşie. Era imposibil să găsească un loc să parcheze. Coborî chiar în faţa localului *Cafe d'Angleterre.* Având vitralii, localul semăna cu un *pub* englezesc. Sala era goală, cu excepţia unui cuplu care se ţinea de mână susurând şoapte de amor. Malko se aşeză cu faţa spre intrare şi comandă o votcă să se încălzească.

Spera ca întâlnirea să fie fructuoasă. În ajun, Austin Redd venise să-l ia de la aeroportul Şeremetievo-2 care rămăsese la fel de deprimant, cu o singură diferenţă: acum se venea în Rusia ca la moară. Era de ajuns să dovedeşti că ai rezervare într-un hotel şi să plăteşti o sută cincizeci de dolari în numerar ca să primeşti viză în aceeaşi zi. Şeful Centralei de la Moscova îl lăsase apoi la hotelul *Metropol,* aflat la doi paşi de Kremlin, o clădire cam desuetă cu

[13] Federalnia Slujba Bezopasnosti. Serviciul de Securitate Interioară, succesorul celui de-al Doilea Directorat al KGB (n.a.).

camere imense şi coridoare interminabile. Aşa-numiţii „dejurnaia[14]“ dispăruseră, dar mai plutea încă în aer un uşor parfum retro. Înainte de a ajunge în cameră, întâlnise în holul răcoros o fiinţă absolut impunătoare. O rusoaică de un metru optzeci şi cinci, îmbrăcată cu un pantalon din piele neagră, cu o bluză dintr-un material ce imită blana de leopard şi părul strâns în coadă de cal. Străbătu holul ţanţoşă, cu capul semeţ, de parcă ar fi privit Uralii.

Uşa cafenelei se deschise întrerupând visul lui Malko. Imediat, se îndreptă spre el un bărbat înalt, cu părul negru ca pana corbului, cu sprâncene stufoase şi trăsături regulate, cu umeri largi, îmbarcat într-un pulover gros de lână şi se opri la masa lui.

— *Gospodin* Linge?

— Da, *Polkovnik*[15] Serghei Zdanovici?

— Da. *Vî govorite po ruski?*[16]

— Da.

— *Haraşo!*

Păru mult mai liniştit şi, după ce scoase un pachet de Java, aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo cu chipul lui Che Guevara.

— Este un cadou de la domnul Redd, spuse el.

Cei doi zâmbiră când citiră inscripţia „El Che vive!” gravată pe brichetă. CIA avea vederi largi. Austin Redd îl informase pe Malko cu privire la ofiţerul rus. Ataşatul FSB-Moscova era interlocutorul *oficial* al CIA, prin urmare, avea autorizaţia să se întâlnească cu agenţii centralei. Luni de-a rândul, înfiripase cu americanii o relaţie mai adâncă, depăşind cu mult cadrul obişnuit al funcţiei sale, aducându-le câteodată informaţii extrem de îndepărtate de limba de lemn oficială.

Austin Redd în persoană îl „îmblânzise”. Serghei Zdanovici era un om rănit în amorul propriu. Începându-şi cariera în vârful ierarhiei KGB – Primul Directorat, echivalentul CIA în căutarea informaţiilor externe – avusese

[14] Un fel de pază plasată la fiecare etaj, pe vremea Uniunii Sovietice (n.a.).

[15] Colonel (n.a.).

[16] Vorbiţi ruseşte? (n.a.).

neşansa să lucreze în aceeaşi secţie cu un fugar pe nume Vladimir Gorghievski. Fireşte că după fuga acestuia, toţi membrii secţiunii în care lucra s-au trezit mutaţi în posturi fără răspundere. Ca Serghei Zdanovici, însărcinat de vreo zece ani de FSB-Moscova să-i contacteze pe omologii străini…

Astfel că, la fiecare informaţie oficioasă, primea o primă în bani lichizi, strecurată discret între paginile unei reviste economice pe care i-o împrumuta secţiunea. În Rusia de acum, coruptă până în măduva oaselor, nu avea impresia că trădează într-adevăr.

Malko comandă aperitive şi o bere pentru ofiţerul rus, dar nu îl. Aborda dintr-o dată. Îndată ce se întorsese la Moscova, Austin Redd îi ceruse să dea în mod discret de urma Elenei Ivanovna Sudalskaia.

— Ce mai face Boris Nicolaievici? îl întrebă Malko.

În ruseşte, se folosesc întotdeauna cele două prenume: cel al persoanei respective şi cel al tatălui acesteia. Serghei Zdanovici clătină din cap cu tristeţe.

— Nu prea bine. În fiecare zi pe la opt şi jumătate, pleacă o coloană oficială de la reşedinţa sa din Gorki nr. 10 formată din patru maşini de protecţie cu girofar şi sirenă, încadrând cele două Mercedesuri 600 „Stretch” cu fanionul prezidenţial şi o ambulanţă. Numai că în maşină nu este nimeni! Boris Nicolaievici nu mai vine la Kremlin decât de două sau trei ori pe săptămână şi nu rămâne decât o oră. Timp în care cameramanul personal – pe care nu l-a schimbat de unsprezece ani – îl filmează în compania vreunui oaspete străin sau a primului-ministru Vladimir Puţin. Fiica lui, Tatiana, a alcătuit acest scenariu pentru păstrarea aparenţelor.

Cu siguranţă că epoca „Aşezărilor Potemkin[17]“ nu s-a terminat încă… Malko îl lăsă pe Serghei să-şi termine aperitivul, apoi îl întrebă:

— Aţi dat de urma Elenei Ivanovna?

Ofiţerul înghiţi heringul cu un gât de bere şi zise:

— Da. Am avut acces la fişa care se află la poliţie,

[17] Sate care erau doar de decor, scornite de împărăteasa Ecaterina a II-a ca să-şi impresioneze oaspeţii (n.a.).

întocmită de când a sosit la Şeremetievo. Este bine mersi la Moscova şi a dat adresa „Casei de pe Chei[18]“.

Ceea ce moscoviţii numeau „Dom na Nabierejnoi” era o clădire cenuşie şi impozantă, cu douăsprezece etaje, situată pe strada Serafimovica numărul 2, ce dădea pe cheiul Bersenevskaia, chiar vizavi de podul care ducea la Kremlin. Avea vreo sută de apartamente, ajungându-se la ele prin trei intrări cu arcade care dădeau într-o curte interioară. De la Marea Revoluţie din Octombrie, această clădire îi găzduise întotdeauna pe membrii de partid din forurile superioare, iar plăcile de marmură cu efigia acestora, plasate de-a lungul faţadei, aminteau de trecerea lor pe acolo. Dar omiteau un singur lucru: că în timpul raziilor staliniste, aproape în fiecare dimineaţă, maşinile Volga negre ale NKVD-ului îi ridicau pe anumiţi locatari şi îi duceau într-o călătorie fără întoarcere în Gulag…

Devenită proprietate particulară după destrămarea Uniunii Sovietice, ca majoritatea clădirilor din Moscova, „Casa de pe Chei” adăpostea acum numai oameni de afaceri bogaţi sau străini care achiziţionaseră la preţul aurului un apartament cu o vedere superbă spre râul Moscova şi spre Kremlin.

— Elena Ivanovna deţine un apartament în „Casa de pe Chei”? întrebă Malko.

Ofiţerul din FSB ridică sprâncenele stufoase.

— Se pare că nu, căci nu figurează pe lista proprietarilor sau a locatarilor. Dar poate foarte bine să locuiască la cineva…

— Nu ştiţi la cine?

Serghei Zdanovici clătină din cap.

— Nu. Ar trebui să mă interesez la portari, dar acum nu am timp. Aş putea să o fac în timpul săptămânii, dar cu mare atenţie…

— De ce cu „atenţie”? se miră Malko. Doar faceţi parte dintr-un serviciu oficial….

Colonelul din FSB zâmbi cu reţinere.

— Câţiva dintre cei mai bogaţi „oameni de afaceri” din Moscova locuiesc acolo. Sunt foarte susceptibili şi

[18] Dom na Nabierejnoi (n.a.).

acţionează rapid. Mai cu seamă Omar Taticev, proprietarul cecen al hotelului *Radisson.* Cel acuzat că şi-a omorât asociatul american în urma unor neînţelegeri de ordin comercial.

— Şi nu a fost cercetat?

Colonelul făcu un gest de neputinţă.

— Nu. Nu au avut destule dovezi, iar Taticev este prieten intim cu Lujkov, primarul Moscovei, căruia îi dă o grămadă de bani. Este „paravanul[19]“ lui. Aici, toată lumea are unul, altminteri nu ar supravieţui prea mult…

Era un lucru liniştitor. După ce făcu o pauză ca să mănânce, rusul reluă:

— Am descoperit în arhivele noastre o fişă despre această Elena Ivanovna Sudalskaia, deşi nu mai locuieşte de multă vreme în Rusia. La început a fost „Miss Moscova”, apoi a fost remarcată de un „rus nou” care a dus-o în străinătate şi s-a însurat cu ea, dându-i o grămadă de bani. Este unul dintre patronii de la Lukoil[20]. A câştigat miliarde. Pe atunci, nu era chiar atât de greu, dacă făceai afaceri în domeniul petrolului cu prieteni bine plasaţi. Cumpăra trenuri întregi cu produse petroliere pe care le lua cu ruble şi le vindea cu dolari imediat după ce treceau graniţa. În fiecare săptămână câştiga treizeci sau cincizeci de milioane de dolari…

— Unde se află?

Ofiţerul făcu un gest de lehamite.

— A emigrat în Cipru.

— Ea cu cine e acum?

— În fişa ei nu se precizează acest lucru. Domnul Redd mi-a spus că era cu Igor Zakaiev. În fişă se menţionează faptul că ar fi fost amanta unuia dintre oamenii cei mai puternici din Rusia, pe nume Simion Gurevici.

Malko repetă surprins:

— Simion Gurevici? „Rasputin”-ul de la Kremlin?

— Exact, confirmă colonelul din FSB. Dar a avut multe amante.

---

[19] În rusă „krâşa”, acoperiş. În text, cu sensul de protecţie, (n.a.).

[20] Principala companie petrolieră din Rusia (n.a.).

Această revelaţie îi deschise lui Malko alte perspective. Simion Gurevici avea reputaţia ca fiind unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia, datorită legăturilor lui cu Tatiana, fiica lui Elţîn. Oficial, era doctor în ştiinţe la Universitatea din Moscova. Însă, din 1989, s-a lansat în afaceri, îmbogăţindu-se astfel extrem de repede. Gura lumii îl acuza de toate crimele din lume, de legături dubioase cu cecenii, de spălare de bani, dar mai ales, de faptul că ar conduce Rusia din umbră, cu acordul clanului Elţîn. Deşi nu se bucură de nici o funcţie oficială la Kremlin, toată lumea se teme de el. La începutul lui 1999, procurorul general al Rusiei, Iuri Skuratov, a lansat împotriva lui un mandat de arestare pentru comiterea mai multor delicte, pe vremea când prim-ministru era Evegheni Primakov. Toată Rusia se aşteptase să fie arestat. Ei bine, Boris Elţîn l-a demis din funcţie pe procuror şi l-a înlocuit cu Stepaşin, un om mult mai obedient...

— Elena nu se află la el? întrebă Malko.

— Simion Gurevici locuieşte într-o vilă pe strada Gorki la numărul 2, răspunse colonelul din FSB. Ştiu că are mai multe apartamente în Moscova, dar nu am idee pe unde. O să trimit o echipă ca să se intereseze. Dar nu vă ambalaţi. Gurevici a cunoscut zeci de fete ca Elena.

Îşi lungi gâtul ca să vadă cât era ceasul lui Malko.

— Sunt obligat să vă las.

Sediul FSB-Moscova se găsea puţin mai sus, pe stânga, pe Balşaia Lubianka. Era o clădire de un cenuşiu trist cu ferestre pătrate.

— Când ne vom întâlni din nou?

Serghei Zdanovici făcu un gest evaziv.

— Peste câteva zile. Vă sun pe mobil îndată ce aflu noutăţi.

Malko îl pofti să iasă primul. Era puţin descurajat. „Casa de pe Chei” era compusă din cel puţin o sută de apartamente. Cum să o găsească pe amanta lui Igor Zakaiev? Avea nevoie de Centrala din Moscova să-l ajute în această problemă. Ieşi şi traversă Balşaia Lubianka. În faţa supermarketului „Şapte Continente” erau parcate vreo cincisprezece maşini. Îl aborda pe unul dintre şoferi şi

negocie preţul până la Kolţo[21], reuşind să-l scoată la treizeci de ruble. Austin Redd va fi obligat să se mobilizeze.

*

* *

Faţada roşiatică a Ambasadei americane, situată pe Kolţo, mâzgălită cu înjurături încă din perioada războiului din Kosovo, fusese revopsită, iar coada celor ce cereau viză se întindea până la poarta Consulatului. Malko intră pe „North Gate" şi fu condus imediat la Austin Redd. Şeful centralei se instalase în cea de-a doua clădire, amplasată în spatele fostei intrări din bulevardul Kolţo, compusă dintr-un şir de birouri moderne şi liniştite, păzite de puşcaşi marini raşi în cap.

— Aţi fost mulţumit de Serghei? îl întrebă el pe Malko imediat ce intră în birou.

— În orice caz, are intenţii bune, zise el. În plus, a dat de urma frumoasei Elena, care nu este o străină pentru FSB.

Când auzi numele lui Simion Gurevici, americanul tresări ca pişcat de viespe.

— Secătura aia de Gurevici!

— Este adevărat ce se spune despre el?

Austin Redd îşi netezi haina bine dispus.

— Ocolind adevărul, după părerea mea. De fapt, el este creierul de la Kremlin, de când Elţîn a fost măcinat de boală.

— Cum a reuşit să se ridice atât de mult în ochii familiei Elţîn?

Austin Redd îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Foarte simplu! L-a învăţat să fure. Nu uitaţi că Elţîn a fost un simplu aparatcik în Uralii lui. Când a poposit la Moscova, nu ştia nici măcar ce era o carte de credit. Dispunea de puteri nemăsurate, dar nu ştia cum să le folosească în propriul interes. Simion Gurevici a fost iniţiatorul aşa-numitei „Semia[22]" deturnând sume de bani cu mare subtilitate. Este amestecat în toate scandalurile financiare: Menatep, Mabetex, Aeroflot. Este neîndurător cu cei care se pun de-a curmezişul. Anul trecut a fost acuzat că a omorât un ziarist rus de la *Moskovski Komsomoleţ* care a

[21] Bulevardul circular care înconjoară centrul Moscovei (n.a.).

[22] Familia (n.a.).

scris despre el un articol virulent. Acesta a primit un colet-capcană care a explodat în redacţie ucigându-l pe loc. Era edificator.

— Ar putea fi el răspunzător de atentatul din Monaco? Şeful centralei oftă.

— Aş da orice să vă pot răspunde afirmativ, însă nu cred că a fost el. Simion Gurevici este foarte viclean. Asasinarea unui ziarist de douăzeci şi opt de ani la Moscova nu ar fi avut cine ştie ce consecinţe. În schimb, să fie răspunzător de moartea a cinci agenţi de-ai noştri, e cu totul altceva. Nu a avut chef să ne asmută împotriva lui. Dacă ar fi ştiut de târgul nostru cu Igor Zakaiev, poate că ar fi făcut-o. Gurevici ştie foarte bine că, dacă familia Elţîn se prăbuşeşte, cade şi el o dată cu ea. Şi încă rău de tot. Pentru moment, concentraţi-vă asupra Elenei, mai cu seamă că avem un motiv în plus să ne interesăm de ea…

— Care?

— Azi-dimineaţă, am primit un mesaj de la Centrala din Berna. Oamenii noştri s-au interesat la Banca Elveţiei, unde Igor Zakaiev are un seif în care se află informaţiile pe care ni le-a promis. Cred că a fost foarte îndrăgostit de Elena Sudalskaia… I-a depus la bancă specimenul de semnătură ca să poată avea şi ea acces la seif. Cum el a murit, ea este singura persoană care poate recupera documentele. În acest fel, puteţi să o şi seduceţi, adăugă el cu un râs sec.

Malko rămase cu gura căscată. Operaţiunea „Sword” îşi schimba puţin orientarea. Nu era numai nobila răzbunare, ci şi o îndatorire de serviciu. Era şi un interes comun în a o găsi pe amanta răposatului Igor Zakaiev…

Oare Ronald Goodwell cunoştea acest amănunt când îl implorase să răzbune cele patru morţi de la Monte Carlo? Malko se gândi să lase în seama lui această dilemă.

— Sunt gata să o seduc pe Elena, spuse el, dar mai întâi ar trebui să o localizez. Cred că pista FSB nu este decât o pierdere de timp. Dacă Larry Walker ar mai fi acolo…

Austin Redd clătină din cap cu tristeţe.

— Dumnezeu să-l odihnească! A murit fericit în braţele unei târfe la *Night-flight.*

Malko se pregăti să zică „amin”, însă şeful centralei se

lovi brusc cu palma peste frunte.

— Ce prost sunt! Ştiu cine o să vă ajute.

— Cine?

— Gocea Sukhumi, un georgian şi foarte bun prieten cu Larry. Un „bandit”, bineînţeles, dar simpatic şi cu uşoare urme de cinste în el. L-am cunoscut când l-a ajutat pe Şevarnadze să înăbuşe rebeliunea abhază. Pe atunci, noi le-am oferit ceva „fiare”, iar el a fost extrem de recunoscător. Trăieşte la Moscova şi, ţineţi-vă bine, locuieşte în „Casa de pe Chei” …

— Înseamnă că o cunoaşte pe Elena…

— Nu cred, dar ar putea să o găsească. O să-i spun că am un prieten care a văzut-o la Monte Carlo şi vrea să vorbească cu ea…

Malko tresări.

— Ştie cu ce vă ocupaţi?

— *Of course…*

— Nu e o minciună prea gogonată?

Austin Redd zâmbi.

— Fireşte că n-o să mă creadă! Dacă se va ivi vreo problemă, Gocea va spune că este o poveste de amor. Îl sun imediat…

Se şi repezi la mobil. După câteva clipe, Malko auzi un râset vesel izbucnind în aparat. Era Gocea Sukhumi… Discuţia nu dură prea mult.

— Ne întâlnim cu el la ora nouă, la *Cafe Puşkin,* zise în final americanul. După ce vă fac cunoştinţă, vă las singuri. Cu Gocea, nu termin aşa de repede. Sper că ţineţi la băutură.

*

* *

Localul *Cafe Puşkin* era înţesat de lume, ca în fiecare seară de altfel. Clienţii aşteptau răbdători lângă barul lung, plasat în faţa intrării. Situat în Piaţa Puşkin, vizavi de McDonald’s era cel mai nou restaurant din Moscova, cu o ambianţă foarte sofisticată. Etajul era decorat ca o bibliotecă, cu cărţi adevărate, muzică clasică, cu lumânări pe mese şi un serviciu sobru. La parter, era o braserie simpatică, dar elegantă. Iar la subsol, unde se ajungea cu

un ascensor minuscul din cupru, un mujic cu barbă albă păzea garderoba… Totul părea adus din secolul al XVIII-lea, însă realitatea era mult mai prozaică. Cafe P*uşkin* a fost gata doar în câteva săptămâni.

La nouă şi zece, uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru un tip vesel, masiv, cu umeri largi şi ochi şireţi, cu părul rar şi lins, îmbrăcat cu o cămaşă a la Mao, dar descheiată la gât şi în jeanşi. Se năpusti la Austin Redd şi îl strânse în braţe ca pe un frate. După aceea făcu la fel şi cu Malko, încât acesta nici nu avu răgaz să-i spună despre ce era vorba… Imediat, apăru alt personaj. Gocea Sukhumi îl prezentă:

— Saşa Borodovino…

Malko se întreba ce căuta acolo Saşa, un băiat frumos cu ochii puţin bulbucaţi şi cu nasul acvilin, când văzu apărând în spatele lui o ceată de fete frumoase de ţi se tăia respiraţia!

Toate erau parcă făcute după acelaşi model, blonde, înalte, cu figuri perfecte şi picioare interminabile, în afară de una, cu un păr lung care îi trecea de mijloc, ascunzându-i o parte din crupa de vis. Ea era aparte faţă de celelalte. Toate erau îmbrăcate în pulovere, cu fuste mini sau cu pantaloni, arborând obişnuitul aer nonşalant al tinerelor moscovite. Gocea le explică:

— Saşa conduce cea mai mare agenţie de manechine din Moscova. În seara asta a venit cu cele mai frumoase dintre ele…

Făcură prezentările. Găsiră o masă mare rotundă şi mai retrasă, iar votca începu să curgă în valuri. Austin Redd părea cam înţepat, cu haină şi cravată, făcând notă discordantă… Prima sticlă de Stalicinaia „Cristal” se goli într-o clipă, iar Malko comandă o sticlă de doi litri de Taittinger, fiind aplaudat de făpturile care se mai dezgheţaseră puţin. Austin Redd şuşotea întruna la urechea georgianului. Acesta îi făcu lui Malko cu ochiul şi îi zise pe un ton confidenţial:

— O să-ţi găsesc zâna! Cunosc toţi portarii din „Dom na Nabierejnoi”. Dar în seara asta, ne distrăm!

Austin Redd dispăru. Malko nu ştia în ce parte să se uite. Aflase că pe bruneta din stânga lui o chema Sonia şi că s-a

născut la Baku, în Azerbaidjan. Era irezistibilă, cu ochii ei verzi, uşor migdalaţi, cu pieptul planturos care îi deforma bluziţa şi cu mutra de păcătoasă. Avea douăzeci de ani... Fata din dreapta lui era Raisa, o blondă spic de grâu, care venea de la Smolensk. Fusta mini nu ascundea prea mult din coapse, iar degetele erau pline de inele. Avea deja privirea înceţoşată. Nu vorbeau decât despre ţoale şi despre afaceri.

Gocea Sukhumi îi spuse lui Malko:

— Nu cred că vrei încă să o găseşti pe Elena, după ce ai văzut aceste fete minunate.

Tinerele chicotiră uitându-se la Malko cu coada ochiului. Nu întâlneau la tot pasul un străin care vorbea ruseşte. I se păru că Sonia îl împinge uşurel cu coapsa. Îi întâlni privirea şi ce văzu în ea îi răscoli pe dată simţurile.

— Să comandăm! zise Gocea. După aceea, mergem la mine ca să-l sărbătorim pe noul nostru prieten.

Nici şampania Taittinger Comtes din 1994 nu dură mai mult de zece minute.

*

* *

— Pentru Rusia!

Cele patru pahare se ridicară în aer în acelaşi timp.

— Za vase zdarovie!

Sonia se întoarse spre Malko şi propuse:

— Să bem pentru Austria!

Se goli şi cea de-a treia sticlă de votcă şi fu abandonată lângă celelalte de Otard XO care zăceau pe masă. Malko nu mai ţinea şirul toasturilor de când ajunsese la Gocea acasă. Sonia îşi petrecu braţul pe după al său şi dădură amândoi băutura pe gât dintr-o dată. După aceea, tânăra se ridică sprintenă şi îl trase spre balustrada din lemn a balconului.

— Hai să admirăm privelişte a!

Ea îl tutuia în rusă. Plecară de la masa instalată pe terasa imensă în formă de „L”, de la etajul al doisprezecelea al „Casei de pe Chei”. Panorama îţi tăia răsuflarea: râul Moscova, Kremlinul, noua biserică Regele Iisus şi tot centrul capitalei. Steluţele roşii din turnurile Kremlinului semănau cu un imens pom de Crăciun. Ca să vină de la restaurant, se

înghesuiseră veseli toţi opt în Mercedesul 600 SV 12 al lui Gocea, unii peste alţii. Apartamentul georgianului era mobilat cu sobrietate. Un pat mare foarte jos, cutii cu sticle de votcă puse unele peste altele la intrare şi inevitabila masă de biliard. La început, toată lumea participase la toasturi, apoi Saşa a dispărut cu o blondă. Celelalte fete începuseră să joace biliard, lăsându-i pe Gocea şi pe Malko în compania Soniei şi a Raisei.

Sprijinită de balustradă, cu spatele la panoramă, Sonia îl fixa pe Malko cu privirea ei tulbure, cu faţa foarte apropiată de a lui.

— Ai nişte ochi foarte frumoşi, spuse ea. Parcă ar fi de aur.

— Şi tu, replică Malko.

Stăteau aproape lipiţi. Unul de altul. Votca contribuia mult la apropierea dintre popoare, iar rusoaicele nu fuseseră niciodată sălbatice. Malko simţi brusc buzele Soniei lipindu-se uşurel de ale lui, iar limba strecurându-se abilă printre dinţi. Tânăra îl săruta cu blândeţe, strâns lipită de ei. O sărută şi el din ce în ce mai pătimaş, simţind cum bazinul începe să se mişte, apoi brusc, ea se îndepărtă şi zise:

— Am chef să dansez!

— Ah, bine, aprobă Malko puţin surprins.

— Dacă o facem acum, după aceea nu o să mai mergem la dans, îi explică ea simplu. Vino. *Davai!*

Când se întoarseră la masă, Gocea Sukhumi se agita temeinic între coapsele Raisei.

— Mergem la *Monte Carlo?* îl întrebă Sonia.

Malko aruncă o privire la ceas. Se făcuse deja unu şi jumătate. Gocea se uită cu nostalgie la sticlele aproape goale şi se ridică, în timp ce Raisa îşi trăgea fustiţa peste coapsele strânse în ciorapii negri.

— Ultimul toast!

— Dă-i drumul!

Se ridică. Îi era imposibil să-l trezească pe Saşa care, golpuşcă, adormise peste partenera sa. Cele două fete care jucau biliard îşi luară coada pe spinare şi îi urmară. Îl treziseră pe şoferul Mercedesului cu un bobârnac şi pe-aci

ţi-e drumul! Malko întoarse capul şi privi ferestrele întunecate ale „Casei de pe Chei”. Frumoasa Elena trebuie să fi fost la doi paşi de el.

Monte Carlo se afla foarte aproape, chiar în faţa hotelului *Balciuk Kempinski.* Intrarea era păzită de o ceată de „gorile”, demne descendente ale lui King Kong. Gocea trecu printre ele cu aceeaşi siguranţă dintotdeauna. În discotecă, muzica îţi spărgea timpanele. Trei fete se dezlănţuiau pe ringul de dans. Era ticsită de creaturi superbe, de perechi care se giugiuleau în separeuri şi de bărbaţi cu mutre de bandiţi. Chiuind, Sonia îl lăsă pe Malko şi se duse în ring urmată de prietenele ei. Se pomeni singur cu Gocea într-un separeu, în faţa unei sticle neîncepute de votcă.

Se pare că aici, oamenii nu simţeau criza. Multe fete singure dansau ca apucatele. Malko observă lângă ei o boxă neocupată, deşi discoteca gemea, iar oamenii abia încăpeau în ring.

— Pentru cine este rezervat acest separeu? îl întrebă Malko. Georgianul îl întrebă pe chelner, apoi îi spuse lui Malko:

— Pentru un mare om de afaceri, Simion Gurevici. A telefonat că s-ar putea să vină…

Malko privi cu interes bancheta goală. Va face cunoştinţă cu Diavolul… Nu aşteptă prea mult. În mulţime se produse agitaţie, iar Malko zări patru „gorile” atletice, îmbrăcate în negru, după obiceiul gangsterilor americani. Unul dintre ei ţinea în mână, fără ostentaţie, însă foarte firesc, un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă marca Borko. Printre ei, Malko zări o chelie, apoi un omuleţ scund, palid la faţă, cu un naş mare, fără cravată, îmbrăcat într-un costum sobru. Era neînsoţit. În clipa în care voia să se aşeze, bărbatul îl zări pe Gocea, iar cei doi se îmbrăţişară. Sukhumi îl prezentă pe Malko, pe care Gurevici îl salută distrat. Părea tensionat, obosit, iar Gocea se aşeză la locul lui lângă Malko.

— Mi-a spus că a avut hepatită, şopti el, dar nu e adevărat… Se teme.

— De ce?

Georgianul ridică din umeri.

— Singurii oameni de care îi e frică sunt cecenii! Erau să-l

omoare acum trei ani! De atunci, le simte mereu răsuflarea în ceafă. Cred că le-a făcut vreo porcărie.

— Ce au cu el?

— L-a furat. Cu ocazia unui transfer bancar. Şi nu le-a plăcut. Cunoaşte mulţi ceceni, de exemplu, pe Şamil Basaiev… încă mai face afaceri cu ei. Petrol, arme. Eu l-am cunoscut când a început. A învăţat să fure de la foştii activişti.

Se întrerupse ca să golească paharul cu votcă. Malko se uită în ring şi o văzu pe Sonia făcându-i semne disperate. Muzica era mai lentă, iar ea dansa cu una dintre prietene, lipită de ea ca de un bărbat. El se ridică, iar Gocea îi întinse imediat paharul cu votcă zâmbind. Avea dreptate. Îndată ce ajunse lângă ea, Sonia se desprinse de prietena ei, goli paharul dintr-o dată şi se lipi toată de Malko, cu privirea tulbure din cauza alcoolului. Îi găsi gura şi avu senzaţia că prin vene îi curge plumb topit. Sânii întăriţi se striveau de stofa costumului, iar bazinul se freca uşor de el. În extraordinarii ei ochi verzi plutea o lucire pofticioasă. Era o târâtură care se încinsese bine de tot.

Ritmul muzicii se schimbă din nou, iar Sonia începu să se zguduie la un metrii de el. Mima amorul, uitându-se fix în ochii lui. Se dezlănţuise de-a dreptul. Muzica îl înnebunea pe Malko, ca şi alcoolul. Părându-i rău să-l părăsească pe Gocea, se uită spre separeul lor. Georgianul discuta cu o blondă, însă atenţia îi fu atrasă de altceva. O brunetă înaltă, într-o rochie lungă roşie, mulată pe corp, foarte decoltată, se strecura pe lângă ring, escortată de două „gorile” rase în cap şi cu figuri de brute. Lumina reflectorului se opri pe ea, iar Malko nu mai dansă. Ori avea halucinaţii, ori cea care tocmai intrase era chiar Elena Sudalskaia, amanta răposatului Igor Zakaiev.

Capitolul IV.

Nevenindu-i să creadă ce noroc avea, Malko o urmări pe tânără din priviri, cu impresia că se uită la fotografiile pe care le-a văzut la Monte Carlo: coama de păr negru care îi încadra figura, profilul energic, gura cu buze cărnoase şi roşii. Însă Malko fu şi mai surprins când văzu că tânăra se duce în separeul în care se afla Simion Gurevici. Acesta se ridică şi o îmbrăţişa, deşi îi ajungea până la umeri. Vocea Soniei, care urla în urechea lui Malko să acopere muzica, îl smulse din visare.

— O cunoşti?

— Nu, minţi Malko. Dar tu?

— Am văzut-o din când în când pe aici, dar adesea singură. Te interesează?

— E o tipă bine.

Sonia se strânse în el şi îi zise la ureche:

— Neruşinatule! Ai vrea s-o regulezi. Trebuie să recunosc că şi mie îmi place, dar în seara asta are treabă cu porcul de Simion.

În vocea ei se simţea un regret sincer... Încă o bisexuală. Se vedea cât de colo că Elena îi plăcea la fel de mult ca şi lui Malko. Sonia începu să danseze strâns lipită de el, ferm hotărâtă s-o alunge pe Elena din gând. Malko îi conduse paşii cu multă grijă spre marginea ringului. Astfel, putu să o studieze în voie pe brunetă. Avea ochii puţin duşi în fundul capului, un nas mic şi drept, buzele cărnoase şi roşii şi această extraordinară coamă de păr negru şi strălucitor. Nu încăpea nici o îndoială că era vorba de Elena Sudalskaia. Simion Gurevici puse mâna pe coapsa ei cu un gest posesiv. Muzica tehno care începu îi permise lui Malko să se întoarcă în separeu. Se aplecă imediat la urechea lui Gocea Sukhumi:

— Bruneta care este cu Simion Gurevici este fata pe care o caut...

Georgianul aruncă o privire în boxa de alături şi se strâmbă.

— E cam dificil, căci el este foarte susceptibil. Prin urmare, la el locuieşte. Are apartamentul de deasupra mea, dar îl văd destul de rar pe acolo. Preferă să stea în vila lui de pe strada Gorki.

Ca să mai facă o variaţie, Gocea schimbă votca cu o sticlă de coniac Otard XO şi umplu toate paharele. Băgată strâns în Malko, culcându-şi capul pe umărul lui, Sonia se gândea la ale ei, masându-i uşor coapsa şi chiar pulpa puţin mai sus, ascunsă sub faţa de masă. Se pare că băutura avea un efect afrodiziac asupra ei. Malko nu se gândea decât la bruneta din boxa vecină. Era perplex. Oare să fie o coincidenţă că era împreună cu Simion Gurevici, sau mai era ceva? Gocea se uită la el mirat şi îi şopti la ureche:

— Sonia nu-ţi place? Este a ta în seara asta…

— Cum aşa? îl întrebă Malko sufocându-se. Georgianul îi făcu cu ochiul.

— Am aranjat cu Saşa. Oricum, ea te place. Vine cu tine la *Metropol.*

În acel moment, Elena se ridică şi începu să danseze pe loc, legănându-şi şoldurile. Apoi ţâşni în ringul de dans ca o rachetă roşie. După zece secunde, Sonia sări în picioare şi se năpusti şi ea în ring. Începu să danseze în faţa Elenei. Cele două femei îşi continuară numărul, apropiindu-se din ce în ce mai mult una de cealaltă, apoi când ritmul se schimbă, se îmbrăţişară strâns de tot.

Malko nu-şi putea reveni din surpriză. Sonia o agăţa pe Elena de parcă ar fi fost bărbat! Muzica se opri şi fu anunţată o prezentare de haine de blană. Elena se întoarse în separeu, îşi luă geanta şi se duse la toaletă. Sonia se luă imediat după ea.

Cele două femei apărură amândouă, iar Sonia se lipi din nou de Malko, aparent mai îndrăgostită decât înainte. În ring, vreo douăsprezece fete, unele mai frumoase decât altele, se învârteau înfăşurate în hainele de blană care valorau probabil cât salariul pe douăzeci de ani al unui rus obişnuit. După aceea, manechinele au fost înlocuite de un grup de fete care cântau cât le ţinea gura. Malko recunoscu melodia, dar nu şi cuvintele.

— Ce cântă? îl întrebă el pe Gocea.

Georgianul izbucni în râs.

— O parodie după un vechi cântec revoluţionar „Cerkasov trece Uralii”. Îşi bat joc de Elţîn şi de Puţin. L-au înlocuit pe Cerkasov cu Basaiev[23]. Alături de ei, Simion Gurevici se strâmba.

Se ridică însoţit de Elena şi se îndreptă spre ieşire. Malko profită de această mişcare..

— S-a făcut târziu... îi zise el lui Gocea.

— *Vsio normalno!*[24] făcu georgianul. Şoferul meu te aşteaptă. După aceea mă va lua pe mine. Distracţie plăcută.

Sonia se ridicase şi ea. Ieşiră amândoi imediat după Elena şi Simion Gurevici. În faţa discotecii aştepta o adevărată procesiune. O Volga neagră masivă cu două girofaruri, un Cadillac Sevilla cu geamurile fumurii şi un BMW ticsit cu gărzi de corp. Alţii supravegheau împrejurimile. Simion Gurevici şi Elena se urcară în Cadillac, iar coloana se puse imediat în mişcare.

Mercedesul 600 cu geamuri antiglonţ al lui Gocea apăru numaidecât. Îndată ce se instala în limuzină, Sonia băgă mâna între picioarele lui Malko cu un gest posesiv. De-abia putu să observe traseul scurt... Când ajunse în faţa hotelului Metr*opol, şofe*rul lui Gocea coborî şi îi spuse câteva cuvinte paznicului care avea şi atribuţia de a le interzice clienţilor să aducă fete în cameră. Când Malko trecu pe lângă el, cu Sonia la braţul lui, acesta întoarse imediat capul în altă parte. Gocea Sukhumi avea braţul lung.

Când ajunseră la etajul patru, Sonia începu să danseze pe culoar, făcând piruete ca o balerină, cu părul ei lung fluturând în aer. Îndată ce ajunseră în cameră, ea se opri brusc şi fixă pe Malko cu ochii ei minunaţi, apoi se descheie lent la bluză, dezvăluindu-şi pieptul greu şi plin, dur ca marmura. După aceea, îşi lepădă fusta mini, rămânând numai în costumul de baie. Malko se apropie de ea şi o lipi de el strivindu-i sânii, apoi o sărută lung pe gură.

— Ai votcă? îl întrebă ea.

El căută în minibar, iar ea o dădu pe gât pe nerăsuflate.

---

[23] Şamil Basaiev, şeful rebelilor ceceni (n.a.).

[24] Nici o problemă (n.a.).

Apoi, ca şi cum ar fi avut nevoie de băutură ca să se hotărască, îşi scoase cu gesturi normale costumul de baie, dând la iveală părul pubian ras aproape de tot. Îl luă pe Malko de mână şi îl trase înspre pat, unde se întinse pe spate, cu picioarele depărtate şi ochii închişi..

Malko începu să o mângâie. La început, i se păru că sânii se întăresc mai mult apoi alunecă în jos, spre pântece. Când îi atinse cu blândeţe sexul, Sonia oftă uşor. Apoi, când începu să-l maseze încet, respiraţia i se acceleră. Brusc, ea îl apucă de mână şi i-o înfundă înăuntru. El simţi cum se deschide, apoi mierea curgând. Ea gemea încetişor, iar bazinul urca şi cobora, Deodată, el simţi, după contracţiile muşchilor, că a ajuns la orgasm. Sonia îl prinse de ceafă, îi strivi gura cu buzele şi îl muşcă, apoi îl privi fix cu imenşii ochi verzi, puţin tulburi.

— Se vede cât de colo că nu eşti rus! şopti ea. Ei nu te mângâie, ci îţi bagă imediat instrumentul în tine. Pe mine nu mă excită aşa. Mie îmi place să mă mângâie şi să mă lingă... De asta îmi place să fac dragoste cu o prietenă...

— L-ai propus brunetei s-o faci cu ea? o întrebă Malko zâmbind.

— Nu, răspunse fata sec. Nu o cunosc. Ca şi cum ar fi vrut să-i ceară iertare, ea se întoarse şi, fără să-l avertizeze, îi înghiţi uşurel sexul lui Malko. Această mângâiere aproape cuminte se transformă rapid într-un duel de un erotism sălbatic. Malko o apucă de părul lung şi i-l strânse într-o coadă de cal improvizată, ghidând-o astfel după bunul său plac. Acest lucru păru să o excite şi mai tare pe Sonia care îşi freca sânii de el, fără să-l lase din gură. După aceea, se îndreptă gâfâind, cu văpăi strălucitoare în ochii verzi.

— Regulează-mă! Mi-am uitat prezervativele. Ai tu?

— Nu, spuse Malko. Ea clătină din cap.

— Nu-i nimic! Ai Sida, cumva?

— Nu cred, răspunse el surâzând. Dar tu ai?

— Eu o fac întotdeauna cu prezervativ. Saşa mi-a spus că nu există nici un risc dacă o fac cu tine...

Ea se şi culcase pe spate cu picioarele desfăcute. Malko se afundă în sexul ei strâmt şi primitor. Sonia îşi încolăci braţele în jurul gâtului, apoi ridică bazinul ca s-o pătrundă

mai bine.

— Regulează-mă mult, murmură ea. Nu ajung repede la orgasm.

Malko se strădui s-o facă cât mai bine, încercând să se controleze. Eforturile sale fură recompensate cu vârf şi îndesat. Sonia respira mai sacadat, întinse picioarele, apoi le încrucişa pe spatele lui Malko şi gemu atât de tare că semăna cu un hohot de plâns.

Malko nu juisase. Se retrase şi o întoarse uşurel cu faţa în jos. Sonia se lăsă în voia lui ca o păpuşă. Îi admiră o clipă curbura minunată a şoldurilor pline. În acel moment, era mult prea departe de CIA şi profita din plin de acest cadou căzut din cer: această fată superbă de douăzeci de ani, pe care o cunoscuse abia cu câteva ore în urmă. Ca să-i stârnească din nou dorinţa, ea îngenunche şi, cu un gest de o indecenţă absolută, îşi desfăcu fesele în faţa lui. Era mai mult decât putea să-i ceară Malko. Încurajat de această ofertă fără cuvinte, el se apropie de crupa tinerei. Sonia se încorda, dar nu protestă. Atunci apăsă cu toată puterea, forţând încetişor inelul care rezistă, apoi cedă brusc. Malko se afundă în voie între fesele rotunde cât putu de mult. Sonia gâfâia. El rămase nemişcat, profitând din plin de acest moment magic, simţind lipit de pântecele lui rotunjimea fermă a crupei pe care o poseda. Apoi se dezlănţui ca o cătană, perforând superba crupă gata să o rupă, până când explodă în străfundurile ei cu un urlet sălbatic.

*

* *

Ameţită de votcă şi de plăcere, Sonia dormea pe burtă. Malko se duse să facă un duş, apoi se întoarse în cameră. Sonia dormea în continuare. Amintindu-şi de escapada ei de la toaletă, o controla în geantă. Găsi ceva bani, nişte acte şi un cartonaş alb pe care erau scrise un număr de telefon şi un nume: Elena. Sonia îl minţise. Îşi notă numărul şi puse cartonaşul la loc, apoi se întinse lângă ea. Sonia mârâi şi se cuibări în el ca o fetiţă cu ursuleţul ei.

Seara merita să fie însemnată cu roşu în calendar: o găsise pe Elena Sudalskaia şi îi aflase chiar şi numărul da

telefon. Eventual şi un „contact” pe care îl putea manevra: Sonia.

*

* *

Fata dispăruse ca şi cum nici nu ar fi existat. Un soare vesel strălucea deasupra Moscovei. Era ora zece. Malko privi numărul de telefon al Elenei pe care şi-l notase pe blocnotesul hotelului. Îşi dădu seama că pe al Soniei nu-l avea. Era imposibil să o găsească pe fugitiva lui ibovnică altfel decât prin intermediul lui Gocea. Acest lucru îl îmboldi să folosească informaţia. Aşteptă să se facă unsprezece, apoi formă numărul.

— *La vam slişu*[25]*,* răspunse imediat o voce atât de gravă, încât crezu că era a unui bărbat.

— Aş dori să vorbesc cu Elena, ceru el.

— Eu sunt.

Malko avu un şoc. Minunata Elena avea voce de homosexual…

— Nu mă cunoaşteţi, mărturisi el. Dar eu v-am zărit aseară la *Monte Carlo şi* găsesc că sunteţi minunată.

— *Spasiba,* zise Elena, dar de unde aveţi acest număr de telefon?

Malko se hotărî să acţioneze:

— I l-aţi dat fetei cu care eram…

La capătul firului se lăsă o tăcere prelungită, apoi Elena observă cu voce egală:

— Ah, da. Eraţi în separeul de alături.

— Exact.

— Ce vreţi de la mine?

Pusese întrebarea pe un ton atât de neutru, încât lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să găsească un răspuns.

— Vă găsesc foarte frumoasă şi aş dori să vă invit la dejun sau la cină.

— Mulţumesc, răspunse Elena, dar nu mai rămân în Moscova, poate altă dată. *Dasvidania.*

Închisese deja.

[25] Vă ascult, (n.a.).

Malko se uită năuc la aparat. În acest moment, ea nu ştia *cine* era. Întâlnirea lor a fost o pură întâmplare. Pur şi simplu, el nu o interesa deloc. Trebuia să facă în aşa fel încât să se mai întâlnească o dată. Dar pentru asta, singurul intermediar era Sonia. Nu va fi o treabă uşoară… Acum că o văzuse pe Elena împreună cu Simion Gurevici, fata devenea şi mai interesantă. Deşi se îndoia că un apropiat de-al lui Boris Elţîn s-ar fi amuzat ucigând nişte agenţi CIA. Chiar dacă frumoasa Elena nu era amestecată în asasinatul de la Monte Carlo, rămânea singura persoană care putea să recupereze documentele pentru care CIA plătise deja cu preţul sângelui…

Prin urmare, trebuia să o întâlnească din nou pe Sonia. Iar pentru asta, numai Gocea putea să-l ajute.

— Mulţumesc pentru seara trecută, spuse Malko. Permiteţi-mi să vă invit la dejun.

— Cu plăcere, acceptă Gocea cu entuziasmul obişnuit, însă nu prea am timp. Ştiţi unde este cafeneaua *Donna Klara,* pe strada Bronaia? În cartierul Eleşteul Patriarhilor.

— O găsesc eu, zise Malko.

— Atunci, ne vedem pe la ora unu.

Îi rămânea doar să închirieze o maşină. Va fi mult mai uşor decât să găsească un taxi în toată Moscova.

*

* *

Când Malko opri Golful închiriat în faţa cafenelei *Donna Klara,* observă imediat un Chrysler Voyager cu geamuri fumurii ce staţiona în faţa localului. Când trecu pe lângă el, zări înăuntru nişte oameni în uniformă. Era o unitate specială a DPS[26]. Ce căutau în acest Cartier liniştit şi luxos? *Donna Klara* semăna cu toate cafenelele din lume. Mâncai într-o ambianţă plăcută.

Gocea Sukhumi îl întâmpină cu căldura obişnuită, însă, îndată ce comandară, georgianul păru mai îngrijorat.

— Am primit adineauri un telefon de la Simion Gurevici, începu el. Era vorba despre tine…

— Despre mine? se miră Malko. Dar ne-ai făcut

[26] Dozusno Patrolnaia Slujba: Poliţia rutieră care a înlocuit GAI. (n.a.).

cunoştinţă.

— L-ai telefonat Elenei Ivanovna azi-dimineaţă…

— Este adevărat, recunoscu Malko, aseară i-a dat numărul ei Soniei. Iar eu mi l-am notat. Doar ţi-am spus că îmi place femeia asta…

Georgianul tăcu câteva clipe, apoi zise cu voce egală:

— Nu te prosti! Eşti prieten cu amicul meu Austin Redd, dar nu mă prosti în faţă. La Moscova, sunt mii de târfe tinere mult mai frumoase decât Elena. Dacă o cauţi, nu o faci doar ca s-o regulezi. Iar Simion Abramovici a înţeles acest lucru. Altminteri, nu mi-ar fi telefonat… Puţin îi pasă că o agăţi pe fată, chiar dacă se culcă cu ea… Problema este alta.

Malko recunoscu.

— Da, Gocea, este vorba despre altceva, mărturisi el.

— *Serious business?*

— *Serious business,* confirmă Malko.

Rusul reflectă rapid.

— Are legătură cu întâmplarea de la Monte Carlo, cu bomba?

— Da.

Se lăsă o tăcere prelungită. Gocea nu se atinsese de salată, îşi aprinse gânditor o ţigară cu bricheta Zippo încrustată cu iniţialele lui în relief, apoi observă:

— Ai văzut afară maşina DPS-ului?

— Da.

— Cred că e pentru tine…

— Pentru mine?

Georgianul zâmbi cu subînţeles.

— DPS-ul ascultă de MVD, MVD-ul ascultă de Kremlin, iar Kremlinul ascultă de Simion Abramovici. Am senzaţia că, încercând să te apropii de Elena, ai atins pe undeva o coardă sensibilă. În acest moment la Moscova, nu ştie dreapta ce face stânga. În schimb, Simion Abramovici are braţul foarte lung. A luat pielea a doi prim-miniştri, printre care şi Evgheni Primakov. Iar Primakov nu este lipsit de apărare. Prin urmare, tu… Nu ştiu cu ce îi deranjezi, dar nici nu vreau să ştiu. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca pentru câteva zile la Tbilisi, acasă la mine. E soare şi poţi să o iei şi

pe Sonia ca să te odihneşti.

Şi lui Malko îi pierise pofta de mâncare. Abia sosise la Moscova şi se şi lovise de forţele paralele. Era o situaţie neplăcută. Dacă Simion Gurevici îl sunase pe Gocea, însemna că Elena îi spusese. În concluzie, nici ea nu credea povestea cu agăţatul. Gocea Sukhumi se uită la enormul lui ceas Breitling din aur cenuşiu şi o strigă pe chelneriţă.

— Două pahare cu coniac, te rog!

Ea se întoarse cu o sticlă de Otard XO şi cu două pahare, îndată ce îl umplu pe al lui Gocea, acesta îl ridică.

— Pentru prietenia dintre popoare! (Era vechea formulă.) Lasă baltă afacerea asta. Moscova este un oraş periculos. Simion era foarte nervos la telefon. Cu DPS-ul nu sunt probleme, dar dacă îşi asmute prietenii ceceni împotriva ta, nu te mai scapă nimeni. Nu credeam că vei ataca Kremlinul de unul singur.

Lui Malko îi veni să-i spună că, până aseară, nici nu-i trecuse prin cap această idee. Era clar că georgianul nu voia să-l ajute. Zise cu un surâs nevinovat:

— Poate că e bună ideea ta cu Tbilisi, dar nu am numărul Soniei…

— Nici o problemă! îi spun eu să te sune la hotel.

Ţinu morţiş să achite el nota de plată, apoi îşi luară la revedere pe trotuar. Malko îl privi Mercedesul 600 SV 12 îndepărtându-se, apoi se urcă şi el în modestul Golf. Se îndreptă spre Kolţo şi, la trei străzi mai departe, îşi dădu seama că Gocea Sukhumi nu era paranoic: Chrysler-ul Voyager plin cu poliţişti era pe urmele lui.

Capitolul V.

Malko se angaja pe Kolţo cu mintea clocotind. Cum se făcea că, pentru un simplu telefon dat Elenei Sudalskaia, se trezise cu poliţia moscovită după el? Aceşti oameni erau înarmaţi şi puteau să-l împuşte în orice clipă. Îl sună pe Austin Redd pe mobil, pe linia directă. Americanul îl ascultă şi spuse imediat:

— Faptul că sunteţi urmărit înseamnă că aţi pus mâna pe ceva. După părerea mea, nu au ce să vă facă. Este doar un mesaj prin care vă sfătuiesc să nu vă mai intereseze această femeie. Prin urmare, trebuie să continuaţi. Notaţi-vă numărul Chrysler-ului. Întâi îl sun pe amicul nostru Serghei şi vă telefonez după aceea, încercaţi să scăpaţi de ei.

După ce închise, Malko acceleră şi viră pe o străduţă transversală. Chrysler-ul se apropia. În fine, după câteva manevre încâlcite, reuşi să scape de urmăritori. Uşurat, se pregătea să se îndrepte către Ambasada americană, când, în spatele lui, urletul unei sirene îl făcu să tresară. Era o maşină de poliţie, albastru cu alb, cu girofarul aprins, care îl urmărea. Îl forţă să oprească mergând în zigzag în faţa lui. Doi miliţieni în uniformă coborâră şi îi cerură actele. Surprinşi că vorbea ruseşte, îi explicară apoi că nişte colegi de-ai lor le semnalaseră un şofer care conducea periculos. Astfel, era pasibil de o amendă în valoare de trei sute de dolari plus confiscarea vehiculului... Toate astea îi miroseau a manipulare, dar Malko nu se enervă. Plecă după o jumătate de oră, după ce le dădu miliţienilor cincizeci de dolari. Începuse hăituiala. Mobilul sună. Era Austin Redd.

— Duceţi-vă la *Marriott,* pe strada Tverskaia, zise el. Aveţi întâlnire peste o jumătate de oră.

*

* *

Barul hotelului *Marriott* era pustiu, cu excepţia unei târfe elegante care sorbea o Coca-Cola. Serghei Zdanovici ajunse

puţin mai târziu decât Malko şi părea obosit. După ce comandă un Defender cu gheaţă, îl ascultă cu atenţie pe Malko, notându-şi numărul Chrysler-ului Voyager, apoi spuse:

— Mă voi interesa. Totuşi, nu cred că a fost o coincidenţă. Vedeţi vreun motiv?

— Am găsit-o pe Elena Sudalskaia, îl informă Malko. Colonelul din FSB ascultă povestea lui în timp ce trăgea din ţigară şi jucându-se distrat cu bricheta oferită de Austin Redd. Tresări când auzi numele lui Simion Gurevici.

— Omul ăsta nu face nimic pe degeaba, observă el. L-a sunat pe prietenul dumneavoastră şi a avut loc acest incident. Se pare că se simte ameninţat personal, dacă a acţionat atât de repede. Aici este atotputernic, doar se află sub protecţia Tatianei Elţîn. În concluzie, nu se teme de americani…

— Prin urmare, este…

— N-am spus asta, protestă imediat ofiţerul din FSB. Poate că o apără pe Elena din motive pe care nu le cunoaştem. Mă voi strădui să aflu mai multe. Ne întâlnim pe la opt la *Metropol.* Până atunci, căutaţi să nu mai faceţi imprudenţe.

Îşi termină băutura şi se ridică. În celălalt capăt al barului, târfa sorbea din Coca-Cola ei. S-a terminat cu votca şi cu ceaiul. Vechile tradiţii ruseşti începeau să se piardă. Malko observă imediat Chrysler-ul oprit lângă maşina lui. Când demară, porniră şi urmăritorii.

*

* *

De obicei, barul *Metropol* gemea de fete frumoase însoţite de oameni de afaceri, dar în seara asta, era absolut pustiu. Situat în stânga lifturilor, imediat după holul de la intrare, era practic fiindcă avea fotolii confortabile care se puteau muta în altă încăpere, dejucând astfel vigilenţa cerberilor care păzeau uşa hotelului. Malko se gândea în timp ce se juca cu mesajul de la Gocea, când îşi făcu apariţia Serghei Zdanovici. Fără să mai aştepte, Malko îi comandase un Defender dublu.

— Aţi mai aflat ceva? îl întrebă el după aceea.

— Da, răspunse colonelul din FSB. Vehiculul aparţine de GUBOP, serviciul de luptă împotriva crimei organizate, subordonat MVD-ului.

— Şi de ce se interesează de mine acest serviciu?

Serghei îi adresă un zâmbet calm.

— Este o întrebare bună, la care nu am reuşit să obţin un răspuns *direct.* Am aflat că este vorba despre un *osobskie papki*[27]*,* deci secret.

— Dar cine a ordonat să fiu supravegheat?

— Generalul Kozlov, şeful GUBOP, are foarte mare legătură cu Simion Gurevici... Mi se pare o ipoteză plauzibilă. De fapt, este tot ce vă pot spune.

Malko simţi că rusul este din ce în ce mai reticent, aşa că insistă, vorbind în şoaptă:

— Serghei, există o recompensă de cinci milioane de dolari pentru cel care îi va găsi pe autorii atentatului de la Monte Carlo. Este o sumă imensă...

Colonelul îl fixă cu un zâmbet stins, jucându-se cu capacul brichetei.

— Este adevărat, recunoscu el, dar dacă te afli la cimitir, nu mai poţi profita de bani. Eu sunt doar un biet *polkovnik besprosventâi*[28]*,* dar am familie. Aici poţi să mori foarte uşor, dacă te pui de-a curmezişul oamenilor puternici. Este floare la ureche să găseşti nişte ucigaşi... în concluzie, trebuie să fiu prudent. Nu îmi cereţi să fac lucruri imposibile.

Văzând cât de dezamăgit este Malko, el se aplecă, luă un pachet voluminos din servieta lui ponosită din piele neagră şi i-l dădu. Acesta îl cântări în mână. Era foarte greu.

— E un pistol automat Makarov de nouă milimetri, spuse încet Serghei. Are trei încărcătoare. Doar cu atâta lucru am putut să vă ajut.

Impresionat, Malko puse pachetul pe masă.. Fiindcă îşi lua atâtea măsuri de prevedere, însemna ca şi pe Serghei îl păştea un pericol real.

— De cine ascultă FSB-ul? întrebă el.

---

[27] Dosar special (n.a.).

[28] Ad litteram. Colonel fără lumină, adică fără perspectivă, fără viitor, (n.a.).

Zdanovici ridică sprâncenele stufoase şi negre mirat.

— De primul-ministru, Vladimir Puţin. Iar el primeşte ordinele direct de la Kremlin. Însă multă lume ţine cu Primakov, sau cu fostul şef, Stepaşin. Nu poţi să ai încredere în nimeni. Fireşte că în mod *oficial,* noi nu comitem nici o ilegalitate. În secret însă, fiecare ascultă de clanul lui. Eu mă tem de toată lumea. Oricum, fiţi atent că Simion Gurevici este atotputernic, dar mai ales, periculos.

Se pregătea să se ridice, când Malko îl întrebă:

— Are birouri în Moscova?

— Bineînţeles, societatea Kamaz, pe Novokurneţkaia Uliţa, lângă gara Kazan. Un hotel întreg particular cu geamuri antiglonţ, lângă o biserică. Nu aveţi cum să nu-l găsiţi.

— Mulţumesc, spuse Malko.

După ce se ridică în picioare, colonelul din FSB observă:

— Dar nu văd ce aţi putea face acolo.

— Voi încerca să-i plătesc cu vârf şi îndesat, făcu Malko pe un ton voit misterios.

*

* *

Cerul senin şi fără nici un nor îi imprima Moscovei un aer nostalgic de vară. Traficul se scurgea cu greutate, supravegheat de grupuri de miliţieni în uniforme gri, gata să sancţioneze şi cea mai neînsemnată abatere. În afară, bineînţeles, de bacşişul care era obligatoriu. Malko mergea pe Ulanski Prospekt, un amestec între arhitectura barocă în culori pastelate, dar scorojite şi hidoasele edificii cenuşii construite în perioada sovietică. Aseară, după ce se despărţise de Serghei Zdanovici, o sunase pe Sonia. Dar în zadar. Nu avea nici robot. Înainte să iasă din hotel, mai încercă o dată, dar nu avu succes. Şi nici nu îi ştia adresa.

Când se angaja pe Novokurneţkaia Uliţa, reperă cu uşurinţă birourile lui Simion Gurevici. Era un hotel particular lung, cu reflexe verzui în geamuri, semn că erau blindate. Vreo şase paznici măsurau trotuarul în sus şi-n jos, între cele două intrări. Un Cadillac Sevilla albastru închis cu geamuri blindate staţiona în faţă. Era maşina pe care o văzuse acum două seri în faţa barului *Monte Carlo.*

Se opri lângă clădire şi coborî din maşină, cercetând împrejurimile. Unul dintre paznici traversă strada imediat şi se repezi la el. Pe sub pulover, se vedea forma unui toc de armă. Avea faţa dură, privirea rece, ras în cap. I se adresă lui Malko cu voce calmă, dar care nu admitea replică:

— Domnule, nu este voie să staţionaţi aici. Sunt locuri mai încolo.

— Ah, da, de ce? îl întrebă Malko.

— Pentru că este interzis şi cu asta, basta.

— Nu rămân mult, făcu Malko.

Se îndreptă spre o bisericuţă aflată lângă hotelul particular şi intră în ea. Când ieşi, o maşină a DPS staţiona în spatele Golfului… Fu imediat încadrat de doi poliţişti care îi cerură actele. După ce le examinară cu minuţiozitate, negăsind absolut nimic, îi ordonară să deschidă portbagajul.

— De ce faceţi una ca asta? îi întrebă Malko, nu-i nici un semn că nu se staţionează aici.

Unul dintre poliţişti mormăi:

— Asigurăm paza unei personalităţi care locuieşte vizavi. Acum ori plecaţi, ori vă ducem la sediu în strada Petrovka…

Malko se sui în Golf mulţumit. Îşi atinsese scopul. Peste puţin timp, Simion Gurevici va afla că a venit până la bârlogul lui. Părea un gest plin de naivitate, însă era singura modalitate de a urni lucrurile din loc. În patruzeci şi opt de ore, o găsise pe Elena Sudalskaia, dar îi pierduse pe cei doi aliaţi ai lui. Iar poliţia moscovită îl urmărea ca pe un criminal. Ce să mai vorbească despre Elena, care se afla parcă pe altă planetă…

*

* *

Malko întoarse capul de nenumărate ori, dar nu observă nici un vehicul suspect. De data asta nu mai era urmărit. Parcursese de trei ori acelaşi traseu: Piaţa Manejului, panta până în Piaţa Dzerjinski, apoi Lubianka Pereulok, înconjurase Kremlinul şi Piaţa Roşie, reveni pe cheiul Kremliovkaia şi, din nou, în Piaţa Manejului.

Pe străzile Moscovei nu se vedeau motociclete, căci nu se putea supraveghea bine în acest mod. Refăcu traseul liniştit, traversa râul Moscova, apoi se îndreptă spre „Casa

de pe Chei”. Atât îi mai rămăsese: să stea la pândă că, poate-poate, va reuşi să ia legătura cu Elena Sudalskaia. În cel mai rău caz, acest lucru putea să stârnească o reacţie interesantă...

Se opri în faţa micuţei parcări lipite de bulevardul Serafimovica, aflată în prelungirea unui pod cu acelaşi nume. În acest mod, supraveghea cele trei intrări cu arcadă ale clădirii. Trebuia doar să se înarmeze cu răbdare.

*

* *

Era cinci după-amiază, iar lui Malko i se făcuse o foame de lup. La un moment dat, zări un Mercedes albastru condus de un şofer care se opri în faţa arcadei din mijloc. Şoferul despături ziarul ca să citească în timp ce îşi aştepta şeful.

După zece minute, apăru o siluetă de sub arcadă. O femeie înaltă, înfăşurată într-un mantou bej, lung până la glezne. Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Judecând după coama de păr negru, nu putea fi decât Elena Sudalskaia. Înainte de a se sui în Mercedes, se opri o clipă pe trotuar uitându-se împrejur. Malko avu impresia că privirea femeii se oprise la maşina lui. După aceea, se urcă în Mercedesul albastru care întoarse şi trecu pe lângă Golf. De data asta, Malko fu sigur că îl văzuse pentru că privirile lor se întâlniră. Aşteptă puţin, apoi porni după Mercedes, trecând pe sub podul Kammeni ca să ajungă pe malul celălalt al râului Moscova. Mercedesul albastru merse pe lângă Kremlin, traversă Piaţa Manejului, luând-o pe Teatralni Prospekt ca să vireze la stânga, pe Neglinaia. Traficul era aglomerat, iar lui Malko nu îi fu greu să-l urmărească. Mercedesul albastru o luă pe o străduţă îngustă în pantă, apoi se opri.

Staţionând în colţul străzii Neglinaia, Malko o văzu pe Etena urcând scara unei clădiri şi dispărând înăuntru. Aşteptă câteva clipe, apoi coborî şi se duse să vadă despre ce era vorba. O siglă anunţa: „Sandrenovskie Bani”. Era o „Bănia”, adică una dintre multele băi de aburi care se găsesc în Moscova. Ruşii erau înnebuniţi după ele şi încheiau aici multe afaceri. Iar femeile veneau aici ca să se relaxeze şi să vorbească la telefon cu amanţii lor. În fiecare

„bănia” erau saloane particulare unde se mânca, se dormea sau se jucau cărţi. Elena nu făcea altceva decât să se ocupe de modă. Malko se pregătea să se îndrepte către Neglinaia, când un taxi se opri în faţa clădirii. Malko se întoarse la timp ca să vadă o brunetă înaltă cu părul lung până la mijloc ce tocmai cobora din el. Era Sonia, amanta lui de o seară.

Ea dispăru în „bănia”, în vreme ce Malko se urca în maşină, perplex. Nu putea fi o simplă coincidenţă. Oare ce semnificaţie avea această întâlnire?

*

* *

— Vrei puţin compot, porumbiţo?

Sonia aprobă din cap, copleşită că se afla în prezenţa unei femei atât de bogate ca Elena, care locuia în „Dom na Nabierejnoi” şi avea o legătură cu Simion Gurevici… Cele două femei erau într-un salon închis, cu două banchete separate de o măsuţă joasă plină cu mâncare, cu băuturi răcoritoare şi o carafă cu votcă. Se dezbrăcaseră în pielea goală, înfăşurate în jurul taliei cu o eşarfă din pânză. Sonia se zgâia la pieptul Elenei, aproape la fel de frumos ca al ei, cu sfârcuri lungi şi groase. Chiar şi aici, Elena era machiată discret, sub claia de păr negru ca pana corbului.

— Faci sport? o întrebă cu sfială Sonia.

— Câteodată. Hai să mergem la saună.

Cele două femei străbătură salonul comun ca să ajungă la duşuri, la saună şi la piscină. Elena luă în trecere un braţ de ramuri de mesteacăn pentru masaj.

În mica saună în care domnea o căldură înăbuşitoare, ele îşi lepădară eşarfele din jurul şoldurilor. Sonia se uită la tufişul negru şi bine tuns al noii sale prietene. Se aşezară pe treptele din lemn şi începură să transpire lângă trei grăsane cu nişte pălării ciudate din fetru, puse ca să le protejeze părul. După cinci minute, Elena se ridică, luă ramurile de mesteacăn şi i le dădu Soniei.

— Biciuieşte-mă cu ele, face bine la circulaţie!

Sonia nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Foarte stânjenită, ea începu să-i atingă uşurel spatele, fesele şi picioarele. Elena se învârtea pe loc râzând, oferindu-i sânii şi pântecele.

— Mai tare! Mai tare, nu simt nimic!

Văzând că Sonia nu îndrăznea, ea îi luă mănunchiul de ramuri şi începu s-o biciuiască. Sonia se abţinu să nu ţipe de durere. Cu picioarele depărtate, cu un aer dur, Elena o lovea cu toată puterea peste sâni, peste burtă şi între picioare. Tresări când simţi o lovitură direct în clitoris şi se întoarse imediat. Elena o lovi atunci peste fese şi peste spate. Se dezlănţuise.

Când se opri, pe Sonia o durea tot corpul. Ieşi repede din saună şi făcu un duş călduţ. Elena se duse şi ea, iar trupurile lor se atinseră, lucru care nu o deranja deloc pe Elena. După ce se uscară şi îşi puseră din nou pânza peste şolduri, se duseră în salon.

Elena turnă în pahare votcă pe care o dădură pe gât dintr-o dată. Traseră perdeaua ca să nu le vadă nimeni. De altfel, acum era ora rezervată numai femeilor…

Gustară puţin hering, somon şi sturion. Deodată, Elena observă dungile roşii de pe pieptul noii sale prietene şi se aplecă cu tandreţe spre ea.

— Ţi-am făcut rău, dulceaţă, iartă-mă.

Aplecă capul, iar Sonia simţi gura caldă pe sânul stâng. Limba aspră ca de şopârlă veni în întâmpinarea ei. Senzaţia neaşteptată fu atât de puternică şi atât de neaşteptată, încât sânii se întăriră instantaneu. Gura Elenei îi ataca deja celălalt sân cu acelaşi rezultat… Degetele înlocuiră gura pe care tocmai o dezlipise de pe piele. O mângâiere dulce şi foarte abilă. Elena răsucea sfârcul între degete, atingându-l apoi cu limba. Sonia gemu fără să vrea. Sânii erau partea ei cea mai sensibilă.

— Da’ ştiu că îţi place, dulceaţă, şopti Elena. E bine…

Îşi strecură mâna sub pânză şi îi îndepărtă Soniei picioarele. Aceasta simţi degetele lungi ale Elenei mângâind-o. Apoi şi le afundă în ea, intrând şi ieşind cu o blândeţe diabolică. Întâlni privirea Elenei care îi urmărea plăcerea. Nu trebui să aştepte prea mult. Destinzându-se brusc, Sonia juisa. Elena înfipse mai adânc degetele şi îi strivi gura, în timp ce îi scotea pânza. Cu gestul cel mai normal, se deplasă la capătul celălalt al banchetei, îndepărtă picioarele Soniei şi îşi lipi gura de sexul ei. Când

fata simţi buzele Elenei atingând-o, ţipă şi strânse imediat coapsele, scuturată de un spasm. O apucă maşinal pe Elena de claia de păr negru, ceea ce îi mări şi mai tare plăcerea. Limba se juca cu frenezie în locul cel mai sensibil, declanşând valuri de plăcere. Avu şi al doilea orgasm. Elena se ridică cu privirea umedă, cu buzele umflate şi o întrebă cu vocea ei răguşită:

— Şi prietenul tău te-a adus la orgasm aseară?

— Da, nu, nu mai ştiu, bâigui Sonia fâstâcită.

— E frumos şi mie mi-ar plăcea să-l încerc, spuse Elena visătoare. Tu vrei?

— Bineînţeles, răspunse Sonia.

Elena se ridică în picioare, cu sexul în dreptul gurii Soniei. Aceasta înţelese mesajul şi îşi afundă faţa între coapsele Elenei. Ca să-i uşureze munca, aceasta puse piciorul pe măsuţa joasă. În acelaşi timp, îi mângâia sânii Soniei, strângându-i cu blândeţe, dar ferm. Aceasta auzi ca prin vis:

— Spune-i că poate să-mi telefoneze. O să ne întâlnim amândouă cu el într-un loc liniştit.

Tăcu şi începu să gâfâie.

— Da, da, aşa…

Depăşindu-şi timiditatea, Sonia înfipse două degete în sexul Elenei. Era atât de excitată, încât perspectiva de a-şi vedea prietena regulată de propriul ei amant o excita şi mai tare.

Capitolul VI.

Austin Redd ieşi din sala de conferinţe pus la patru ace, dar îngrijorat. Malko îl aştepta de o jumătate de oră. Americanul trânti un dosar greu pe birou şi îşi aprinse o ţigară.

— Tot nu aţi aflat nimic?

— Nu prea, mărturisi Malko. În afară de întâlnirea Elenei cu Sonia.

Şeful centralei făcu un gest plictisit.

— Lăsaţi asta.

Îi întinse o telegramă lungă primită de la Langley prin care erau întrebaţi în ce stadiu se află ancheta.

— Numai asta îi interesează, oftă americanul. Eu le vorbesc despre starea sănătăţii lui Boris Elţîn, dar îi doare în cot. Cu toate că este importantă. Vor cu tot dinadinsul pielea ticăloşilor care ne-au căsăpit oamenii.

— Nu mai sunt urmărit, zise Malko, dar am rămas fără nici o pistă... Prietenul dumneavoastră Gocea m-a lăsat baltă, iar colonelul Zdanovici nu mai vrea să colaboreze cu mine.

— Nu-i adevărat. M-a sunat şi vrea să vă întâlniţi astăzi la ora trei, pe un şlep-restaurant, pe cheiul Frunzenskaia. Dumneavoastră chiar nu aveţi nimic?

Malko se pregăti să răspundă, dar se răzgândi. Sonia îl sunase ia ora nouă şi se întâlnea cu ea să ia masa de prânz, dar acest lucru nu avea o legătură directă cu ancheta lui. Pur şi simplu, ea avea chef să se reguleze... Era curios dacă îi va spune despre întâlnirea cu Elena.

— Nimic, zise el. Dacă va ţine tot aşa, cred că o să plec... Austin Redd clătină din cap.

— Nu se poate ca un şef de misiune de calibrul dumneavoastră să nu găsească nimic. Totuşi, această Elenă nu este chiar inaccesibilă...

— Dacă îmi ordonaţi să o răpesc ca s-o determin să vorbească, o voi face şi pe-asta...

— Nu vorbiţi prostii, mormăi americanul. Poate că

Serghei a găsit ceva interesant.

*

* *

Echipajul semăna cu un bar englez, cu lambriurile şi mobilierul din lemn de acaju. Fiind deschis nonstop, găzduia tineretul de aur din cartierul Eleşteul Patriarhilor şi femei care veneau aici pentru întâlnirile lor semiclandestine. Sonia aştepta la o masă, îmbrăcată într-un mantou larg ce lăsa să se întrevadă minijupul care abia îi acoperea coapsele. Îl sărută pe Malko cu destulă răceală, lucru care îl miră. După ce comandară, ea zise:

— Am un mesaj pentru tine.

— Din partea cui?

— Din partea brunetei înalte la care te holbai la *Monte Carlo.* O cheamă Elena.

— Te-ai întâlnit cu ea?

— Mi-a telefonat ea, îi spuse Sonia după o scurtă ezitare.

— De unde are numărul tău de telefon?

— Eu i l-am dat la *Monte Carlo,* la toaletă, răspunse Sonia stânjenită, evitând privirea lui Malko.

— Ce vrea?

— Să-i dai un telefon. Are chef să se întâlnească cu tine. Prietenul ei pleacă din Moscova, deci este mai liberă.

Malko începu să mănânce din salată, uimit. Oare de ce Elena, care îl alungase, dorea acum să se întâlnească cu el? Poate că nu ştia ce făcuse Simion Gurevici. La urma urmei, poate că DSP-ul îl urmărise pe Malko din cauză că avea legătură cu CIA.

— Bine, o să-i fac pe plac. Ai numărul ei de telefon?

Sonia scotoci prin geantă şi scoase o bucată de hârtie. Malko o luă şi se uită fix în ochii ei.

— De ce mi-ai ascuns că te-ai întâlnit cu Elena? o întrebă el cu voce blândă. V-am văzut la Sandrenovskie Bănia.

Privirea tinerei oscilă, îşi muşcă buzele şi se îmbujora brusc. La început tăcu, apoi bâigui:

— Oh, nu are nici o importanţă.

Dacă Malko îşi punea întrebări în legătură cu această întâlnire, însemna că îşi dăduse seama că la baia de aburi fusese vorba despre o întâlnire amoroasă. În fond, la *Monte*

Carlo, Sonia îi mărturisise că îi plăceau femeile... Dacă Simion Gurevici nu ar fi adoptat acea atitudine în ceea ce îl privea şi incidentele stranii care s-au întâmplat în timpul sejurului şi în trecutul Elenei, totul ar fi fost limpede şi normal. Oricum, avea în sfârşit posibilitatea să se apropie de Elena făcându-i pe plac.

— Nu ar fi frumos să mă întâlnesc singur cu Elena, observă el, am putea să cinăm toţi trei...

— Mai vedem, mormăi Sonia. Mai întâi, sun-o pe ea. Acum trebuie să plec, am o întâlnire la agenţia lui Saşa.

Ea plecă înainte să apuce să-i propună să o ducă el. La urma urmei, ea îi telefonase doar ca să-i transmită invitaţia Elenei. Brusc, îşi dădu seama că fosta amantă a lui Igor Zakaiev poate nu ştia unde să-l găsească în toată Moscova. Aşa se explică de ce a apelat la Sonia ca intermediar. Se uită la ceas. Avea timp să se ducă la întâlnirea cu colonelul Zdanovici.

*

* *

Rusul pusese în faţa lui o sticlă de Defender vechi de cinci ani, micul lui păcat şi un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Aţi fost urmărit? îl întrebă el imediat.

— Nu cred. De ce mă întrebaţi?

— Prefer să nu se afle că vă ajut, mărturisi colonelul din FSB. De altfel, v-am dat întâlnire pentru o problemă gravă. Am veşti proaste.

Pulsul lui Malko se acceleră puţin.

— Care sunt acestea?

— Nişte zvonuri auzite de la nişte turnători, câţiva tipi care se învârtesc pe lângă Arbat. Aseară la *Cafe Oriental,* un borfaş puţin cam afumat s-a lăudat că a primit un „contract" ca să-l lichideze pe străinul de la *Metropol.*

— Nu sunt singurul client de la *Metropol... obie*ctă Malko.

— Adevărat, dar sunteţi singurul care stă în camera 5501... Avea o hârtie cu numărul camerei, cu semnalmentele dumneavoastră şi cu numărul de înmatriculare al maşinii pe care aţi închiriat-o...

— L-aţi identificat?

— Nu! Informaţia a sosit de la GUBOP. *Cafe Oriental* este vizuina borfaşilor de tot felul. Aici este locul în care vin „oamenii de afaceri” ca să-şi tocmească ucigaşii pentru „comenzile” lor. Aici poţi să cumperi orice: arme, explozibili, droguri, femei… chiar şi ucigaşi. Tipul ăla a pomenit de douăzeci de mii de dolari, dar probabil că minţea.

— De ce?

— La Moscova, treburile astea nu depăşesc de regulă suma de douăsprezece mii de dolari, chiar şi pentru un contract dificil în legătură cu cineva care se bucură de o protecţie strânsă, îi explică ofiţerul din FSB. Este preţul cu care l-a plătit anul trecut Omar, proprietarul hotelului *Radisson,* pe cel care l-a ucis pe asociatul american. De atunci preţurile au tot scăzut…

— Dacă îl încolţim pe tipul ăsta, am putea să ajungem la cel care a comandat, observă Malko.

— Desigur. Numai că, după cum v-am spus adineauri, eu nu am primit această informaţie în mod *direct,* ci datorită indiscreţiei unui prieten. GUBOP nu ne va da în vecii vecilor numele informatorilor săi. Sper că se vor ocupa ei de treaba asta.

— Şi eu sper, zise Malko oftând. Credeţi că e adevărat?

— Tot ce e posibil. Se leagă cu primele măsuri de intimidare a dumneavoastră. Aşa că, păziţi-vă.

— Dumneavoastră nu puteţi să faceţi nimic?

— Voi încerca să aflu mai multe amănunte, dar în mod oficial. Trebuie să mă duc la prietenul meu din GUBOP.

— Dar Austin Redd nu poate să ceară oficial ajutorul serviciului în care lucraţi?

— Fireşte că poate. Dar noi nu ştim cine este persoana care a comandat. S-ar putea să ne „scurtcircuiteze” serviciile. În cazul acesta, remediul va fi şi mai rău. Mai aveţi pistolul Makarov pe care vi l-am dat?

— Da.

— Atunci, să-l purtaţi tot timpul la dumneavoastră şi să-i introduceţi un glonţ pe ţeava. Nu ezitaţi să-l folosiţi dacă este cazul.

— Omul acela este cecen?

— Nu, un uzbec. Dar asta nu are importanţă, poate să fie

şi rus. Este un borfaş ordinar care nu vrea să se întoarcă la închisoare şi caută un „paravan” ...

*

* *

Soneria se auzi de ceva timp în gol, apoi cineva răspunse. Vocea care zise „alo” era atât de joasă şi de răguşită încât Malko; avu impresia, o fracţiune de secundă, că a greşit numărul, apoi îşi aminti.

— Elena?

— Da.

— Sunt Malko, prietenul Soniei.

— Malko! (Vocea ei căpătă o uşoară undă de căldură, devenind mai puţin răguşită.) Mă bucur că m-aţi sunat.

— Am mai făcut-o o dată, zise el, însă... Elena îi tăie vorba:

— Ştiu, dar atunci nu eram singură. Prietenul meu este foarte gelos. Cel cu care eram la *Monte Carto.* E plecat din Moscova şi lucrurile sunt mai simple acum.

Tonul ei nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor sale: vorbea ca o femeie în căutarea unei aventuri.

— Vreţi să cinăm împreună? îi propuse Malko.

Elena râse răguşit, dar foarte excitant.

— Parcă nu aş vrea. Moscova nu-i un oraş chiar atât de mare şi mă cunoaşte multă lume. Prietenul meu are cunoscuţi peste tot. Sper să ne întâlnim foarte discret.

— La dumneavoastră? Ea râse din nou.

— Nici să nu vă gândiţi! Am personal. Ne-am putea întâlni diseară. Pe la opt, într-o micuţă baie de aburi particulară. O să-i spun Soniei să vină şi ea, dacă doriţi şi dumneavoastră.

— De ce nu? spuse Malko puţin mirat.

Elena avea idei foarte libertine. Îi propunea o mică orgie în trei. Văzând că tace, tânăra adăugă:

— Nu vă convine?

— Ba da, o asigură Malko. Mă bucur să vă văd pe amândouă. Daţi-mi adresa.

El o notă, apoi închise. Teoretic, în ochii Elenei, el nu era decât un tip care voia s-o agate, după ce o văzuse la *Monte Carto.* Aparent însă, pentru Simion Gurevici, el reprezenta

un real pericol. Oare acesta să fi fost într-adevăr foarte gelos şi să vrea să descurajeze orice aspirant? Se gândi la recompensa pusă pe capul lui, dar şi aceasta era o informaţie nefondată.

*

* *

Malko privi imensa arcadă care se deschidea la numărul nouă de pe strada Dimitrovka, o arteră liniştită, în plin centru al Moscovei. Totul era în întuneric şi nici ţipenie de om. Înainta sub boltă. Ca majoritatea clădirilor din Moscova şi aceasta deservea mai multe curţi interioare şi câteva clădiri. Pe un panou zări inscripţia „Belaiakula", cu un rechin, albastru. Se luă după săgeată şi ajunse în altă curte interioară, mult mai sinistră decât prima. Văzu iar plăcuţa cu un rechin strălucitor pe o uşă metalică. Sună. După câteva clipe, uşa se întredeschise, iar în crăpătura ei apăru un chel cu priviri şovăitoare.

— *Şto vî hatite?*[29]

— Am o întâlnire, zise Malko.

Acesta îi făcu loc să intre. O scară ajungea la subsol. Ajunse într-o cămăruţă în care mirosea a varză şi a aer rece. La dreapta, era un bar la care servea un barman cu barbă, la stânga, o masă de biliard, câteva gravuri pe pereţi şi o muzică duioasă, modernă. Fără o vorbă, bărbatul care îi deschisese îl conduse spre o uşă din fund. Malko intră şi descoperi altă încăpere mult mai mare, cu pereţii din dale maronii. La început, zări doar un acvariu imens cu peşti tropicali. Înainta, apoi se pomeni într-o saună mai mică în dreapta, iar în faţă, o piscină un pic mai mare decât un jacuzzi, a cărei faţadă era formată de acvariu, la care se ajungea pe o scară, fiindcă marginea se ridica la un metru de sol. La stânga, era o banchetă în formă de „L", iar în fund, salonul de masaj.

Era cald, dar nu sufocant. Bărbatul se retrase după ce închisese uşa. Malko observă după saună, o scară ce ducea în altă încăpere. Tocmai se pregătea s-o cerceteze, când o siluetă se ivi brusc în prag. Era Elena. Era relaxată, doar înfăşurată cu pânza în jurul şoldurilor, cu sânii goi şi cu

[29] Ce doriţi? (n.a.).

buzele roşii şi groase deschise într-un zâmbet carnasier.

— *Dobrevecer!*[30] zise ea cu voce răguşită. Am ajuns puţin mai devreme. Ar trebui să faceţi un duş ca să vă destindeţi. Aveţi tot ce vă trebuie în camera de alături.

Introducerea fusese extrem de simplă. Puţin nedumerit, Malko înainta spre ea. Se întâlniră, iar ea se opri uitându-se fix în ochii lui, atingându-i haina cu sânii durdulii.

— Mă bucur că aţi venit! Sonia nu întârzie mult.

Ca şi cum ar fi vrut să întărească înţelesul acestei ultime fraze, ea îi atinse uşor buzele, apoi se îndepărtă. Fără nimic în picioare, trebuie să fi avut un metru optzeci. Malko se dezbrăcă, făcu un duş şi se înfăşură într-un prosop pufos. Îi era greu să păstreze pistolul aşa cum era îmbrăcat, dar se gândi că nu avea nevoie de el.

Elena îl aştepta fumând o ţigară Sabranie, cu o sticlă de votcă lângă ea şi îi întinse un pahar lui Malko, apoi îl ridică pe al său.

— În sănătatea dumneavoastră!

După ce îl dădu pe gât, puse paharul jos, se aplecă şi îl sărută pe Malko apăsat, cu limba, strivindu-şi sânii de pieptul lui. Nu încăpea nici o îndoială: venise special să facă dragoste.

— Nu ştiu ce face Sonia de nu mai vine. Doar i-am spus clar la ora opt.

Malko voia să-i spună că ea îi ajungea. Tânăra îl măsura din cap până-n picioare. Privirea se opri în dreptul pânzei, surâzând echivoc. După aceea, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare, puse mâna pe umflătura care îi deforma prosopul. Calmă, se lăsă purtată spre banchetă. Mobilul sună şi ea răspunse. Malko înţelese că era Sonia care se scuza. Elena întrerupse convorbirea şi zise:

— Îmi pare rău pentru ea! Să mergem la saună.

Malko o urmă în micuţa saună. Înăuntru trebuie să fi fost vreo şaizeci de grade. Elena îşi scoase pânza, dezvăluindu-şi pântecele plat, smocul de păr negru şi bine tuns, coapsele lungi.

— Vă plac? îl întrebă ea cu un grăunte de ironie.

— Foarte mult, recunoscu Malko în timp ce se întindea pe

[30] Bună seara (n.a.).

o banchetă din lemn, dar fără să-şi dea prosopul jos.

Timp de câteva clipe, se lăsă tăcerea, tulburată numai de acordurile muzicii în surdină. Se vedea că acest loc era rezervat numai anumitor clienţi. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Elena spuse pe un ton degajat:

— Aici vin numai oamenii de afaceri. Mai sunt şi târfele care fac saună împreună cu ei. Toţi mă cunosc. Dar am închiriat-o eu în seara asta, aşa că nu ne va deranja nimeni.

Malko nu mai putea de bucurie, nu numai că avea toate şansele să devină amantul Elenei în cel mai scurt timp, ci şi că, prin forţa împrejurărilor, ancheta lui va înainta şi îi va putea pune toate întrebările care îi stăteau pe buze. Închise ochii, învăluit de căldura umedă. Brusc, simţi pe faţă o răsuflare, o limbă abilă care se juca cu. A lui, apoi coborî uşor pe piept, înfiorându-l. Mâna uşoară îi masa sexul aflat deja în erecţie, apoi îi dădu la o parte prosopul. Simţi cu îl strânge între degete. Deschise ochii. Elena se uita la el zâmbitoare, cu gura roşie, la mică distanţă de buzele lui.

— Sper că regulezi bine, zise ea cu vocea ei ciudat de răguşită. Mie îmi plac bărbaţii duri când mi-o, trag.

Ea îl mângâie câteva clipe, apoi îl afundă dintr-o dată în gură până la rădăcină. Răsuflarea fierbinte aproape că-i declanşa orgasmul. Elena se retrase repede.

— Ce grăbit eşti! zâmbi ea. Mă vrei?

— Da.

— Îţi place cum îţi fac?

— Da.

— Ultimul meu amant mi-a spus că nimeni nu o face ca mine! Dar asta pentru că îmi face plăcere. Ce păcat că nu e şi Sonia aici! S-ar fi ocupat de mine.

În timp ce vorbea, continua să-l mângâie, excitându-l şi mai tare. Malko îi dădu mâna la o parte şi se ridică. Imediat, Elena, ca o leoaică moleşită, se întinse pe scânduri, cu un picior îndoit. Malko veni peste ea, atingându-i sexul cu al lui şi îndepărtându-i cu brutalitate coapsele. O lucire de plăcere străbătu ochii negri ai Elenei.

— Vrei să mă violezi?

— Da, zise Malko.

În acel moment, nu se mai gândea nici la CIA, nici la

altceva. Sauna aceasta era un mic univers închis şi liniştitor.

— Numai puţin! oftă Elena arcuindu-se. După aceea, ne ducem la piscină...

Se afundă în ea dintr-un singur avânt şi văzu cum îşi dă ochii peste cap. Era fierbinte şi deschisă ca o floare. Nu apucă să facă decât câteva mişcări, că Elena îl respinse cu o forţă nebănuită.

— Vino!

Se duseră la piscină. Fără nici un pic de pudoare, Elena urcă scara înaintea lui Malko, oferindu-i imaginea totalei ei intimităţi, apoi se aruncă în apă. Malko plonja şi el. Apa era călduţă şi minunată. O apucă de mijloc şi ea se lipi cu spatele de peretele bazinului, cu pântecele înainte.

El îi mângâie sânii, apoi burta. Tânăra se lăsa în voia lui, cu picioarele uşor depărtate. Când Malko îndoi genunchii pregătindu-se s-o pătrundă, ea se propti bine cu spatele de perete. El nu putea să se mişte în voie, însă pătrunderea fusese neobişnuită. Apoi Elena se eliberă şi se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de mozaic, oferindu-şi crupa. Malko nu se lăsă rugat.

Câtva timp nu se auzi decât respiraţia lor şi câteva icnete. Mult arcuită, Elena se lăsa posedată, sprijinindu-se cu mâinile de peretele mozaicat, până când simţi că Malko se goleşte în pântecele ei. Apoi se întoarse şi aruncă o privire la ceasul Breitling Callistino cu cadranul roz pe care nu îl scosese de la mână, îl sărută şi zise:

— Aşteaptă-mă că mă duc să fac un duş. Sper să vină şi Sonia.

Urcă scara şi coborî în încăpere, dispărând la duş. Malko auzi deschizându-se în spatele lui uşa de la bar. Se întoarse şi inima începu să-i bată cu putere.

Un tânăr cu părul negru şi creţ, cu trăsături dure, intrase în încăpere. Avea un Kalaşnikov pe care îl ţinea ca un profesionist îndreptat spre piscină. Cum Malko se mişcă să iasă din piscină, acesta îi strigă:

— *Nie dvigaties!*[31]

Malko îl ascultă. Gol puşcă, având pistolul în cealaltă cameră, era complet lipsit de apărare. Întoarse capul spre

[31] Stai pe loc! (n.a.).

uşa duşului, dar inima îi tresări din nou în piept. Apăruse şi Elena. Era îmbrăcată cu puloverul, cu pantalonii din piele neagră, cu ghete asortate. După ce ocolise piscina, se opri o clipă şi îi făcu semn cu mâna lui Malko.

— *Dasvidania.*

Deschise uşa, dar înainte de a ieşi, îi spuse bărbatului înarmat cu Kalaşnikovul:

— *Davai!*

Malko văzu degetul încordându-se pe trăgaci şi plonja imediat sub apa călduţă. Împuşcăturile ajunseră până la el asurzindu-l. Văzu acvariul explodând şi inundând camera cu un val uriaş de apă şi de peşti, ajungându-i tartarului până la genunchi. În câteva secunde, piscina se goli. Sprijinindu-se de peretele din ceramică, Malko era la cheremul ucigaşului, neavând nici un mijloc de apărare. Până să iasă din piscină, acesta îl transforma pe loc în strecurătoare.

Brunetul cu părul creţ strânse din fălci şi îndreptă ţeava armei spre pântecele lui Malko. Era un ucigaş profesionist care nu îşi asuma nici un risc.

Capitolul VII.

În picioare în mijlocul piscinei, Malko fixa arma aţintită asupra lui. Nemişcat, ca un peşte scos din apă, cu mintea blocată, se simţea cuprins deopotrivă de furie şi de frica viscerală de moartea atât de aproape de el. În clipa în care Malko îşi încorda muşchii ca să urce scara, fără nici o şansă de altfel, în partea cealaltă a uşii izbucniră câteva împuşcături.

Brunetul cu Kalaşnikovul se întoarse, iar Malko profită şi se băgă la fund printre rămăşiţele acvariului. Zări ca prin ceaţă batantul care se deschidea cu violenţă. Se auziră mai multe focuri de armă şi un ţipăt scurt apoi se aşternu din nou liniştea, întreruptă din când în când de strigăte. Malko încercă să arunce o privire afară. Colonelul Serghei Zdanovici stătea în picioare lângă ucigaşul culcat la pământ. Îmbrăcat cu o haină din piele neagră, avea în mâini un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă. Veniră şi alţi oameni înarmaţi şi atunci Malko înţelese că era salvat.

— Ieşiţi de-acolo, totul este bine, îi strigă colonelul din FSB. Malko ieşi din bazin şi se îmbrăcă cu viteza fulgerului. După aceea, se duse în camera principală a saunei. Bărbatul care venise să-l omoare zăcea pe o parte, într-o baltă de sânge, cu capul făcut terci. În cealaltă încăpere avusese loc un adevărat măcel. Barmanul era prăvălit peste tejghea şi avea o gaură mare şi roşie în locul ochiului drept, iar alt corp zăcea lângă bar. Un bărbat foarte tânăr, blond, cu pieptul ciuruit de gloanţe. Şi acesta strângea încă în mână un Kalaşnikov. Pe jos era un pistol. Alţi doi bărbaţi coborâră scara şi ziseră:

— Nu am reuşit să-l prindem…

Serghei Zdanovici smulse o sticlă de coniac Otard XO din bar, umplu un pahar şi i-l întinse lui Malko.

— Beţi, că aveţi nevoie.

Malko îşi dădu seama că mâna îi tremura uşor. Goli paharul dintr-o dată şi întrebă:

— Cum de vă aflaţi aici?

Ofiţerul îi zâmbi cu sfială.

— După ce ne-am despărţit după-amiază, am mers în spatele dumneavoastră. O maşină, o Lada model vechi v-a urmărit... Dar am urmărit-o şi eu. Atunci am înţeles că informaţia prietenului meu din GUBOP a fost bună. După aceea, am început să mă pregătesc, l-am urmărit şi l-am rugat pe Alexei, adjunctul meu, să aibă grijă de dumneavoastră. M-a anunţat când aţi ieşit din hotel ca să vă duceţi la acea „banisex”. O cunoaştem şi noi, căci este frecventată de oamenii mărunţi de afaceri care vin aici să se relaxeze cu târfele şi să-şi aranjeze afacerile. M-am temut imediat. Pe cei pe care i-am urmărit eu au ajuns la „banisex” puţin mai târziu. Doi au coborât, iar ceilalţi doi au rămas în maşină. Am hotărât împreună cu Alexei să-i urmărim pe cei care au coborât, dar nu ne-au lăsat la intrare. Încă eram pe scară când am auzit împuşcăturile înăuntru.

— A fost prima rafală trasă în mine, zise Malko. Elena tocmai pleca. Nu aţi observat-o?

— Bineînţeles, răspunse Serghei. Ne-am întâlnit pe scări. Dar am crezut că este o târfă speriată şi nu am recunoscut-o pe întuneric. Deci, a putut să scape liniştită. Îndată ce am ajuns jos, unul dintre tipii care stăteau de pază în faţa barului ne-a strigat să ne cărăm, căci ne-a luat drept clienţi. A scos pistolul, iar Alexei l-a împuşcat, în timp ce eu m-am năpustit pe uşa saunei. În acel moment, barmanul a luat pistolul ca să mă împuşte pe la spate, dar Alexei a tras în el exact când eu deschideam uşa. Bărbatul cu Kalaşnikovul care se pregătea să tragă din nou în dumneavoastră nu a mai avut timp să se întoarcă şi l-am împuşcat...

Tăcu câteva secunde.

— Şi complicii lor au rămas în maşină?

— Şoferul a murit împuşcat în timp ce încerca să fugă, iar celălalt a reuşit să scape pe jos.

Mirosul fad al sângelui amestecat cu cel de praf de puşcă făcea şi mai apăsătoare atmosfera din subsol. Malko se uită pe rând la cele trei cadavre. Căzuse într-o ambuscadă grozavă! În orice caz, bănuielile lui deveniseră acum certitudini. Apetisanta Elena îl atrăsese într-o cursă pe care

nu o pusese singură la cale. Malko îi povesti lui Serghei ce se întâmplase. Acesta clătină din cap.

— Nu prea avem ce face. Trebuie să faceţi o plângere la Miliţie ca să o poată convoca pe Elena Sudalskaia. Dar va găsi ea destule mijloace ca să nu se prezinte…

Malko luă mobilul şi formă numărul Elenei care credea probabil că a murit. Dar nu se întorsese acasă.

— Haideţi la ea, fiindcă nu vreau să-şi ia tălpăşiţa, îi sugeră Malko.

— Sunt de acord, zise Serghei Zdanovici după o scurtă ezitare. Voi lăsa aici un om ca să aştepte miliţia.

Dădu ordine, apoi ieşiră la aer. În întuneric, Malko zări o Lada paradită şi un om prăbuşit peste volan. Se urcară într-un hârb de Volga cocoţată pe patru roţi.

— Credeţi că putem să ajungem la cei care au comandat? îl întrebă Malko.

— Sunt puţine şanse. Nu l-au identificat nici pe ultimul lor ucigaş. Iar dacă au făcut-o, numai şeful a fost pus în temă. Barmanul a tras fiindcă a crezut că facem parte din banda rivală. Poliţia nu vine niciodată aici.

Acum ocoleau Kremlinul. Chiar şi seara, în centru, circulaţia era un infern din cauza sensurilor unice. Făcură o jumătate de oră bună ca să ajungă pe malul celălalt al râului Moscova, vizavi de „Casa de pe Chei”. Malko mai formă numărul o dată. Dar tot nu-i răspunse nimeni.

— A ieşit pe sub arcada aceea, îi arătă Malko.

— Mă duc să-l întreb pe portar, zise colonelul din FSB. Se întoarse după câteva clipe.

— Zice că nu o cunoaşte… Nici măcar nu a vrut să-mi spună numărul apartamentului lui Simion Gurevici.

— Sunt sigur că el a ordonat să fiu ucis, conchise Malko. El trebuie să fie şi în spatele masacrului de la Monte Carlo.

Serghei Zdanovici dădu din cap.

— Nu mă miră nimic. Pentru el, dumneavoastră reprezentaţi un pericol iminent. Iar lui îi este foarte uşor să găsească ucigaşi.

— Erau ceceni?

— Nu, ruşi şi un uzbec, dar asta nu contează. Ce ar trebui să facem?

— Să mai aşteptăm puţin, propuse Malko. Îmi doresc din tot sufletul să pun mâna pe el…

*

* *

Acele fosforescente ale ceasului lui Malko arătau zece şi jumătate. Volga era plină de fum, iar mirosul pielii se simţea încă foarte puternic. Mobilul lui Serghei sună.

— Oamenii mei l-au găsit pe proprietarul maşinii, zise el. Are un garaj-mic în sud unde aranjează maşinile furate.

— Şi cel care a scăpat?

— N-au dat de el. Nu avem numele lui.

— La naiba!

Un Mercedes închis la culoare trecea în clipa asta pe sub arcadă. Malko era sigur că Elena se întorsese acasă. Coborî din Volga şi străbătu în fugă peronul. Ajunse exact când ea cobora din Mercedes. Se întoarse şi tresări când îl văzu.

Rămase nemişcată câteva secunde. În ochii negri nu se citea nimic. Nebun de furie, Malko începu:

— Ai plecat cam repede, Elena…

Ea nu-i răspunse, dar îi ordonă ceva şoferului cu voce scăzută. Acesta coborî iute din maşină şi se puse între ea şi Malko. Era o brută, ras în cap şi mare cât un dulap. Elena intră calmă în clădire fără măcar să se întoarcă. Malko îşi smulse Makarovul de la curea şi îl îndreptă spre şofer.

— Lăsaţi-mă să trec!

Cu braţele încrucişate şi cu o mutră dispreţuitoare, acesta nici nu se obosi să-i răspundă. Era gata să încaseze un glonţ. Malko auzi grilajul liftului care se închidea. Se întoarse neputincios, rumegându-şi furia. Pe Serghei Zdanovici nu-l miră deloc reacţia Elenei.

— Oamenii ăştia nu se tem că vor fi pedepsiţi! Nu vă daţi seama că Simion Gurevici a pus pielea pe băţ celor doi prim-miniştri, printre care şi Evgheni Primakov, dar şi unui procuror al Rusiei! Îl are în spate pe Boris Nicolaievici. Este atotputernic. Ar trebui să plecaţi cât mai curând din Moscova. Or să o ia de la capăt şi până la urmă tot vor reuşi… Să vă las la hotel? Unde aţi lăsat maşina?

— Pe strada Dimitrovka, răspunse Malko.

— Atunci, haideţi s-o luăm.

Austin Redd va fi mulţumit! Imediat ce se întorsese la *Metropol,* după ce îi mulţumise călduros lui Serghei Zdanovici, Malko formă numărul Elenei. Dar suna ocupat. Insistă o jumătate de oră, apoi renunţă.

*

* *

Austin Redd era alb ca varul. De o oră, el şi Malko întorceau problema pe toate feţele. Americanul încheie cu o voce încordată:

— Voi trimite un raport la Langley. Putem să presupunem că scârnăvia aia de Gurevici se află în spatele atentatului de la Monte Carlo. Ori înseamnă că noi nu suntem în stare! Nu aveţi nici un martor împotriva Elenei şi nu avem nimic referitor la legătura asasinatului cu cei care l-au comandat. Asta este Moscova. În zece ani, nici un comanditar nu a fost arestat. Este mai rău decât la Chicago, pe vremea prohibiţiei. Ar trebui s-o iau de la zero, dar nu ştiu în ce fel.

— Este posibil ca şi Elena Sudalskaia să fie băgată până la gât în afacerea asta. Există deci puţine şanse să coopereze cu noi ea să recuperăm documentele ascunse la Zurich.

— Extrem de puţine şanse, recunoscu şeful centralei.

Malko îşi aminti de ceea ce îi spusese Elena în saună. O aştepta pe Sonia. Ori îl minţise, ori Sonia trebuia eliminată în acelaşi timp cu Malko. Motivul era simplu: putea fi martoră că Elena îi ceruse lui Malko să o sune. După cele întâmplate, era un indiciu supărător… Luă mobilul şi o sună pe Sonia. Dar nici ea nu răspundea. Trebuie să fi plecat devreme de acasă. Singura modalitate de a vorbi cu ea era să se ducă acasă. Din păcate, avea doar numărul de telefon, nu şi adresa. O singură persoană putea să-l scoată din încurcătură: Saşa, patronul agenţiei de manechine. Dar însemna să treacă pe la Gocea Sukhumi.

Îl sună. Vocea georgianului era puţin distantă, dar se mai încălzi când Malko îi vorbi despre Sonia. Se pare că nu era la curent cu incidentul de la „banisex”

— *Haraşo,* zise el în încheiere. Îl sun pe Saşa şi după aceea, pe tine.

În zece minute, Malko făcuse rost de numele şi de adresa

Soniei: o chema Şemakin şi locuia pe Uliţa Obruceva la numărul 26, blocul 4, apartamentul 31. Consultă împreună cu Austin Redd o hartă mare a Moscovei care era prinsă cu piuneze în perete.

— Este la mama naibii! observă americanul. În apropiere de MK[32], tocmai la capătul bulevardului Leninski. Se face cam o oră până acolo.

— Mare scofală, zise Malko. Mă duc şi îi las vorbă să mă sune. Ziceţi că nu am nici un martor, lată că am făcut rost de unul…

Îşi recupera maşina din parcarea ambasadei, apoi se îndreptă către Kolţo.

Era la fel de frumos. Cu cât se depărta mai mult de centrul Moscovei, clădirile vechi în stil baroc se împuţinau făcând loc blocurilor înalţe şi cenuşii dintre care răsărea din loc în loc câte o bisericuţă… în urmă cu opt ani, aici fuseseră sate… Leninski Prospekt se întindea pe zeci de kilometri, până la MK. Acum în Moscova erau mai mult de zece milioane de locuitori, în afară de cei „neînregistraţi”, în majoritate caucazieni fără acte. O „mână de lucru” uşor de găsit pentru bandiţi. Opri la stop şi tresări, apoi duse mâna la Makarovul ascuns între scaune.

Dar nu era decât un tânăr care încerca să-i vândă un pepene verde. Se vindeau la fiecare colţ de stradă, puşi într-un fel de cuşti, aduşi tocmai din sud, iar moscoviţilor le plăceau la nebunie.

Mai avea încă o jumătate de oră de drum în sfârşit, intră pe Obruceva, mergând printre cocioabele triste şi trecând prin faţa unei şcoli. Blocul 4 de la numărul 26 se găsea în spatele unei coline cu iarbă. Parcă ar fi fost la ţară… Intră într-un hol murdar şi urât mirositor şi căută liftul. Dar nu era nicăieri. Apartamentul 31 se afla la etajul patru.

Sună îndelung şi se pregătea să plece, când o vecină, o băbuţă îmbrobodită cu un batic, deschise uşa şi îi zise lui Malko cu o voce răguşită de beţivă:

— Pe cine căutaţi?

---

[32] Moskosvskaia Kolţevaia Automobilnaia Doroga: şosea de centură de la periferia Moscovei, situată la douăzeci de kilometri de Piaţa Roşie, (n.a.).

— Pe Sonia Dimitrovna Şemakin.

Ea îl măsură din cap până-n picioare şi mai neîncrezătoare.

— Nu sunteţi rus…

— Nu, recunoscu Malko zâmbindu-i, dar cum vedeţi, vorbesc ruseşte.

Băbuţa mormăi:

— Pentru că tot aţi venit, duceţi-vă la blocul 5. Trebuie să mai fie acolo.

Intrigat, Malko coborî şi se duse în locul indicat. Dar imediat zări o panglică galbenă care înconjura toată zona cu iarbă din spatele blocului. Un mic grup de gură-cască se adunase acolo, sub paza blajină a unui miliţian. El se apropie şi văzu o formă umană întinsă pe jos, acoperită cu o prelată. Îl întrebă pe miliţian:

— Este Sonia Dimitrovna Şemakin?

Acesta îşi dădu cascheta pe spate şi zise:

— Nu ştiu, eu abia am venit. Ar trebui să vă duceţi la sediul Miliţiei de pe Vernadskogo Prospekt.

Când să plece, se auzi strigat de o femeie grasă cu o roabă care îl apucă de braţ.

— O cunoaşteţi? A fost o fetiţă de treabă, chiar dacă ieşea mult în oraş… A venit la Moscova ca să găsească de lucru. Eu locuiesc chiar lângă ea.

— Ce i s-a întâmplat?

Femeia se văcări:

— Sărmana porumbiţă a fost masacrată, probabil în noaptea asta după ce s-a întors. Au bătut-o până a murit cu ţevi şi cu bare din fier. Micuţa a strigat, dar nu s-a băgat nimeni, l-au găsit cadavrul dimineaţă. Cu siguranţă au fost nemernicii ăia de „cernozopie[33]“. Îţi taie gâtul şi pentru câteva amărâte de ruble.

În acel moment, o tânără înfăşurată într-un palton lung din lână, palidă la faţă şi cu părul strâns într-o coadă de cal, se apropie cu trei trandafiri în mână. Ea trecu de cordonul galben şi se apropie de cadavru. Malko veni în urma ei. Fata ridică prelata, iar el zări un chip maltratat, de nerecunoscut. O loviseră cu pietre pe biata Sonia Şemakin. Vru să se

[33] Funduri-negre (ceceni), (n.a.).

întoarcă, dar se ciocni de un *praportchik*[34] de Miliţie.

— Vreţi informaţii? Aţi cunoscut-o pe victimă?

— Puţin, zise Malko. Ce i s-a întâmplat?

Poliţistul ridică din umeri.

— Ceva foarte banal. Cu siguranţă că datora nişte bani, iar bandiţii au venit s-o „pedepsească”. Se întâmplă în fiecare zi. Sunt nişte brute de caucazieni. Înainte nu se întâmplau astfel de lucruri…

Malko îi strecură o bancnotă de zece ruble ca să facă impresie bună şi se îndepărtă. Sonia nu murise dintr-o întâmplare. Era singurul martor al întâlnirii lui cu Elena… în ciuda aparenţelor, exista totuşi o legătură între atentatul de la Monte Carlo şi această crimă oribilă dintr-un cartier sordid al Moscovei.

Se duse la maşină. În sens invers, traficul era şi mai rău. Sejurul lui începea prost: existau deja patru morţi. La hotel, găsi un mesaj pe mesageria vocală: „Am noutăţi. Ne întâlnim în acelaşi loc ca ultima oară, la şase.”

*

* *

Serghei Zdanovici părea morocănos, deşi avea în faţă o sticlă de Defender „Succes”.

— Mi-am aprins paie-n cap, zise el dintr-o suflare. Din cauză că am intervenit aseară.

— Cine nu vă lasă în pace?

— Şeful GUBOP i-a telefonat şefului meu, Nicolai Patruşev. M-a ameninţat că mă mută la Novgorod dacă mă mai bag unde nu-mi fierbe oala. Noroc că a fost şi un rus printre atacatori.

— De ce?

— Pentru că GUBOP se ocupă de supravegherea minorităţilor etnice. Nu noi. (Făcu un gest de lehamite.) Mare pagubă. Nu-mi pare rău că v-am salvat viaţa, dar va trebui s-o lăsaţi baltă. Cel de care vă legaţi este mult prea puternic, iar oamenii care lucrează pentru el au un „paravan” de toată frumuseţea.

— Adică?

— Aici poate să intre foarte bine un ucigaş fără să-şi

[34] Plutonier (n.a.).

acopere faţa, să vă omoare şi să plece liniştit, fără să-i pese de justiţie. Dacă este cumva arestat, va fi eliberat imediat cu un ordin venit de sus.

— Cu toate astea, eu nu sunt deloc periculos, argumentă Malko. Nu ştiu nimic precis şi nu am nici o bănuială.

Colonelul din FSB zâmbi resemnat.

— Vă apropiaţi prea mult de foc. Dacă oamenii ăştia nu au ezitat să comită un atentat în afara Rusiei şi să omoare nişte americani, înseamnă că e vorba de o problemă *vitală* pentru ei. Prin urmare, dacă dumneavoastră reprezentaţi un risc cât de mic pentru ei, sunteţi în pericol. De asemenea, nu trebuie să le daţi oamenilor exemple proaste. Aşa că trebuie să ţinem oala acoperită. Nu uitaţi ce a păţit Iuri Skuratov, procurorul general al Rusiei. Nu s-au mulţumit cu retragerea dosarului care deranja Kremlinul, dar l-au suspendat din funcţie, ba mai mult, au dat un film la televizor în care apărea cu două târfe! Ca să nu-i mai vină cheful altă dată să se lege de „Familie”… Pe dumneavoastră nu vă pot obliga să jucaţi cum cântă ei, prin urmare, vă omoară.

Era înspăimântător. Makarovul pe care îl avea în curea i se părea nimica toată.

— Plecaţi, conchise Serghei Zdanovici. Prietenii dumneavoastră, americanii, v-au jucat o farsă urâtă, doar ştiau cum stau lucrurile pe aici. Sunt prea mulţi bani în joc şi multă putere. Este vorba de controlul asupra Rusiei. Dacă CIA ar pune mâna pe dosarele lui Igor Zakaiev, ar trânti la pământ pe câţiva dintre cei mai puternici oameni din ţară.

Se uită la ceas, se ridică şi dădu mâna cu Malko fără să-l privească.

— Vă pierdeţi timpul. Plecaţi cât se mai poate. Simion Gurevici nu vă va rata, Are deja la activ vreo douăsprezece „contracte”, soldate toate cu reuşită.

Capitolul VIII.

Maxim Gogorski nu se simţea în apele lui. În timp ce întorcea cu o furculiţă veche carnaţii care se frigeau pe grătar, gol până la brâu, în plin soare, se gândea că oamenii erau foarte nerecunoscători. De când se întorsese de la Monte Carlo în urmă cu trei săptămâni, şeful lui, Simion Gurevici, stătea tot timpul cu gura pe el. Primise ordin să nu se arate aşa curând la Moscova, prin urmare, se pusese la adăpost în mica lui reşedinţă pe care o avea în mijlocul pădurii, între Jukovska şi Gorki nr. 10, adică acolo unde locuiau conducătorii Rusiei. Era o izbă[35] modestă izolată în mijlocul pădurii de pini, ale cărei scânduri fuseseră aduse din Siberia pentru calitatea lor. Aici se ajungea pe un drum neasfaltat, care pleca din şosea. De când se întorsese, Gogorski nu mai ieşea cu vehiculul său 4x4 Neva decât până la supermarketul din Jukovska, deşi acesta avea preţurile cele mai ridicate. Această cură de singurătate nu îl deranja câtuşi de puţin, căci era din fire un solitar şi un celibatar înrăit. Cu înfăţişarea lui, cu părul lui lins şi rar, cu obrajii osoşi, ochii albaştri, reci şi inexpresivi, cu trăsături regulate, nu prea încuraja legăturile amoroase.

Fiind născut la Alma-Ata în Kazahstan, în mijlocul stepei, în 1942, făcuse parte la început din trupele speciale ale GRU[36], de „Spetnaţ”, antrenate în Turkestan. Acolo a învăţat două lucruri: să asculte şi să ucidă. Omorul era meseria lui dintotdeauna. Total lipsit de sensibilitate, pregătea o „lichidare” aşa cum un arhitect proiectează o casă. Cu multă răbdare. Recuperat apoi de Primul Directorat al GRU, fusese trimis ca ataşat militar adjunct la Lisabona, lucru care îl făcuse să se obişnuiască cu lumea occidentală. Reîntors în Rusia, înainte de puciul împotriva lui Elţîn din 1991, a demisionat, fiind scârbit de destrămarea Uniunii

[35] Căsuţă din lemn specifică satelor ruseşti (n.t.).

[36] Serviciul Militar de Informaţii (n.a.).

Sovietice.

Simion Gurevici l-a angajat mai târziu, când vegeta cu o pensie amărâtă, ca „instructor” al grupului cecen condus de Şamil Basaiev. Era epoca în care finanţistul fusese un apropiat al cecenilor fiindcă îl interesa gazoductul ce le traversa ţara. De atunci, Gogorski devenise „primul trăgător” din suita lui Simion Gurevici, care îi asigura protecţia şi îi elimina pe răufăcătorii care îi ameninţau liniştea. Datorită relaţiilor lui în cercurile militarilor, nu îi era greu să-şi găsească „colaboratori” ...

Se simţea nedreptăţit după „comanda” sa de la Monte Carlo. Fusese vorba doar de eliminarea lui Igor Zakaiev. Nu avusese intenţia să ucidă cinci agenţi din CIA. Numai că îi luase drept ruşi... Fireşte că el cunoştea foarte bine aceste cercuri ca să-şi dea seama că americanii îl vor căuta, îl vor identifica şi îl vor omorî. De aceea, această „pensionare” provizorie era bine-venită. Dar nu şi reproşurile pe care i le făcea Simion Gurevici. Se stăpânea cu greu, în timp ce şeful lui comitea greşeală după greşeală, folosind golani oarecare ca să-l elimine pe agentul CIA extrem de încăpăţânat care venise la Moscova să o caute în mod special pe Elena Sudalskaia, singura persoană care putea să-l implice în mod *direct* în *a*tentat pe Simion Gurevici.

Maxim Gogorski trimisese un mesaj prin care solicita o întrevedere. Făcuse un plan şi voia să-l propună. Acest plan consta în răpirea agentului CIA şi aducerea acestuia în portbagajul unei maşini până la un râu ce curgea la doi kilometri de proprietatea lui. Dacă îi puneau multe greutăţi, nu ieşea la suprafaţă prea curând, iar pentru ştiuci ar constitui un adevărat festin. Numai de ar accepta şeful lui. Oricum, era o ocazie bună ca să se reabiliteze.

Întoarse carnaţii pe grătar, apoi începu să-i pună pe o tavă veche şi îndoită. Cu o bere bună alături, era o masă pe cinste.

*

* *

Malko se uita, nevenindu-i să creadă, la invitaţia pe care o primise pe numele lui la *Metropol.* Era invitat la vernisajul expoziţiei pictorului Ilia Repin, care se desfăşura în

saloanele hotelului *Nacional,* sub patronajul lui Simion Gurevici... Pe invitaţie erau scrise câteva cuvinte: „Contez pe prezenţa dumneavoastră. Simion Abramovici Gurevici."

— *He is pulling our leg!*[37] izbucni Austin Redd.

Ancheta se găsea într-un punct mort. Asasinarea Soniei închisese şi ultima pistă. De patruzeci şi opt de ore, Malko se învârtea în jurul cozii. Se uită a zecea oară la ciudata invitaţie.

— Cred că o să mă duc. Gurevici nu o să mă împuşte în mijlocul mulţimii de la *Nacional...*

— De ce v-a trimis invitaţia? îl întrebă şeful centralei în timp ce trăgea de marginile hainei sale.

— Nu am nici cea mai vagă idee, mărturisi Malko. Dar aş face o greşeală dacă nu m-aş duce. Sunt sigur că e un „mesaj". Noi trebuie doar să-l interpretăm. În mod cert Gurevici are ceva în gând, iar noi trebuie să-i dejucăm planul.

*

* *

Malko dădu invitaţia unuia dintre cerberii de la intrarea hotelului *Nacional* şi pătrunse în saloanele în care se înghesuia multă lume gălăgioasă. Era obişnuita atmosferă a cocteilurilor. Pentru această ocazie, amenajaseră o porţiune din sala de jocuri de la subsol. La bufet, se găseau aperitive şi băuturi alcoolice. Malko luă o votcă şi se amestecă în mulţime. Makarovul atârna greu în centură, dar îl liniştea. Fapt neobişnuit la Moscova că, la intrare, nu exista poartă magnetică.

Erau multe femei frumoase, dar foarte sigure pe ele. Malko puse ochii pe câteva dintre ele care erau splendide, stabilind ceea ce americanii numeau „eye-contact". Acelea în mod sigur nu veniseră să admire tablourile. După ce vizită toate sălile, îşi dădu seama că Simion Gurevici nu era prezent. Începu să discute cu o roşcată superbă cu ochii verzi, îmbrăcată cu un taior strâmt, care tocmai îşi turna o cupă de Taittinger, dar nu reuşi să continue, fiindcă flash-urile aparatelor de fotografiat şi reflectoarele împrăştiară brusc o lumină orbitoare spre intrarea salonului. Mai întâi,

[37] Ne ia peste picior! (n.a.).

zări masa de „gorile” obişnuită la asemenea ocazii, cu feţele întunecate, împingând cu brutalitate mulţimea, apoi chelia unui bărbat.

Era Simion Gurevici, însoţit de sculpturala Elena, îmbrăcată într-o rochie a casei de modă Herve Leger, care îi venea ca o mănuşă, roz de culoarea cerceluşului, care costase, cât salariul unui rus obişnuit pe două sute de ani.

Începură să privească tablourile expuse. Malko reuşi să-şi facă drum până la ei. Miliardarul arunca priviri fugare în jurul lui, mai mult femeilor decât lucrărilor expuse. Malko număra gărzile de corp din apropiere. Paza era formată din şase bărbaţi ca nişte mamuţi, cu siguranţă înarmaţi... Malko nu ştiu ce atitudine să adopte când mulţimea se mişcă, iar ei se pomeni la mai puţin de doi metri de Elena. Privirile lor se întâlniră şi tânăra şopti imediat câteva cuvinte la urechea lui Simion. „Gorilele” din frunte se repeziră ca să-l îndepărteze cu brutalitate pe Malko, însă faţa palidă a miliardarului se lumină brusc într-un surâs. Dădu la o parte gărzile de corp şi veni repede lângă Malko îmbrăţişându-l după obiceiul ruşilor.

— Mă bucur că aţi venit! Exclamă el. Veniţi cu mine.

Îl trase pe Malko, fără să se supere pe el că i-a întrerupt vizita. Elena rămăsese puţin mai în urmă, cu două „gorile”. Ieşiră şi, cât ai clipi, dispărură într-un Cadillac Sevilla blindat care aştepta în faţa hotelului *Nacional.* Imediat ce se instalase în Cadillac, Simion Gurevici se întoarse spre Malko şi spuse în ruseşte:

— Vă datorez scuze, cred că a fost o cumplită neînţelegere la mijloc. Nu trebuie să fiţi supărat pe Elena Ivanovna. Vă explic imediat.

Cadillac-ul porni. Merseră cu toată viteza pe banda din mijloc, rezervată odinioară „aparatcik”-ilor de rang înalt. Altă maşină, un Mercedes micuţ, mergea în urma lui cu gărzile de corp. Malko se întrebă deodată dacă nu avea să fie răpit...

Când opriră, el recunoscu hotelul particular al miliardarului. Acesta îi făcu semn să-l urmeze şi intrară. Simion Gurevici îl conduse pe Malko prin mai multe saloane, apoi la un bar în care două „gorile” se uitau la televizor.

Ajunseră într-o încăpere cu pereţii plini de tablouri. Malko observă imediat că, în afară de uşa blindată care se închidea ca un seif, nu avea nici o fereastră.

— Aici nu ne deranjează nimeni, oftă Simion Gurevici în timp ce îşi scotea haina.

Avea un tricou negru care îi scotea şi mai mult în evidenţă paloarea tenului.

— Uneori am nişte asociaţi foarte dificili. Chiar au încercat să mă omoare. Dar în camera asta, sunt la adăpost.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? îl întrebă Malko cu suspiciune.

— Ca să lămuresc o neînţelegere, făcu Gurevici. Vă plac tablourile mele?

Pereţii erau căptuşiţi cu portretele tuturor conducătorilor Uniunii Sovietice, de la Lenin încoace. Erau opere, unele de valoare, altele, nu, printre care şi un portret foarte bun al lui Stalin.

— Aveţi cultul comunismului? îl întrebă Malko.

Simion Gurevici izbucni în râs.

— Bineînţeles că nu. Dar face parte din istoria noastră, nu-i aşa? Şi nu toţi au fost răi. Numai că aserveau un sistem rău. Eu am fost membru de partid.

— Portretul acesta al lui Stalin este uimitor. Ai zice că e viu.

Miliardarul râse sec.

— Adevărat! Însă nu i-a purtat noroc autorului, un pictor evreu, un văr de-al meu. Aţi observat semnătura de pe buzunarul drept al hainei lui Stalin. Lui nu i-a plăcut chestia asta. Era în plină epocă antisemită din Rusia. Pictorul a fost felicitat – printr-o scrisoare scrisă chiar de mâna lui Stalin – dar după aceea, a fost arestat, trimis în Gulag şi împuşcat... Stalin se temea ca acest tablou să nu-i lege numele de evrei.

Ochii mici şi negri ai lui Simion fixau cureaua lui Malko din care ieşea mânerul pistolului.

— Vedeţi, eu am încredere în dumneavoastră, sunteţi înarmat şi nici măcar nu v-au controlat....

— Mulţumesc, spuse Malko cu răceală. Am multe motive

să fiu înarmat.

Miliardarul îl privea nemişcat, sigur pe el, cu ochii lui mici şi negri care se mişcau întruna. Ca un şobolan, se gândi Malko, care ardea de nerăbdare să scoată pistolul şi să golească încărcătorul în omul care era în faţa lui. Dar se mulţumi să spună:

— Domnule Gurevici, pe 7 august, la Monte Carlo, o bombă cu telecomandă a pulverizat Bentley-ul lui Igor Aleksandrovici Zakaiev, un miliardar rus, omorând în acelaşi timp un ofiţer al CIA, care se afla în maşină şi o tânără prostituată, plus patru agenţi CIA, care îi asigurau protecţia în altă maşină. CIA are motive serioase să creadă că dumneavoastră sunteţi persoana care a comandat acel atentat. De aceea mă aflu la Moscova.

— Ca să anchetaţi acest caz?

— Ori ca să pedepsesc vinovatul sau vinovaţii, îl corectă Malko. Mă îndoiesc că aţi pus cu mâna dumneavoastră bomba sub maşină... Dar toţi cei care au vreun amestec în acest atentat, nu vor putea niciodată să doarmă liniştiţi. Îi vom urmări până la capătul lumii. CIA are braţul lung, domnule Gurevici.

— Nici nu mă îndoiesc, îl aprobă miliardarul. Dar de ce credeţi că eu mă aflu în spatele acestui atentat?

Malko se gândi că a sosit clipa să joace cu toate cărţile pe masă.

— Ancheta a demonstrat că sub maşină nu se putea pune explozibil decât în garajul Elenei Sudalskaia. Pista aceasta m-a adus la Moscova. Şi, implicit, la dumneavoastră.

— Cum aşa, la mine?

— Elena Sudalskaia stă într-un apartament care vă aparţine, în „Casa de pe Chei", nu-i aşa? Am încercat mal întâi să intru în contact cu ea, dar în zadar.

— Nu ştia cine sunteţi. Eu i-am spus să nu vorbească cu nimeni. Continuaţi...

— De când am venit la Moscova, am fost urmărit în repetate rânduri de poliţişti. Am aflat chiar că s-a pus o recompensă pe capul meu. În fine, când Elena mi-a dat întâlnire, a fost o cursă. Au intervenit patru ucigaşi şi, fără

ajutorul unui prieten, aceştia m-ar fi ucis. În plus, o tânără care trebuia să vină la întâlnire a fost omorâtă cu sălbăticie ieri dimineaţă. Ca din întâmplare, era singurul martor al legăturii mele cu Elena Sudalskaia. Nu credeţi că sunt prea multe elemente?

Simion Gurevici clătină din cap în timp ce se juca cu stiloul.

— Vă înţeleg reacţia, domnule Linge. Ştiu cine sunteţi şi vă respect. Dar nu sunt implicat în atentatul care l-a costat viaţa pe Igor Zakaiev. Am lucrat cu el în anumite proiecte.

— Dar tentativa de omor îndreptată împotriva mea, nici aici nu sunteţi implicat? îl ironiza Malko.

Miliardarul se uită în ochii lui.

— Ba da, zise el calm, eu am organizat-o. Dar sunt extrem de fericit că am ratat-o. V-am confundat cu altcineva…

Malko avu impresia că nu a auzit bine.

— Poftim?

— Să vă explic. În urmă cu cinci ani, am fost şi eu victima unui atentat. Cu o maşină-capcană, ca aceea de la Monte Carlo. După cum ştiţi, Elena a fost amanta lui Igor Zakaiev, dar suntem în raporturi bune, căci este şi amanta mea. După drama de la Monte Carlo, ea m-a sunat înnebunită. Credea că erau aceiaşi oameni care au încercat să mă omoare şi pe mine acum cinci ani…

— Care aceiaşi?

— Cecenii. Igor Zakaiev făcea afaceri cu ei.

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Oare semăn eu cu un cecen?

Simion nu se tulbură.

— Sunt şi ceceni blonzi ca dumneavoastră. Şi-apoi, acum trei ani, aţi avut legături foarte strânse cu cecenii la Moscova: cu echipa lui Şamil Basaiev.

— De unde ştiţi?

— Domnule Linge, eu mă bucur de raporturi excelente cu FSB şi autorităţile acestei ţări… Ştiu multe lucruri în legătură cu dumneavoastră. Aşa că, atunci când aţi apărut la Moscova, m-am gândit că aţi venit să terminaţi ce aţi început la Monte Carlo…

— Adică? întrebă Malko sufocat de atâta aplomb.

— Să o lichidaţi pe Elena Ivanovna.

Involuntar, Malko atinse în treacăt mânerul pistolului. Simion Gurevici se aplecă imediat şi luă de pe birou un clopoţel şi îl ţinu nemişcat între degete.

— Domnule Linge, începu el pe un ton sec, faceţi în aşa fel încât să nu vă sune ceasul... Este de ajuns să-l leagăn puţin ca să apară gărzile mele şi să vă împuşte pe loc. Chiar dacă eu mor primul.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să vă ucid. În orice caz, nu acum...

— *Spasiba, spasiba balşoi,* făcu miliardarul cu un râs supărător.

Puse cu grijă clopoţelul pe masă. Malko reluă imediat:

— În concluzie, dumneavoastră credeţi că cecenii l-au lichidat pe Igor Zakaiev şi pe cei cinci agenţi CIA. Dar din ce motiv?

Simion Gurevici îşi trecu nervos mâna prin părul rar.

— Zakaiev făcea afaceri cu ei. Cred că nu a fost cinstit. Iar cu americanii, cred că a fost o greşeală.

Malko îşi spuse că era singurul adevăr pe care îl rostise, începea să înţeleagă din ce motiv îl invitase miliardarul. Ştiindu-se mai mult decât bănuit, acesta se hotărâse să contraatace după o metodă foarte bună: să nege absolut tot, dar să-şi asume numai lucrurile mai puţin grave, fiind sigur că Malko nu deţinea nici o probă palpabilă împotriva lui.

— Ce vreţi de la mine, domnule Gurevici? îl întrebă Malko. Să vă cred pe cuvânt?

— Bineînţeles! făcu el ferm convins. Eu nu am nimic cu americanii, doar sunt prietenii mei. Eu sunt un om de afaceri cu vederi liberale. Aş vrea ca ţara mea să fie normală, la fel ca America:

Malko avea chef să-i strige în faţă că nu va fi astfel decât atunci când va scăpa de oamenii de teapa lui, dar, momentan, nu era cazul. Se mulţumi să spună:

— Dacă nu sunteţi amestecat în acest atentat, înseamnă că este altcineva, iar eu vreau să-l găsesc.

— Şi eu vreau! zise miliardarul. V-am spus ce bănuiesc

eu. Îmi plăcea mult Igor, era un băiat strălucit, cu un viitor frumos. De acum înainte, trebuie să colaborăm şi să cădem de acord în privinţa mijloacelor. Eu cunosc multă lume în Moscova. Am putea să facem o şedinţă peste câteva zile. Am destule informaţii. Se pare că un grup terorist al oamenilor de afaceri ceceni se pregăteşte să vină la Moscova. Poate sunt ucigaşii lui Igor.

Se ridică brusc şi îi întinse mâna lui Malko.

— Scuzaţi-mă, sufăr de hepatită şi trebuie să mă culc devreme.

Îl conduse până la uşă, încredinţându-l gărzilor de corp care îl escortară până în stradă. Portiera Cadillac-ului era deschisă. Malko se instala în spate, pe pernele moi. O „gorilă” se urcă lângă şofer. Portierele se încuiară cu un clinchet sec, iar Malko tresări. Nimeni nu ştia unde se află…

Ca să nu pară un idiot, Malko nici nu clipi. De fapt, era înarmat şi pregătit. Se uita afară pe geamul fumuriu. Îşi dădu repede seama că se îndepărtau de centru. Scoase pistolul şi îl puse jos, apoi se aplecă în faţă.

— Unde mergem?

— Domnul Gurevici ne-a dat instrucţiuni speciale în privinţa dumneavoastră, domnule, spuse şoferul politicos.

Capitolul IX.

Maşina mergea în viteză pe cheiul pustiu. În stânga, se vedea râul Moscova, iar în dreapta, şirul de clădiri unde se aflau birourile. Malko simţi bătăile inimii accelerându-se. Simion Gurevici îl atrăsese pur şi simplu într-o cursă. Nu îl văzuse nimeni urcându-se în această maşină. Putea să dispară fără urmă de pe şosea. Armă pistolul fără să ezite. Cei doi oameni din faţă parcă nici nu auziră piedica. Se aplecă spre şofer şi zise cu voce calmă, dar fermă:

— Opriţi imediat!

Şoferul nu încetini, dar „gorila” se întoarse către Malko şi zise cu voce egală:

— Nu se poate, domnule. Am primit instrucţiuni de la *gospodin* Gurevici să vă ducem într-un anumit loc şi să vă aşteptăm. Nu aveţi de ce să vă temeţi.

Malko îşi dădu brusc seama de ridicolul situaţiei. Era înarmat, într-o poziţie foarte avantajoasă deoarece stătea în spatele celor doi bărbaţi. Se hotărî să-şi facă o asigurare pe viaţă şi formă numărul lui Austin Redd de acasă. Îndată ce răspunse, Malko îl anunţă:

— Vreau să vă spun că sunt în maşina lui Simion Gurevici şi...

— Este şi el cu dumneavoastră?

— Nu, l-am întâlnit în biroul lui. Şoferul lui mă duce într-un loc, dar nu vrea să-mi spună unde. Voiam să ştiţi, în caz că mi se întâmplă ceva.

— Unde sunteţi?

— Pe Kutuzovski Prospekt, spuse Malko după ce aruncă o privire afară.

— Bine, zise în încheiere şeful centralei. Nu închideţi mobilul. Vă voi suna din jumătate în jumătate de oră.

Malko se aşeză comod pe banchetă, dar era neliniştit. Acum nu mai credea că i se întinsese o cursă. Cu siguranţă că era ceva mai rău. Străbătură MK, periferia care înconjura Moscova, apoi se angajară pe un drumeag care şerpuia în pădurea de brazi. Farurile luminară un panou care indica:

Jukovska – 18 km. Se găseau pe drumul ce ducea la reşedinţele oficiale din Jukovska şi din Gorki nr. 9 şi 10, adică locul în care locuia şi Boris Elţîn. De fapt, era singurul drum din toată Rusia unde nu exista nici un semafor pe o distanţă de douăzeci şi cinci de kilometri, ca să nu fie nevoite coloanele oficiale să încetinească viteza. După o jumătate de oră, mobilul sună şi Malko îl linişti pe Austin Redd spunându-i unde se află.

— Vă duceţi cu siguranţă la reşedinţa lui, are una prin părţile alea, conchise americanul.

După un kilometru, Cadillac-ul părăsi şoseaua şi se afundă în pădure, apoi opri în faţa unei porţi albe. În lumina farurilor Malko zări o construcţie ciudată, vopsită toată în alb, un soi de amestec nefiresc între un castel din Disneyland şi o casă mexicană. Maşina intră în curte, iar „gorila" coborî din maşină şi îi deschise portiera lui Malko. Îi arătă o uşă din lemn deschis la culoare cu ţinte.

— Sunaţi dumneavoastră, domnule. Noi vă aşteptăm în maşină.

Malko sună. Uşa se deschise imediat. Era Elena. Ea îşi schimbase rochia de culoarea cerceluşului cu un pulover roşu cu en coeur care îi scotea în evidenţă sânii superbi şi o fustă neagră lungă, despicată într-o parte până sus. Îi adresă un zâmbet sfios lui Malko şi spuse cu vocea ei ciudat de răguşită:

— Vă mulţumesc că aţi venit până aici. Voiam cu tot dinadinsul să vă văd, acum că am clarificat lucrurile cu Simion. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat… Dar am crezut într-adevăr că aţi venit la Moscova special ca să mă omorâţi, ca pe sărmanul de Igor. Atunci, am intrat în panică. Intraţi.

Malko o urmă în holul pardosit cu marmură albă, cu tablouri moderne pe pereţi, până ajunseră într-un salonaş în care domnea o lumină difuză. Tot mobilierul era modern. O superbă măsuţă joasă, susţinută de o panteră şi un bar mare dat cu lac negru. Ea se aşeză pe o canapea adâncă tapisată cu o pânză roşie Versace. Alături, pe altă măsuţă, era un catalog al arhitectului de interior, Claude Dalie, lăsat la vedere ca să se poată vedea de unde veneau

decoraţiunile. Îi arătă lui Malko o sticlă de Taittinger, pusă la răcit într-o frapieră din cristal.

— O deschideţi, vă rog? Trebuie să sărbătorim împăcarea noastră.

În ciuda acestei primiri „sexy-afectuoase”, Malko era totuşi atent. Felul în care decurgeau lucrurile în seara asta era puţin cam „alunecos” ca să fie „curat”. Destupă cu zgomot şampania şi turnă puţin din lichidul acidulat în două pahare, după aceea se aşează la celălalt capăt al canapelei. Privea în goi. Elena ridică. Paharul.

— Pentru revederea noastră!

Stând picior peste picior în faţa lui, cu sfârcurile obraznice ivindu-se de sub pulover, cu buzele umflate, era cea mai provocatoare femeie.

— Oare ce v-a făcut să credeţi că sunteţi în pericol? o întrebă el. Doar nu eraţi în Monte Carlo când s-a produs atentatul….

— Dar ar fi trebuit să fiu în Bentley împreună cu Igor, dacă nu ar fi trebuit să plec în acea călătorie, protestă ea. Iar când m-aţi sunat din Moscova, mi s-a făcut frică şi l-am rugat pe Simion să mă protejeze. Bineînţeles că a făcut-o în felul lui: brutal. La Moscova, noi trăim într-un mediu aparte.

— Dar cine a omorât-o pe Sonia? o întrebă Malko.

Elena legănă capul cu tristeţe.

— Poate că a avut probleme cu oamenii cărora le datora bani. Malko nu mai insistă. Oricum această întâlnire era de domeniul irealului.

— De ce mi-aţi dat întâlnire prin Sonia? insistă el. Ea ştia unde sunt, prin urmare, putea să vă dea numărul meu de telefon. Aţi făcut-o doar ca să pară că aţi procedat astfel? Pentru că mi-aţi dat întâlnire ca să fiu omorât…

Elena îşi trecu nervoasă mâna prin claia de păr negru şi zise cu şovăială în glas:

— Ba nu, absolut deloc. Când am întâlnit-o la *Monte Carlo,* ea m-a agăţat. Se obişnuieşte la Moscova. Câteodată îmi place şi mie o experienţă cu o femeie. Cum Simion mi-a spus să vă dau întâlnire, am prins doi iepuri dintr-un foc.

Zâmbi.

— Am îmbinat utilul cu plăcutul.

— Şi v-aţi dat o întâlnire amoroasă cu Sonia la „bănia”?

— Exact.

Întinse cupa pentru ca Malko s-o umple din nou şi reluă:

— Când ne-am întâlnit la „bănia”, mi-aţi spus că o aşteptaţi şi pe Sonia. Dacă ar fi venit, ar fi avut aceeaşi soartă ca a mea…

Elena tresări, se aplecă în faţă şi mai sexy, apoi zise repede:

— Nu-i adevărat, aveam chef să facem dragoste împreună… şi cu ea, vreau să spun.

Malko legănă din cap descurajat de cinismul ei.

— Elena, începu el răbdător, când a apărut acel ucigaş, i-aţi ordonat să mă omoare înainte să plecaţi.

Rusoaica tresări.

— Ba nu! Nu aţi înţeles bine. Am crezut că oamenii aceia au venit doar să vă sperie. Trebuia doar să primiţi o chelfăneală, iar aceia trebuiau să vină mai târziu.

— O chelfăneală cu Kalaşnikovul…

— Erau înarmaţi ca să nu ripostaţi.

Avea răspuns la toate. Văzând că Malko nu o crede, ea se târî pe canapea până când obrajii lor aproape că se atinseră.

— Trebuie să mă credeţi, insistă ea. Vă doream într-adevăr. Ca şi acum.

Îşi strivi sânii de haina lui, iar buzele se lipiră de gura lui Malko. Poziţia nu era prea confortabilă, însă Elenei nu-i păsa, făcând să se simtă dorinţa prin toţi porii. Malko rămase stană de piatră. Acest lucru îi amintea mai tare de „banisex”, până în momentul în care apăruse ucigaşul. Simţindu-i răceala, Elena îşi desprinse buzele de gura lui.

— Tu nu mă vrei? îl întrebă cu vocea ei răguşită. Malko îi zâmbi cam rigid.

— Am amintiri urâte. Şi acolo păreai îndrăgostită…

— Dumnezeule! Este adevărat! exclamă ea.

Se ridică brusc, alergă până la uşă şi o încuie de două ori. După aceea se întoarse lângă Malko şi îl forţă să se ridice de pe canapea. Îi descheie haina şi apucă mânerul Makarovului, apoi îl întrebă cu o undă de ironie:

— Şi acum ţi-e frică?

Ea luă pistolul de mâner, îl scoase din centură şi îl aruncă pe canapea. După aceea, îi apucă mâna dreaptă şi i-o plimbă pe tot corpul, începând cu pieptul şi terminând cu coapsele.

— Vezi că nu am armă, suflă ea.

Îi ghidă mâna până la crăpătura fustei şi i-o strecură dedesubt până simţi chilotul din nailon. Murmură cu gura lipită de a lui:

— Vreau să mi-i scoţi şi să mă regulezi.

Apucă elasticul chiloţilor şi îi trase în jos, în timp ce Elena se legăna ca să-l ajute. Apoi îi aruncă mai încolo cu piciorul şi se lipi imediat de Malko îmbrăţişându-l cu aviditate. Până la urmă, acest joc îl excită. Lăsă suspiciunile la o parte şi se gândi că bătrâna zicală „Carpe Diem" era mereu de actualitate. Nu trebuia să refuze niciodată lucrurile bune din viaţă.

Simţindu-se relaxat, contactul cu Elena îi declanşa o erecţie puternică. Ea mârâi răguşit, îl dezbrăcă în viteză şi căzu în genunchi în faţa lui, înghiţindu-i sexul. Se ridică rapid şi îl trase până la canapea.

— Regulează-mă îmbrăcată! zise ea gâfâind. Ca pe o desfrânată de *bezuprecinaia*[38] care îşi primeşte amantul acasă.

Când se întinse pe spate cu picioarele desfăcute, fusta lungă i se ridică pe şolduri. Sânii se eliberară din puloverul prea decoltat, iar ochii negri îi străluceau. Malko se afundă dintr-un singur avânt şi începu s-o muncească cu furie. A fost o partidă scurtă, dar sălbatică. După ce se răspândi în ea, străbătut de un orgasm violent, Elena îi mai reţinu puţin.

Se ridică apoi, iar fusta îi căzu până la glezne. Îi adresă lui Malko un surâs complice zicând:

— Mai dă-mi puţin din delicioasa şampanie franţuzească! Ascultător, Malko luă sticla de Taittinger din frapiera de cristal.

Cum stătea ţeapănă pe canapea, cu părul aranjat impecabil, Elena părea o burgheză respectabilă. Un singur amănunt nu corespundea: chilotul negru care zăcea pe jos, într-un colţ.

---

[38] Burgheză, cu sensul de „mironosiţă" (n.a.).

Revenit pe pământ, Malko începu să cugete. În ciuda plăcerii provocate de această partidă neaşteptată, simţea totuşi un gust amar în gură. Asta, pentru că era sigur că Elena şi miliardarul erau vinovaţi.

— La ce te gândeşti?

— La tine, zise Malko.

— Vrei să mă mai vezi?

— Cu siguranţă.

Se ridicară amândoi odată. El îşi luă pistolul, iar Elena descuie uşa, aruncându-i o privire înfocată.

— Mâine voi fi la Moscova, ştii unde să mă găseşti…

Îl sărută iarăşi cu pasiune. Cadillac-ul îl aştepta cu farurile aprinse. Malko se sui în maşină fără să se întoarcă. Cel puţin, era convins de un lucru: Simion Gurevici era răspunzător de atentatul de la Monte Carlo. Mai rămânea s-o dovedească şi să-l pedepsească. Uşor de zis, greu de făcut.

*

* *

Austin Redd trăgea din ţigară, gânditor.

— Nu mă aşteptam la un astfel de număr din partea lui Simion Gurevici, începu el. Aceasta este dovada că îi e frică şi caută să atenueze ameninţarea care planează asupra lui, deşi ştie că nu deţinem nici o dovadă concretă în ceea ce îl priveşte. Ca să declanşăm operaţiunea „Sword”, avem nevoie de probe solide. Altminteri, înţelegerea cu preşedintele nu ne este de folos. Şi nu văd unde le-am putea găsi. Din tot ce v-a spus, mă intrigă un singur lucru: că a persistat în a da vina pe ceceni. Nu văd din ce motiv vrea să-i implice în această afacere.

— Nici eu, recunoscu Malko.

Şeful centralei îi aruncă o privire piezişă.

— Dacă îmi amintesc bine, aţi fost în relaţii bune cu ei. De ce nu vă ocupaţi şi de acest aspect? S-ar putea să nu le cadă bine să afle că vrea să-i înfunde.

— Bună idee! recunoscu Malko. Voi încerca. Dar cei pe care i-am cunoscut au fost omorâţi.

— Cineva tot o să vă ajute, îi sugeră americanul. Un ofiţer rus, Izmailov. A plecat din armată şi s-a specializat în

schimbul de ostatici ruşi cu ostatici ceceni reţinuţi în Rusia. Îi cunoaşte pe toţi oamenii de afaceri ceceni. Am lucrat puţin timp cu el. Este cam *greedy*[39], dar are multe relaţii.

— Dacă nu aflu nimic despre Gurevici?

Austin Redd îl măsură din priviri.

— Rămâneţi la Moscova până când veţi găsi. Îl vreau pe tipul ăsta şi pe toţi cei care sunt implicaţi în atentatul de la Monte Carlo.

*

* *

Descurajat, Malko închise telefonul. Probabil că cele patru numere „cecene" pe care le ştia din 1996 fuseseră deconectate sau se schimbase abonatul. Conştiinţa profesională îl împinsese atât de departe, încât sună şi acasă la Luiza, fata cecenă[40]. De atunci, în apartament locuia o familie de ruşi. Şi centrul cultural al cecenilor din strada Puşkinskaia fusese închis. Se dusese chiar şi la hotelul *Majarski,* dar nu întâlni nici o persoană care să-l intereseze. Nici măcar un om căruia să-i lase un mesaj…

Trecuseră patruzeci şi opt de ore de când îşi petrecuse seara cu Elena, fără să-i aducă nimic nou. Răspunse la mobilul care sună şi recunoscu imediat vocea gravă a colonelului Zdanovici.

— Am ceva interesant pentru dumneavoastră, zise ofiţerul din FSB. Ne întâlnim la *Marriott* într-o oră.

— *Haraşo.*

Acum, se agăţa de orice. Americanii au subestimat puterea de care se bucura clanul Gurevici. Malko se duse să-şi ia maşina parcată în faţa hotelului *Metropol* şi porni spre Tverskaia. Când intră în barul *Marriott,* Serghei Zdanovici îl aştepta deja. Pe masă, era nelipsita sticlă de Defender şi un pachet dreptunghiular.

— Aveţi un video? Îl întrebă el dintr-o dată.

— Trebuie să fie unul la ambasadă, zise Malko. De ce mă întrebaţi?

— Trebuie să vedeţi această casetă.

— Bine, să mergem acolo.

---

[39] Lacom (n.a.).

[40] Vezi SAS – Răzbunarea cecenă.

— De acord, însă eu vă aştept în maşină. Malko se uită la casetă.

— Ştiţi ce conţine?

Colonelul din FSB aprobă din cap.

— Da, însă prefer să descoperiţi singur.

*

* *

Serghei Zdanovici rămăsese în maşina lui Malko, pe care o parcase pe strada Voroskovo, lângă ambasadă. Austin Redd îl condusese imediat pe Malko într-o sală mică de proiecţie.

Americanul introduse caseta şi porni aparatul. Malko simţi cum i se face părul măciucă în cap când văzu primele imagini. Elena era în genunchi în faţa lui, din profil, administrându-i o felaţie de toată frumuseţea. Imaginea era extrem de clară.

— *Holy shit!* exclamă şeful centralei şocat.

Malko fu nevoit să asiste la toate nebuniile lui cu Elena. Fuseseră filmaţi cu trei camere. Montajul era de o calitate excepţională, căci nu lipsea nici sonorul… Când banda se termină, în micul birou se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Nu mi-aţi dat toate amănuntele întrevederii, observă Austin Redd cu ironie în glas.

Confuz şi furios, Malko replică:

— Nu credeam că mă vor filma…

O blestema şi mai tare pe Elena, dar mai ales pe diabolicul Simion Gurevici. Nebun de turbare, îi zise lui Austin Redd:

— Nu vor ajunge în rai.

Serghei Zdanovici îl aştepta în maşină fumând. Îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Ei, sper că nu sunteţi dezamăgit…

— De unde aveţi caseta?

Colonelul din FSB zâmbi.

— De la un amic care lucrează la „biroul afacerilor rezervate”. Mi-a făcut o copie pentru că există şi un titlu: „Cum îşi petrec agenţii CIA timpul liber la Moscova…” Ştiind că eu am legături oficiale cu americanii, s-a gândit să-mi

păstreze o copie.

— El de unde o are?

— Nu a vrut să-mi spună. Genul acesta de treburi ajung uneori în mod anonim la birou. Sau sunt aduse de „corespondenţi”, întotdeauna există o mânărie în spatele lor care serveşte la compromiterea oamenilor sus-puşi şi să-i facă să joace cum vor ei. Dumneavoastră cum aţi ajuns în situaţia asta?

Malko îi povesti totul, iar colonelul clătină din cap cu înţelegere.

— Nu este prima oară când Simion Gurevici recurge la acest procedeu. Invită o persoană pe care vrea să o compromită filmându-l cu târfele lui într-o cameră din reşedinţa lui, special echipată, pe care o ştie toată Moscova. Şi procurorul Rusiei, Iuri Skuratov, s-a lăsat târât aici. Unul dintre prietenii lui bancheri, care era în acelaşi timp şi al lui Gurevici, a organizat o petrecere cu două târfe, după ce au plecat de la club. După aceea, ele l-au adus aici, bineînţeles, fără să-i spună a cui era casa. Când a început investigarea cazului lui Skuratov, l-a deranjat pe Gurevici, iar el a aranjat să trimită caseta la o televiziune prietenă... Acesta a fost cântecul de lebădă al lui Iuri Skuratov. În prezent, este suspendat din toate funcţiile şi desconsiderat.

— De ce s-au luat de mine? Eu nu ştiu nimic precis despre el. Iar el e conştient de asta.

Serghei Zdanovici îi zâmbi cu indulgenţă.

— Pentru el, reprezentaţi un pericol potenţial. Fiindcă v-a ratat când a folosit metode radicale, încearcă acum să vă neutralizeze. Sau cel puţin să minimalizeze valoarea mărturiei dumneavoastră, arătând că v-aţi compromis cu această Elena, care are legături cu mafioţii. Chiar dacă nu sunteţi rus, Canalul unu, adică acela al cărui patron este Gurevici, va difuza bucuros caseta.

Pe Malko îl lua cu transpiraţii reci.

— Aţi mai aflat ceva în legătură cu Sonia Sudalskaia?

— Da. Şi-a schimbat numele. De aceea nu am găsit nimic despre ea la început. A fost într-adevăr aleasă Miss Moscova, apoi a început ca prostituată, dar cum era frumoasă şi inteligentă, a obţinut un loc în afaceri. La

început, a fost amanta lui Simion Gurevici, după aceea, a unui mafiot care trăieşte la Budapesta, Grigori Iabloko.

— Ce căuta cu Igor Zakaiev?

Serghei Zdanovici se gândi o clipă.

— În lumina celor petrecute, mă întreb dacă nu fusese angajată special să-l supravegheze pe Igor Zakaiev. El se afla în centrul multor operaţiuni de spălare a banilor murdari.

— Angajată de cine?

— De Simion Gurevici.

— Dar Igor nu bănuia nimic?

— Probabil că nu. Elena Sudalskaia şi-a fabricat un personaj bine construit de tânără bogată şi divorţată. Igor era şi el în floarea vârstei. Cred că s-a îndrăgostit şi nu l-a interesat trecutul ei.

— Prin urmare, Gurevici a comandat atentatul, iar Elena l-a ţinut la curent.

— Aşa se pare, recunoscu ofiţerul din FSB. De altfel, ea s-a refugiat la Moscova după povestea de la Monte Carlo, chiar în casa lui... S-ar putea însă să joace şi el după o melodie pe care nu a scris-o...

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Că Simion Gurevici este foarte deştept, dar cam laş. Or, ca să te lansezi într-un atentat ca acela pe ai cărui autori îi căutaţi, trebuie să fii cu adevărat atotputernic. Sau să crezi că eşti atotputernic.

— Nu înţeleg, spuse Malko.

Colonelul din FSB se aplecă la urechea lui.

— Vreau să spun că ţarul Boris Nicolaievici nu se teme de nimeni şi de nimic.

Capitolul X.

Malko reflectă câteva clipe la fraza explozivă şi plină de mister rostită de Serghei Zdanovici.

— Vreţi să spuneţi că Boris Elţîn a dat ordin să fie lichidat Igor Zakaiev?

— Nu el personal, îl corectă colonelul, dar cineva din anturajul lui. Sunt oameni care ar face orice ca să se pună la adăpost. *Ei* sunt principalii utilizatori ai sistemului Zakaiev. În concluzie, au putut să lanseze această operaţiune, sub umbrela Kremlinului. Fiind la ordinele lui Elţîn, primul-ministru nu va îndrăzni să aşeze nici o administraţie în calea lor.

— Dar aceşti oameni ştiu bine că americanii vor să se răzbune…

Colonelul îi zâmbi cu ironie.

— Nu ştiu ce se întâmplă în lumea de afară. Ei cred că pot să-i închidă pliscul oricui cu ameninţări şi cu bani. Se cred mai presus de lege. Iar în Rusia, sunt…

— Prin urmare, îl întrerupse Malko, nu există nici o şansă să-l încolţim pe Simion Gurevici?

— Nu văd nici una, mărturisi ofiţerul din FSB. Este protejat de sistem. Ar trebui să strângem probe zdrobitoare împotriva lui şi nu văd cum…

Deşi era furios la culme, Malko fu nevoit să recunoască că analiza lui Serghei Zdanovici era lucidă. De când venise la Moscova, întâmpinase un şir întreg de vicisitudini. Inclusiv aceasta din urmă, poate cea mai gravă şi cea mai umilitoare… Iar cecenii care l-ar fi putut ajuta, nu îi stăteau la îndemână.

*

* *

Malko nu dormise bine, gândindu-se la eşecul său. Mai avusese unul la Belgrad[41] şi nu avea chef să se mai întâmple.

[41] Vezi SAS – Bombe asupra Belgradului.

Telefonul îl făcu să tresară. Ceasul arăta ora şapte şi jumătate. Era Austin Redd, extrem de stresat.

— În noaptea asta s-a petrecut un atentat foarte grav!]l anunţă şeful centralei. O explozie criminală a distrus o clădire de pe strada Gurianova, în sud-estul capitalei care s-a soldat cu o sută de morţi. Atentatul a fost pus pe seama cecenilor...

Malko sări din pat în câteva secunde. După o oră, ajunse la locul atentatului. Era un cartier obişnuit. Un bloc de locuinţe a fost distrus în întregime în jurul orei cinci de dimineaţă, de o explozie rănind şi omorând vreo două sute de persoane. Din clădire rămăsese doar un morman mare de moloz. Ambulanţele, maşinile de pompieri şi cele de poliţie îşi făceau loc cu greutate într-o dezordine de necrezut. Malko îl sună imediat pe Serghei Zdanovici.

— Ce se aude pe la dumneavoastră?

Colonelul fu extrem de evaziv.

— Încă nimic precis. Vladimir Putin îi acuză pe mafioţii ceceni. Oricum, a fost pusă o încărcătură de câteva sute de kilograme de explozibil. Dacă aflu ceva, vă sun.

Malko se întoarse la hotel tulburat. Simion Gurevici îi spusese în urmă cu trei zile că un comando cecen se pregăteşte să vină la Moscova, iar acum a avut loc acest atentat... Ajuns în centru, viră la stânga şi se angaja pe Kolţo. Trebuia să discute de urgenţă cu Austin Redd.

*

* *

Şeful centralei era doar în vestă, semn că era tensionat la culme şi nu se dezlipea de fax-uri şi de telefoane. Malko reuşi să-l prindă în biroul lui. Se gândise mult pe drum.

— Austin, începu el, trebuie neapărat să intru în legătură cu cecenii. Singura persoană care ne poate ajuta este Gocea Sukhumi. El cunoaşte mulţi mafioţi..

Americanul clătină din cap.

— Nu cred că va accepta.

— Va trebui să-i forţăm mâna, insistă Malko. Ca să putem avansa. Altfel, nu va fi nici o anchetă. Trebuie să-l văd astăzi. Dar să nu-i spuneţi de ce.

— Bine, voi încerca, căzu de acord şeful centralei în silă.

Formă numărul georgianului sub privirea vigilentă a lui Malko.

Sukhumi încercă să se eschiveze, dar în final cedă.

— La ora unu, la restaurantul *Chez Petrovici,* zise Austin Redd în încheiere.

După ce închise, îi spuse lui Malko:

— Sper să meargă… Nu a fost prea încântat.

Malko îl privi cu răceală.

— Aveţi curaj să-i anunţaţi pe şefii de la Langley că operaţiunea „Sword” este un eşec total? Eu unul nu am.

*

* *

Intrarea în restaurantul *Chez Petrovici,* unul din localurile la modă din Moscova, nu era cine ştie ce. În fundul unei curţi mărginite de clădiri vechi şi jegoase, care ajungea în Miticinskaia Uliţa, imediat după ce treceai de Kolţo, o poartă din fier forjat păzită de doi cerberi, dădea spre o scară rustică ce cobora la subsol. Semăna mai mult cu un adăpost împotriva bombelor decât cu un restaurant la modă. Un coridor lung, cu nelipsita garderobă, preceda salonul cu tavanul jos, decorat cu fotografii din anii 70, din epoca Uniunii Sovietice. Gocea Sukhumi era deja acolo, instalat la o măsuţă chiar vizavi de bar. îi făcea curte unei ospătăriţe cu fustă mini crăpată într-o parte. Îl întâmpină pe Austin Redd cu obişnuita-i jovialitate şi comandă mai întâi aperitivele şi votca. În timp ce americanul îl „decongela”, Malko privea ţevăria vopsită în roşu, terminată la capete cu robinete şi fixată pe pereţi.

— Este artă abstractă? îl întrebă el. Gocea Sukhumi râse cu poftă.

— Nu, le-au pus ca să nu uităm acea perioadă! Pe vremea Uniunii Sovietice, toată canalizarea era doar de formă…

Comandară heringi, somon afumat şi friptură de vită Stroganoff.

— Ce părere aveţi despre atentatul de azi-dimineaţă? îl întrebă Malko pe georgian.

— Nu cine ştie ce, răspunse acesta cu prudenţă.

— Credeţi că au fost cecenii? se băgă şi americanul în

discuţie.

— Tot ce se poate.

— În urmă cu câteva zile, Simion Gurevici m-a înştiinţat de sosirea unui comando terorist cecen, insistă Malko.

Gocea se uită la el intrigat.

— L-aţi văzut cu ochii dumneavoastră?

În timp ce gusta heringii, Malko îi povesti tot ce se petrecuse, inclusiv tentativa de omor îndreptată împotriva lui şi asasinarea sălbatică a Soniei.

— Aşa mi-a spus că a fost omorâtă, dar nu ştiam cum, comentă geogianul. Prin urmare, v-aţi împăcat cu Gurevici şi aţi găsit într-adevăr pe Elena?

— Împăcat este un cuvânt mare, zise Malko. Cred că este mai degrabă o manevră de-a lui. Acum mă aflu în încurcătură. Iar ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, îmi zdruncină ipoteza de lucru.

— Cum aş putea să vă ajut eu? întrebă georgianul. Nu mă amestec în toate astea. E prea periculos.

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte ceceni, spuse Malko.

Gocea izbucni într-un râs forţat.

— Este foarte simplu! La Moscova, sunt cincizeci de mii de ceceni. În pieţe şi în „cecenibanks[42]“.

— Nu cu aceia, zise Malko. Ci cu cecenii pe care i-am cunoscut acum trei ani. Oamenii care aveau legătură cu Basaiev.

Zâmbetul georgianului dispăru pe dată.

— Nu am nici o legătură cu ei, pretinse el. Iar după ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, nici nu am chef. Vă sfătuiesc şi pe dumneavoastră să nu vă amestecaţi. Dacă se află…

Lăsase fraza neterminată şi începu să mănânce. Austin Redd îşi aranja mecanic frumosul păr argintiu şi trecu la asalt adoptând un ton confidenţial.

— Gocea, nu vă cerem nimic imposibil. Malko a avut deja legături foarte bune cu cecenii şi cred că ei îşi vor aminti. Pur şi simplu trebuie să găsim unul care să transmită un mesaj…

Georgianul împinse farfuria.

— Pe cine?

---

[42] Literal, „băncile negre”, care fac speculaţii ilegale (n.a.).

— Pe Omar.

Zâmbetul distins al americanului nu pălise, însă Malko simţi că marcase un punct. Ca să înfigă şi mai mult cuţitul în rană, şeful centralei îi explică lui Malko:

— Într-o viaţă anterioară, prietenul nostru Gocea a fost asociatul unui mare mafiot cecen, Omar Taticev, care deţine o parte din hotelul *Radisson.* Cred că au rămas destul de legaţi.

Radisson era unul dintre cele mai mari hoteluri din Moscova, în imediata apropiere a gării Kiev. Coproprietarul acestuia, un american, a fost asasinat în împrejurări misterioase. Omar Taticev era acuzat de moartea lui. Gocea Sukhumi se îmbujora brusc.

— Eu nu fac afaceri cu Omar, zise el. Fireşte că, din când în când, mai tragem câte un chef împreună, căci e un tip de treabă.

— Destul de des, îl corectă pe un ton blând americanul. Malko înţelese imediat că şeful centralei îl trăgea de limbă aruncându-i şi puţină momeală. De altfel, georgianul începu să zâmbească.

— Este adevărat, mărturisi el, îmi place mult Omar, chiar dacă e un mafiot. Cu mine a fost întotdeauna corect. Dar nu văd cum ar putea să vă ajute.

Austin Redd interveni din nou:

— Omar Taticev este unul dintre stâlpii mafiei cecene din Moscova, zise el păstrându-şi calmul. Ştie tot ce mişcă în oraş. Şi, pe deasupra, are legături cu Lujkov. În concluzie, nu-l deranjează dacă Simion Gurevici nu poate să-l sufere. Este de ajuns să „reactiveze” un punct de trecere, pentru ca Malko să poată pune întrebările care îl dor.

— *Haraşo!* zise Gocea cam îmbufnat. Numai că nu pot să aranjez asta prin telefon, deci mâine, trebuie să plec la Tbilisi. Peste trei-patru zile când mă întorc, va trebui să dăm un mic chiolhan. O să vă sun, sper că vă descurcaţi.

— Perfect, aprobă Malko, aştept să-mi telefonaţi.

*

* *

Un vacarm înfiorător se auzea prin uşa deschisă a apartamentului lui Gocea Sukhumi. Era muzică tehno dată

la maximum. Avea invitaţi şi pe palier... Malko se strecură în antreu ca să-l caute pe stăpânul casei. Gocea îl sunase chiar în acea dimineaţă, după patru zile de la dejunul luat împreună, ca să-l invite la o petrecere la care participa şi persoana cu care voia să se întâlnească Malko.

Era şi timpul, căci el nu mai suporta să stea degeaba. Nu încercase s-o revadă pe Elena, nici pe Simion Gurevici. Avusese scurte întrevederi cu colonelul Zdanovici care îl ţinuse la curent cu mersul anchetei. Nu fusese arestat nici un suspect, însă oamenii din FSB reuşiseră să identifice explozibilul folosit. Era tot hexogen ca la Monte Carlo. Dar acest lucru nu ducea nicăieri. Putea să fie fabricat foarte bine în Rusia, în Statele Unite, în Marea Britanie, deşi preţul era mai ridicat decât cel al trotilului sau al substanţei C 4.

Malko îşi croi drum prin mulţimea de bărbaţi în haine de piele şi obişnuita ceată de fete tinere şi încântătoare. Câţiva împătimiţi jucau biliard, răsturnaţi peste mese şi asurziţi de muzică. Malko îl găsi pe Gocea pe terasă, printre perechile care stăteau jos. Fiecare femeie şi bărbat aveau câte un număr scris pe hârtie autocolantă. Georgianul era însoţit de o fată înaltă şi blondă cu figură provocatoare, care avea în faţă o frapieră plină cu hârtii împăturite. Georgianul îl îmbrăţişa ostentativ pe Malko, îl prezentă ca pe un prieten drag, îi lipi pe haina o hârtie autocolantă cu numărul 12 şi îi arătă frapiera.

— În seara asta am inventat un joc nou! zise el. Fiecare bărbat şi fiecare femeie va pune ochii pe cineva dintre invitaţi şi va scrie ce ar dori să facă cu acea persoană. Vera îmi va aduce oferta care îi va fi refuzată sau acceptată. Dacă cei doi cad la învoială, îşi vor pune în aplicare fanteziile în dormitorul meu. Vino, în timp ce Vera îşi face treaba, eu îţi arăt mobila nouă.

Malko îl urmă. Apartamentul era complet schimbat! Peste tot erau mobile Ludovic al XV-lea aurite, măsuţe joase şi canapele învelite încă în folie de plastic.

— Am primit conteinerul de la Paris, îi explică el triumfător. Am comandat totul arhitectului meu de interior, Claude Dalie. Dar ticăloşii de vameşi mi-au luat şi sufletul din mine! Nu-i nimic, este frumos!

— Superb, îl aprobă Malko. Dar…

— Vino să vezi.

Intră undeva în spate, într-o cameră cu pereţii îmbrăcaţi în catifea roşie, cu excepţia unui panou acoperit cu o oglindă imensă. Singurul mobilier era format dintr-un pat, un fotoliu şi un soi de scăunel pentru rugăciune.

— Gocea, zise Malko, te-ai gândit la ce te-am rugat?

— Nici o problemă, răspunse georgianul. Omar Taticev a sosit. Are numărul 7 şi se joacă cu noi. L-am povestit despre tine. Mai târziu, o să vorbim treburi serioase. Acum ne jucăm. Vino cu noi, asta o să-l facă să aibă încredere în noi.

Se duseră pe terasă. Malko căută numărul şapte. Era un om mic de statură, cu un păr negru foarte des, singurul care avea cravată. Stătea cu mâna pe coapsa unei brunete cu coc, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, despicată până sus. Pe sânul stâng, avea numărul 8.

Vera bătu din palme şi urlă ca să acopere muzica.

— Numărul 8 a acceptat propunerile numerelor 2 şi 9. Numărul 2 se apropie de masă. Era un bărbat înalt, foarte frumos, cu figură aristocratică, cu nasul uşor coroiat şi grizonat pe la tâmple. Numărul 9 era un lungan roşcovan cu un aer visător, deja trotilat. Numărul 8 îl părăsi pe Omar Taticev şi veni lângă partenerii aleşi. Malko observă că ea nu purta sutien.

— Să le urăm noroc cu un toast! urlă Gocea. Numărul 2 se numeşte Fedor, pe 9 îl cheamă Salman, iar pe 8, Karla.

Izbucniră urlete şi curseră râuri de votcă. În momentul în care cei trei se făceau nevăzuţi, Vera se apropie de Malko cu o bucată de hârtie.

— Din partea numărului 5, murmură ea.

Malko citi. Erau doar câteva cuvinte: „Aş vrea să privesc cu dumneavoastră.” Ridică privirea şi zări, proţăpită în faţa lui, o blondă superbă, tunsă scurt, mică de statură, cu un piept enorm, cu o fustă mini şi botine. Se uita la el ca la un sfânt. Resemnându-se, neştiind la ce se înhăma, mâzgăli la repezeală un „da” pe bucata de hârtie pe care Vera i-o înapoie numărului 5, care se şi repezi spre Malko.

— *Dobrevece!* Pe mine mă cheamă Ecaterina. Dar pe. Dumneavoastră?

— Malko.

Gocea se apropie de el cu un aer misterios şi îi zise încetişor:

— Plecăm.

Ecaterina îl apucă imediat pe Malko de mână şi îl trase după ea. Omar Taticev îşi făcuse rost de o fată fără număr, înaltă şi subţire, dar cu figură de poamă adevărată. Aceştia merseră în urma lui Malko. După ce trecuseră printre invitaţi care dansau şi beau, se pomeniră într-o încăpere minusculă în care nu încăpeau decât vreo cinci persoane. Lui Malko nu-i trebui mult timp să înţeleagă sensul cuvintelor scrise de numărul 5. Unul dintre pereţii acestei cămăruţe era de fapt o oglindă care corespundea cu „camera roşie". Bruneta înaltă şi cei doi cavaleri ai ei tocmai intrau.

— Şşt, făcu Gocea în timp ce stingea lumina.

Fără să piardă o secundă, numărul 5 se vârî în Malko şi îşi puse mâna posesivă exact între picioare. Se pare că nu se mulţumea doar să privească.

*

* *

Salman, roşcovanul, fuma un trabuc sprijinit de peretele din faţa oglinzii. Fedor, numărul 2, stătea în picioare lângă pat, fumând. Karla îi descheie cu gesturi delicate pantalonii şi scoase un mădular de o lungime neobişnuită, pe care îl cântări în mână. Ea se uită la el şi zise cu voce foarte normală:

— Ai un sex enorm, Fedor.

Bărbatul zâmbi fără să-i răspundă. Karla prinse membrul între degete şi începu să-l masturbeze încetişor. În câteva minute, acesta căpătă nişte dimensiuni impresionante. Cei doi bărbaţi fumau în continuare, aparent indiferenţi. Karla îşi continuă treaba şi, curând, membrul lui Fedor se ridică, devenind purpuriu. Lângă Malko, Ecaterina suflă cu vulgaritate:

— Ce sculă monstruoasă!

Degetele ei începură să-l maseze pe Malko. Cu un geamăt, Omar cotrobăia cu mâna pe sub rochia blondei înalte. Numai Gocea stătea calm, cu mâinile încrucişate la

piept. Înghesuiţi ca sardelele în acea cămăruţă, cei cinci spectatori nici nu puteau să se mişte. Dincolo de oglindă, Karla îngenunche şi îşi afundă în gură o parte din sexul lung al lui Fedor, care trebuie să fi atins vreo douăzeci şi cinci de centimetri. În încăperea strâmtă, Ecaterina îl mângâia cu febrilitate pe Malko, în timp ce Omar o pipăia cu furie pe blondă, gâfâind ca o locomotivă. Ecaterina îi suflă din nou lui Malko la ureche:

— Vezi ce-i face târâtura aia…

Karla tocmai îşi termină felaţia, fiindcă Fedor o împinse către pat, ridicându-i poalele rochiei lungi şi crăpate. Zăriră ciorapii negri prinşi cu jartiere albe şi triunghiul negru al slipului. Ea ridică picioarele şi îl făcu să alunece. Imediat ce slipul căzu pe jos, Fedor se culcă între coapsele desfăcute şi o pătrunse pe parteneră dintr-un avânt, până la rădăcină. Spectatorii îşi ţinură răsuflarea în faţa unei asemenea împerecheri primitive. Karla începu să geamă, în timp ce el se mişca uşor deasupra ei. Ea îşi încrucişa picioarele la spatele lui.

Temperatura din cămăruţă se ridică brusc. Ecaterina se ghemui cum putu şi luă sexul lui Malko în gură. Omar îşi pipăia partenera la fel de furios.

Vizavi, Salman fuma în continuare, sprijinit de perete, dar se descheiase la pantaloni, arătându-şi sexul gros şi negricios pe care şi-l masturba cu mişcări lente. Fedor se smulse din Karla tot în erecţie. Fata îşi lăsă picioarele în jos şi îşi aranja rochia. Fedor o luă de mână şi o trase spre scăunelul de rugăciune.

În cămăruţă, blonda înaltă slobozi un ţipăt gâtuit:

— O să i-o tragă pe la spate!

Gura Ecaterinei se activă nebuneşte. Înghiţind sexul lui Malko. Gocea se masturba şi el. Omar o întoarse pe parteneră, îi ridică rochia pe şolduri, o lipi de oglindă şi o posedă pe la spate. Ea slobozi un strigăt scurt.

Karla se aşeză în genunchi pe scăunel. Fedor îi ridică rochia, dând la iveală fesele rotunde. Ea ţipă îngrozită:

— Fedor, doar n-o să…

Fără un cuvânt, Fedor îi aplecă ceafa şi, cu un gest precis, o pătrunse până în rărunchi. Salman se dezlipi în

sfârşit de lângă perete şi se apropie fără grabă. Luă sexul pe jumătate în erecţie şi îl înfundă în gura Karlei, ţinând-o de păr ca să nu poată scăpa. Ţinând-o cu ambele mâini de şolduri, Fedor îi înfigea ritmic sexul imens cât mai adânc în pântece. După aceea se retrase, tot în erecţie. Ecaterina îl abandonă pe Malko şi ţipă ca o isterică:

— Nu se poate! E prea mare, o s-o rupă!

Rămase cu privirea aţintită în oglindă, mângâindu-l maşinal pe Malko. Omar o poseda pe blondă, proiectând-o de fiecare dată în oglindă. Dincolo de ea, Fedor îşi înfigea cu calm şi hotărâre vârful sexului între fesele Karlei. Aceasta slobozi un ţipăt înfundat din cauza mădularului care îi umplea gura. Reuşi să scape de el şi zise cu voce rugătoare:

— Opreşte-te, Fedor! E enormă şi mă doare!

— Dumnezeule! gemu Ecaterina, măcar de-ar face-o mai încet, ca să vedem mai bine.

Tremura de excitare, încercând să-şi continue felaţia, dar fără să piardă din spectacol. Blonda înaltă se plânse. Omar se retrăsese şi voia să-l imite pe Fedor. Malko îşi spuse că semănau cu o cutie de sardele caraghioase.

Liniştit, Fedor înainta centimetru cu centimetru între fesele Karlei. Salman îşi vedea de treaba lui, înfundându-i mădularul până în gât. Scena era de un erotism sălbatic.

Fedor, pe jumătate afundat în Karla, o prinse de şolduri şi o posedă fără milă. Biata de ea gemea întruna.

La rândul lui, Omar explodă între fesele blondei, cu ochii sticloşi de plăcere. Acum şi Fedor se dezlănţuise. O pistona pe Karla cu mădularul lui uriaş. Salman se răspândi în gura ei, ţinând-o de cocul răvăşit. Eliberată în sfârşit, Karla începu să urle sub mişcările sălbatice ale lui Fedor. În fine, acesta o strânse cu putere de şolduri, explodând cu un mârâit de fiară.

Malko simţi şi el că juisează sub mângâierile abile ale Ecaterinei. Alături, lumina se stinse. Mai rămaseră câteva minute în cămăruţă ca să se aranjeze, apoi ieşiră fără un cuvânt. În apartament, petrecerea, sau mai bine-zis orgia, continua. Oamenii flirtau în toate ungherele. O găsiră pe Vera pe terasă care se pregătea să tragă din nou la sorţi. Malko îi spuse în şoaptă lui Gocea:

— Karla nu s-a aşteptat să păţească aşa ceva.

Auzindu-l, Vera îi dădu, fără să spună nimic, o hârtie cu următoarele cuvinte semnate de Fedor: „Sexul meu are douăzeci şi şase de centimetri. Vreau să te sodomizez în timp ce i-o sugi prietenului meu Salman.”

*

* *

Omar Taticev se apropie de Malko după câteva clipe.

— N-a fost rău, nu-i aşa? zise el pe un ton glumeţ.

— Într-adevăr.

Cecenul îl luă de braţ şi îl duse la marginea terasei.

— Am vorbit cu Gocea. Micuţa şedinţă a privitorilor reuşise să spargă gheaţa.

— Ce aş putea să fac pentru dumneavoastră?

Malko îi povesti ce s-a întâmplat în urmă cu trei ani, apoi ce voia de fapt. Omar îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi zise gânditor:

— Ceea ce îmi cereţi este foarte dificil şi foarte periculos... însă eu cunosc evenimentele întâmplate acum trei ani. Voi transmite mai departe mesajul dumneavoastră. Dacă va exista un răspuns afirmativ, vă voi da de ştire. Dar nu uitaţi că prietenii mei sunt oameni periculoşi. Dacă simt cel mai mic pericol...

Malko îl aprobă. Omar îl îmbrăţişa scurt.

— Sunaţi-mă la *Radisson* în douăzeci şi patru de ore.

Când Malko ieşi din „Casa de pe Chei”, era ora cinci. Îşi simţea capul greu. Era o noapte cu stele. Când ajunse la hotel, lui Malko i se păru că vede mai multe maşini de miliţie ca de obicei, deşi era foarte târziu. În holul hotelului *Metropol,* câţiva bărbaţi stăteau de vorbă. Malko se apropie.

— Ce se întâmplă?

Unul dintre paznicii blonzi îi spuse cu voce răutăcioasă:

— Nemernicii ăia de ceceni au aruncat în aer încă o clădire din şoseaua Kaşirskoie.

Capitolul XI.

O ploaie fină se cernea peste rămăşiţele clădirii ce fusese cândva la numărul 36 de pe şoseaua Kaşirskoe. Această arteră situată în sud-estul Moscovei era flancată de blocuri cenuşii şi triste din beton, ce se întindeau cât vedeai cu ochii.

Totul fusese spulberat, în afară de fundaţia pe care se puteau vedea acum fotografiile recuperate dintre dărâmături şi câteva flori.

Membrii echipelor de salvare, pompierii şi poliţiştii scormoneau prin noroi, iar în aer plutea încă mirosul incendiului. De jur-împrejur, erau risipite resturile maşinilor distruse de explozie, iar excavatoarele şi macaralele îşi croiau drum cu greutate printre mormanele de moloz. Explozia se produsese în zorii zilei, pe la ora patru, la fel ca şi explozia petrecută cu cinci zile în urmă. Locatarii din *Korpus* 3 dormeau şi cei mai mulţi dintre ei nu mai apucaseră să se trezească. Malko privi îndelung la imensa gaură făcută între două blocuri intacte. Morţii se puteau număra cu zecile. Supravieţuitorii ameţiţi îşi scriau numele pe o tablă mare şi neagră ca să poată afla numele celor dispăruţi. O femeie cu privirile pierdute în gol trecu prin faţa lui Malko împingând un cărucior plin cu moloz. Fusese nevoie de o mare cantitate de exploziv pentru producerea unei asemenea distrugeri. Malko se îndepărtă, cu inima strânsă. Nu era nimic de făcut acolo. Pe toate posturile de radio nu se vorbea decât de acest atentat. Toată lumea îi acuza pe ceceni, în ciuda protestelor oficiale ale lui Şamil Basaiev. MDV – Ministerul de Interne – vorbea despre arestările masive făcute în rândul caucazienilor. Nu mai lipsea mult ca să se ajungă la pogrom… Malko se îndreptă către Kolţo cu o senzaţie de leşin. Intră în Ambasada americană prin „North Gate” şi se îndreptă direct către biroul lui Austin Redd.

Americanul înfipsese o a doua piuneză roşie pe harta Moscovei, în sectorul de sud-est. Avea un aer perplex.

— Credeţi că acuzaţiile oficiale sunt îndreptăţite? îl întrebă Malko.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Aici totul este posibil. Dacă ar fi fost însă vorba de oamenii lui Basaiev, ar fi fost aruncate în aer mai degrabă cazarmele sau clădirile oficiale, nu blocuri de locuinţe, pline cu cetăţeni anonimi. Ar fi avut destule ocazii pentru asta din luna iulie şi până acum.

Într-adevăr, în munţii din Daghestan, între grupările islamiste cecene şi daghestaneze şi armata rusă, domnea o puternică stare de încordare. Mica republică din Caucazul de nord avea frontieră comună cu Cecenia.

În aparenţă, Şamil Basaiev, activistul islamist cecen, sărise în ajutorul unei alte grupări islamiste, comandate de un anume Khattab. Nimeni nu putea şti cum aveau să evolueze lucrurile. În timpul războiului dintre Rusia şi Cecenia, Şamil Basaiev ridiculizase armata rusă, obţinând prin forţă independenţa formală a Ceceniei, în anul 1996. Şi iată că acum, din nou, armata rusă se bătea în Caucaz, într-un stat vecin cu Cecenia, unde Rusia avea mari interese pentru uriaşele zăcăminte de petrol. Numeroase sate daghestaneze fuseseră bombardate, dar războiul nu ajunsese încă la Moscova.

— Dacă nu sunt cecenii vinovaţi de cele două atentate, atunci cine poate fi? obiectă Malko. Oamenii lui Khattab?

— Bună întrebare! oftă americanul. Adevărul este că toţi mint... Şamil Basaiev a dezminţit orice amestec al său în primul atentat, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Omar Taticev a promis că-mi va aranja o întâlnire cu cecenii, zise Malko. Dacă treaba merge, poate că voi mai afla ceva.

Americanul tresări.

— Nici vorbă de aşa ceva! Este prea periculos, acum, după al doilea atentat. Toată lumea îi vânează pe ceceni: FSB, Miliţia, GUBOP, FSI, MVD... Dacă vă suspectează că aveţi legături cu cecenii, s-ar putea întâmpla o catastrofă.

— Dar vreau să elimin una din ipoteze şi anume aceea că cecenii ar fi în spatele atentatului din Monte Carlo, insistă Malko.

Americanul îl privi cu un zâmbet ironic.

— Aveţi impresia că vă vor spune adevărul?

— Doar nu sunt un naiv, replică Malko. Dar dacă vor nega, îi voi ruga să mă ajute în găsirea adevăraţilor vinovaţi.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Le-am făcut un serviciu acum trei ani şi vreau să văd dacă îşi amintesc de asta.

— Dacă FSB vă prinde cu ei, s-ar putea să vă pierdeţi capul, zise şeful centralei cu un aer sumbru. Mai bine ar fi să mai aşteptăm puţin până se mai calmează spiritele.

Malko nu îi răspunse. Nu mai avea de gând să mai piardă nici o secundă dacă Omar Taticev şi-ar fi făcut apariţia. Ancheta lui stagna de prea multă vreme. Simţea că trebuie să existe o legătură între atentatul de la Monte Carlo şi cele două atentate din Moscova. Dar ce anume însă? El îl lăsă pe Austin Redd să trimită zeci de telegrame şi plecă înspre *Metropol.* Acolo îl aştepta o surpriză: un mesaj îi fusese strecurat pe sub uşă. *„Ne întâlnim mâine la ora zece, la Radisson. Omar.”*

*

* *

Malko îşi lăsă maşina în parchingul hotelului *Radisson* şi pătrunse în uriaşul hol din marmură roşie. Îşi lăsase în maşină Makarovul, din cauza porţilor cu detectori magnetici. Holul era plin cu tot felul de buticuri. Era acolo până şi un restaurant japonez. El înainta spre cazinou, unde se aflau şi birourile, dar fu oprit de un paznic.

— Cu *gospodin* Taticev, *pajaluista,* spuse Malko.

— Sunteţi aşteptat?

— Da.

Bărbatul verifică la telefon şi-i spuse lui Malko să-l urmeze. Urcară cu ascensorul şi, după ce străbătură mai multe coridoare, pătrunseră într-un birou spaţios, de unde se putea admira o imagine panoramică a Moscovei. Partenerul său de orgie ocoli biroul şi-i veni în întâmpinare de parcă ar fi fost doi vechi prieteni. Persoana din faţa sa îi amintea cu greu de cumpliţii ceceni pe care îi întâlnise până atunci. Cu toate acestea, bărbatul acesta avea o reputaţie

de ucigaş.

— Am culeş informaţii în legătură cu dumneavoastră, îi spuse el. Aveţi prieteni în Groznîi. Acest lucru îmi este de ajuns. Ce doriţi de fapt?

— Vreau să intru în contact cu cineva din organizaţia lui Basaiev.

— Unde?

— La Moscova.

Bărbatul se întunecă la faţă.

— O, este destul de periculos, mai ales acum.

— Ştiu. Dar sunt singurii care mă pot lămuri în legătură cu anumite puncte.

— Vă referiţi la atentate?

— Printre altele, da.

— Nu au fost făcute de *boiviki*[43], îi tăie vorba Omar Taticev. Eu unul am o idee.

— Care?

Cecenul se instala în fotoliul adânc din piele şi-i făcu semn lui Malko să ia şi el loc.

— „Familia” se pregăteşte să dea o lovitură. Ei ştiu că nu se mai pot baza pe generalul Lebed care a refuzat condiţiile impuse. Boris Nicolaievici nu se poate prezenta la alegerile din 2000. Le trebuie deci să găsească un candidat. Singurul care rămâne este Vladimir Putin, primul-ministru. Şi cum tipul acesta nu are încă prea mare greutate, trebuie să o capete.

— Şi cu ce pot ajuta la asta atentatele comise?

— Ce naiv sunteţi! făcu Omar Taticev. Nu aţi citit ziarele? Al doilea atentat a declanşat o adevărată vânătoare de islamişti. Au fost arestaţi până acum unsprezece mii de suspecţi! După ce populaţia este bine băgată în sperieţi, vor trece la invazia Ceceniei, iar lucrul acesta îi va da lui Putin măreţia cerută de un mare om de stat. Poate că nu va ieşi chiar cum doresc, dar vor face o încercare.

— Aşadar, toată istoria asta cu atentate nu este decât o înscenare?

Omar dădu din cap.

— Tot ce se poate, dar totul a început în urmă cu câteva

[43] Combatanţi ceceni (n.a.).

luni. Când au izbucnit scandalurile financiare, Simion Gurevici şi-a dat seama că trebuie să facă ceva. L-a făcut pe mulţi să tacă, apoi s-a gândit să monteze afacerea din Daghestan, plătindu-l pe Şamil Basaiev ca să-i ajute pe islamiştii lui Khattab. Asta ca să pregătească terenul pentru cucerirea Caucazului.

Malko asculta stupefiat. Era clar că Omar Taticev, el însuşi cecen, nu putea să recunoască vinovăţia cecenilor.

— Dar dumneavoastră nu vă este frică de nimic?

Pe faţa cecenului se lăţi un zâmbet înfricoşător.

— Miliţia nu-i arestează decât pe caucazienii care n-au *propuska*[44]. Eu unul mă deplasez în Mercedes şi sunt prieten cu primarul. Nu au curaj să se atingă de mine. Bine, în momentul în care persoana care va veni de la Groznîi va ajunge aici, vă voi înştiinţa. Începând de mâine, va trebui să sunaţi în fiecare zi la acest număr de telefon, la prânz, între ora unsprezece şi douăsprezece. Într-o zi, cineva vă va răspunde şi veţi primi instrucţiuni. Trebuie să folosiţi o cabină. Malko privi numărul: 438 120.

Uşa se deschise şi intră secretara, cu un vraf de dosare. Era Ecaterina, cea care-i făcuse plăcerea să-i ofere gura cu două zile în urmă, acasă la Gocea... Rochia ei lungă cu un decolteu pătrat se mula perfect pe sânii rotunzi. Ea lăsă ochii în jos, ruşinată, când îl zări pe Malko şi i se adresă lui Omar în limba cecenă.

— Trebuie să vă las, zise acesta. Sper că ne vom mai întâlni la Gocea, bunul nostru prieten.

*

* *

Toate ziarele moscovite difuzau fotografiile a doi bărbaţi. Erau cei doi suspecţi pentru atentatele cu explozibili care făcuseră 289 de morţi... potrivit afirmaţiilor făcute de poliţie. Era vorba de doi caucazieni care închiriaseră nişte localuri aflate în clădirile distruse, în care ar fi trebuit să depoziteze zahăr.

După cercetări amănunţite, autorităţile ruse identificaseră tipul de exploziv utilizat în ambele atentate: era vorba de hexogen furat de la Armata a patra, staţionată

[44] Islamişti din Cecenia şi din Daghestan (n.a.).

în Caucaz.

Aşemez Goceaiev era un cetăţean din Republica Karaceaevo-Cerkeză. Mukhit Saitakov, un daghestanez, era acuzat de a fi avut contacte cu islamiştii lui Khattab, aliatul lui Basaiev. Cei doi bărbaţi erau căutaţi, iar fotografiile lor fuseseră difuzate pretutindeni: în posturile de poliţie, gări, aeroporturi. Din păcate, cei din GUBOP erau convinşi că suspecţii reuşiseră să fugă în Caucaz.

Malko împături ziarul *Moskovski Komsomolef.* Era tulburat. În cele din urmă, poliţia rusă se arătase eficientă, chiar dacă nu reuşise să-i aresteze pe vinovaţi. Acest lucru spulbera teoria lui Omar Taticev. Totul părea să demonstreze că cele două atentate erau opera cecenilor şi a prietenilor lor.

Din nou, simţea că este într-un punct mort…

Cu moralul la pământ, el se hotărî să se ducă la şeful Centralei CIA să-şi mai împărtăşească părerile unul altuia. După ce parcă maşina în spatele ambasadei, îşi anunţă sosirea. Austin Redd stătea cu urechea lipită de un aparat de radio. Când îl zări, îi spuse:

— Cred că teoria dumneavoastră este pe cale să se facă ţăndări. Poliţia a descoperit un camion Mercedes înmatriculat în Republica Karaceaevo-Cerkeză care a fost distrus de o explozie puternică în parchingul MK, aproape de şoseaua Varşavskoe. Acest vehicul aparţine unuia din cei doi suspecţi, Aşemez Goceaiev. La bordul maşinii au fost găsite două cadavre carbonizate, desigur, ale celor doi criminali. Tocmai am auzit comunicatul dat de GUBOP.

Ce mai rămânea de spus?

Simion Gurevici părea să fi avut dreptate. Un comando cecen pusese la cale cele două atentate comise la Moscova şi avusese loc un accident. Misterul atentatului din Monte Carlo rămânea în continuare neelucidat, ca de altfel toate bizareriile miliardarului de la Kremlin. Nu se putea merge împotriva faptelor…

— A fost identificat explozibilul?

— Poliţia spune că este vorba de hexogen.

— La fel ca în Monte. Carlo.

Şeful Centralei CIA făcu un gest de neputinţă.

— Este imposibil de descoperit de unde provine. Ar fi trebuit să găsească un explozibil intact, cu toate inscripţiile codificate, indicând data fabricaţiei şi provenienţa, aşa cum s-a întâmplat la Monte Carlo.

Malko luă celularul care începuse să sune. Recunoscu imediat vocea colonelului Zdanovici.

— Aţi aflat ultimele noutăţi? îl întrebă ofiţerul FSB.

— Desigur, zise Malko. Ce părere aveţi despre ele?

— Cred că oamenii noştri au făcut o treabă remarcabilă, făcu vesel ofiţerul. Generalul Kozlov merită felicitări. Nu vreţi să bem ceva la *Cafe d'Angleterre?* Pot să vă dau câteva detalii care nu au apărut încă în presă.

Malko fusese pe punctul de a-l refuza. La ce bun să mai răsucească cuţitul în rană? Fu însă intrigat de o anumită intonaţie necaracteristică lui Zdanovici, care era de obicei mai puţin expansiv.

— De acord, zise el. Ne întâlnim la prânz.

El părăsi ambasada şi se duse direct la o cabină telefonică, de unde formă numărul dat de Omar Taticev. Nimeni nu îi răspunse însă... în următoarea jumătate de oră, mai încercă o dată, dar fără rezultat. Nu-i mai rămăsese decât să se ducă la întâlnirea cu colonelul din FSB.

Serghei Zdanovici era instalat în faţa obişnuitei porţii de Defender, „vechi de cinci ani", într-o dispoziţie excelentă. El îşi aprinse o ţigară cu Zippo Che Guevara, primita cadou de la CIA şi suflă fumul.

— Excelentă treabă! spuse el cu glas răsunător. Bandiţii de caucazieni nu au reuşit să fugă. Păcat că nu i-am putut prinde vii ca să-i judecăm. „Organele" noastre au fost la înălţime...

Malko îl privi cu coada ochiului, sesizând o undă de ironie în glas. Serghei Zdanovici se înclină către el, fără să zâmbească.

— Aţi aflat de camionul Mercedes care a ars într-un parching al MK, azi-dimineaţă la ora zece, nu?

— Desigur, recunoscu Malko.

— Este extraordinar, pentru că noi am primit un comunicat al GUBOP pe la ora *şapte dimineaţa,* în care ne anunţau că au fost identificate cadavrele arse ale

suspecţilor noştri printre resturile camionului incendiat. Deci cu o oră şi jumătate înainte ca Mercedesul să ia foc! Asta da, premoniţie!

Lui Malko nu-i venea deloc să râdă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Colonelul Zdanovici sorbi din coniac şi spuse:

— Să vă explic faptele în ordine cronologică. La ora şapte, GUBOP ne anunţă că doi suspecţi sunt identificaţi, ne dau numărul camionului cu care se deplasau aceştia şi anunţă că acest camion a fost găsit incendiat cu două cadavre înăuntru, acestea fiind cadavrele celor care au depus explozibilul în clădirile aruncate mai apoi în aer. La ora opt, primesc ordin de la şeful meu, Nicolai Patrucev, şeful FSB, să comunic vestea cea bună omologilor mei americani. Dar, la ora nouă, Miliţia anunţă că acelaşi camion Mercedes a fost găsit într-un parching al MK, distrus de o explozie. Cu cele două cadavre calcinate la bord, bineînţeles. Sar într-o maşină şi dau fuga la MK, unde găsesc resturile camionului, care mai ardeau încă. Cabina era distrusă complet, iar bucăţile de tablă fuseseră aruncate la zeci de metri distanţă. Fusese o cantitate mare de explozibil. În interior nu era însă nici un cadavru. Toată zona este înconjurată de miliţieni. Un fost coleg conduce întreaga operaţiune. El îmi spune adevărul. De la ora şase dimineaţa, agenţii Miliţiei au primit instrucţiuni direct de la generalul Kozlov, potrivit cărora trebuiau să se ocupe de camionul incendiat de pe şoseaua Rostov pe Don.

Malko era mut de uimire.

— Cei de la GUBOP au darul previziunii! repetă colonelul FSB. Ştiau că va exploda un camion cu două ore mai devreme!..

— Ce concluzie trageţi din acest lucru?

— Că este vorba de o manipulare. Cineva a comunicat generalului Kozlov numele celor doi bărbaţi şi numărul camionului. Or, cele două nume, erau deja cunoscute de noi, în urma anchetei făcute de Miliţie. Singurul lucru era că nu ştiam unde se află aceştia...

— Ei sunt cei care au pus explozibilul în cele două clădiri?

— Ar putea fi. Proprietarii localurilor în care ar fi trebuit

să fie depozitate mari cantităţi de zahăr i-au descris pe cei doi şi le-au dat numele. Cele petrecute în dimineaţa asta mi se par însă extrem de ciudate.

— Care este concluzia dumneavoastră?

Serghei Zdanovici îşi frecă bărbia ţepoasă.

— Cei doi pot fi vinovaţi, sau cel puţin executanţi. După părerea mea, voiau să plece către sud. Rostov nu este departe de Cecenia. Cineva a vrut să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură: să păcălească GUBOP şi să-i amuţească definitiv pe vinovaţi.

— Vreţi să spuneţi că a fost pusă o bombă în camion?

— Exact. Cei care i-au comunicat generalului Kozlov coordonatele acestuia voiau cu orice preţ să susţină teza cecenă, fără să se teamă de dezvăluiri ulterioare. După părerea mea, cei doi urmau să sară o dată cu camionul… Aşa că nu era periculos ca numele lor să fie date presei.

— Dacă teza dumneavoastră este exactă, ce credeţi că s-a întâmplat?

Colonelul din FSB făcu un gest de neputinţă.

— Habar n-am.. Poate că au avut o pană şi au trebuit să abandoneze camionul. Sau poate că au observat că la bord se află o bombă. Doar ei ar putea să ne spună adevărul. Cu condiţia să-i găsim…

Toate gândurile negre ale lui Malko se risipiră ca prin farmec. Avea în sfârşit o pistă! Cei doi executanţi primiseră nişte ordine. Trebuia să afle de la cine anume.

— Unde ar putea să fie cei doi?

Serghei Zdanovici zâmbi cu amărăciune.

— Cred că acum ei *ştiu* ce s-a întâmplat. Situaţia lor nu este deloc de invidiat. Au pe urmele lor toată Miliţia, ca să nu mai vorbim de patronii lor. Fotografiile lor se află pe paginile tuturor ziarelor. Nu pot lua nici trenul, nici avionul, nici autobuzul. Aşadar, singurul lucru ce le rămâne de făcut este să se ascundă undeva în Moscova, până se mai calmează toată tevatura. Se vor folosi de solidaritatea caucaziană. Dar unde, asta este o altă poveste…

Malko stătea ca pe jar. Dacă Omar Taticev îi dădea un contact bun cu cecenii, avea o mică şansă ca să pună mâna pe cei doi fugari şi să poată afla astfel răspunsurile la

întrebări. El ridică privirea către interlocutorul său.

— Cine poate să-i dea acest gen de informaţii generalului Kozlov?

— Vladimir Putin, primul-ministru. Bărbatul de la Kremlin..

*

* *

Maxim Gogorski nu-l văzuse niciodată pe Simion Gurevici în starea asta. Cu maxilarele crispate, chipul palid şi cu ochii aruncând fulgere. Fostul ofiţer GRU avu impresia că miliardarul o să-i sară la gât ca să-l sugrume. În birou nu se auzea nici musca. Cu o clipă mai devreme Simion Gurevici uriaşe ca un dement. Noroc cu pereţii groşi şi cu uşile capitonate…

Calm, el îi măsura acum pe Maxim Gogorski, care stătea în picioare în faţa lui, în poziţie de drepţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pentru a douăzecea oară. Cum de s-a putut întâmpla o asemenea porcărie?

Maxim Gogorski schiţă un gest de neputinţă.

— Prevăzusem totul, până la cel mai mic amănunt. Eu însumi am pus încărcătura de explozibil. Patru dinamite de câte cinci sute de grame fiecare, puse chiar sub cabină. Erau legate de un detonator, care trebuia să fie declanşat printr-un sistem cu ceas. Explozia trebuia să se producă la o jumătate de oră după ce aveau să plece din şoseaua Minsk, ceea ce s-a şi întâmplat.

— Puţin îmi pasă mie că s-a întâmplat! urlă ca scos din minţi Gurevici. Tipii nu erau în nenorocitul de camion, asta e! Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Poate că au avut o pană, se bâlbâi Maxim Gogorski.

— Ce fel de pană?

Fostul ofiţer din GRU părea dezolat. Doar erau în Rusia. O pană era un lucru la ordinea zilei, ceva banal. Camionul Mercedes era departe de a fi unul nou. Simion Gurevici era gata să explodeze de furie. Era capabil să facă moarte de om. Totul fusese pe dos în acea operaţiune. Pana de camion, zelul acelui general imbecil, care avusese ideea să anunţe public noutatea… Mai ales când Vladimir Putin le recomandase să nu se grăbească până nu vor fi descoperite

cadavrele celor doi suspecţi. Acum trebuia să iasă basma curată.

— Ei te cunoşteau? întrebă el cu răceală.

— Da, sub numele de Piotr.

— Unde i-ai recrutat?

— La *Mărgărita Cafe.*

— Trebuie să-i găseşti imediat. Înaintea celor din FSB. Altfel…

— Da, da, aprobă cu o voce înspăimântată Maxim Gogorski.

El n-avea nici cea mai mică idee în legătură cu locul unde se puteau ascunde cei doi. Erau nişte criminali, contrabandişti, hoţi, ce lucrau mână-n mână cu răpitorii, nişte tipi dubioşi în stare de orice. După prima explozie, îi fusese chiar frică să mai dea ochii cu ei. Cei doi însă îi ceruseră mai mulţi bani… El se îndrepta către uşă când fu chemat înapoi.

— În legătură cu agentul CIA, ar trebui să te ocupi de el…

Ochii albaştri ai lui Maxim Gogorski se luminară.

— O, da, asta-i uşor…

— Gândeşti cu picioarele! spuse el cu un ton dispreţuitor. Poate că tipul este deja la curent cu cele întâmplate. În cazul acesta, cu siguranţă că îi caută şi el. Asta ne uşurează treaba. Ai un om deştept care să-l urmărească?

— Da, făcu Maxim.

— Atunci, nu mai pierde timpul. *Za rabotu!*[45] mai adăugă el cu un ton ameninţător.

[45] La treabă (n.a.).

Capitolul XII.

De data asta, Malko sună de douăzeci de ori la numărul 438 120. Suna însă în gol. Descurajat, el se pregătea să meargă să ia masa cu Austin Redd. Nu reuşea să înlăture gândul trecerii inexorabile a timpului. Cu fiecare oră care trecea, şansele de a-i găsi pe cei doi fugari scădeau. Cu siguranţă că şi cei din GUBOP îi căutau înnebuniţi, fără a mai vorbi de comanditari, primii interesaţi să-i facă să dispară...

Dar unde să dea de urma lor printre cele douăsprezece milioane de locuitori ai acestui oraş? Mai încercă o dată numărul, chiar dacă limita de timp trecuse. În van.

Cum dădu ochii cu şeful Centralei CIA, acesta îi întinse un teanc de fotografii.

— Uitaţi-vă ce am primit de la FSB. A fost găsit garajul în care a stat ascuns acel camion. Mai erau acolo destui saci pentru zahăr plini cu dinamită. Priviţi.

Malko aruncă o privire la fotografii. Se vedeau nişte saci şi nişte poliţişti veseli, iar unul dintre ei arăta camerei de fotografiat o bombă cu hexogen, recuperată dintr-un sac.

— Se pare că au găsit două tone, comentă Redd. Suficient pentru a arunca în aer o mulţime de clădiri.

Malko nu îl mai asculta. Privea ţintă o fotografie. El luă o lupă ca să o examineze. Explozibilul de culoare albă era înfăşurat cu o bandă pe care se puteau distinge cifre şi litere. 1992, probabil anul de fabricaţie, apoi cifrele 76 243 şi literele HB 65. Malko puse lupa pe masă.

— Mergem? făcu Redd. Am o poftă nebună să fac rost de o masă la *Cafe Puşkin.*

La primul etaj de la *Cafe Puşkin* păreau că trăiesc în altă epocă. Localul era învăluit în acordurile muzicii clasice, iar pereţii erau plini cu cărţi. Chelnerii erau stilaţi, iar mesele, ocupate toate.

După ce comandă un Defender „Very Classic Pale” pentru el şi o votcă pentru Malko, americanul întrebă cu ironie în glas:

— Aveţi ceva noutăţi de la cecenii dumneavoastră?

— Nu, trebui să mărturisească Malko. Americanul dădu din cap.

— Cu toate astea, adăugă Malko, dacă vrem să dăm de cei doi caucazieni, numai cecenii ne pot ajuta.

După ultima sa întrevedere cu colonelul Zdanovici, Malko îi povestise americanului cele discutate cu acesta, fără a reuşi însă să-l convingă că teoria sa este bine fondată. Din ce în ce mai mult, şeful Centralei CIA era convins că vinovaţi sunt cecenii.

Malko aşteptă porţia de *gambas,* apoi spuse cu o voce egală:

— La cine se află dosarul atentatului de la Monte Carlo? Mă interesează nişte date de ordin tehnic.

— Cred că se află la Centrala din Paris, dar există o copie şi la Langley. De ce?

— Dacă vă amintiţi, în maşina celor care au comis atentatul se afla nu numai telecomanda care a declanşat explozia, ci şi o încărcătură de dinamită neutilizată. Era inscripţionată cu caractere chirilice, fapt ce indica provenienţa rusească. Or, din fotografiile văzute azi, reiese că există o mare asemănare cu inscripţia de pe dinamita găsită la Moscova.

— Formidabil! Aveţi o memorie de speriat!

— Într-adevăr, făcu Malko modest. Puteţi obţine prin fax o copie de la Paris?

— Desigur, dar…

Malko zâmbi insistent, apoi îşi scoase telefonul portabil.

— Puteţi să o sunaţi chiar acum pe secretara dumneavoastră, ca să rezolve imediat? Când ne întoarcem la birou ar fi bine să găsim copia acolo.

Austin Redd nu mai obiectă şi formă numărul de la biroul său.

Ca recompensă, Malko ceru un coniac Otard XO, pe care americanul îl degustă pe îndelete. Când părăsiră *Cate Puşkin,* era deja ora trei.

*

* *

— Priviţi, am avut dreptate. Marcajele celor două batoane

de dinamită sunt identice.

Austin Redd rămase timp îndelungat aplecat deasupra lupei.

— Adevărat recunoscu el. Aşadar, tot cecenii au pus la cale şi atentatul de la Monte Carlo...

— Ciudat, recunoscu Malko. Poate că ar exista o metodă de verificare. Există în Moscova un organism care asigură vânzările de material rusesc?

— O, bineînţeles. Este o societate care controlează cea mai mare parte a comerţului cu armament în Rusia. Se numeşte Rosvoorujenie. Eram în termeni destul de apropiaţi de şeful ei, Vladimir Rapota. După venirea lui Putin la putere, a fost înlocuit cu un membru care face parte din „familie", dar îşi mai păstrează încă biroul şi salariul. Ar fi bine să-l invit la masă.

— Puteţi proceda şi mai bine. Ce-ar fi dacă l-aţi suna şi i-aţi cere o întâlnire?

— De ce?

— Ca să verificaţi provenienţa acestui explozibil.

— Este dificil să vorbesc la telefon despre asta.

— Nu pomeniţi nimic. Pur şi simplu, spuneţi-i că doriţi să-l vedeţi. Apoi, îi veţi spune că cei de la Langley v-au cerut să verificaţi originea explozibilului de la Monte Carlo.

— Încercarea moarte n-are, făcu Austin Redd, fără entuziasm, dar treaba asta poate să dureze câteva săptămâni.

El îi ceru secretarei sale să-l contacteze pe Vladimir Rapota. Trei minute mai târziu, rusul era pe fir.

— Ne aşteaptă la el chiar acum! zise americanul stupefiat. Nu-mi vine să cred.

Malko zâmbi sarcastic.

— Vladimir Rapota este la fel cu toţi funcţionarii puşi în rezervă. Se plictiseşte deja. Nu ar strica să-i duceţi un mic cadou ca să-l încurajaţi.

Austin Redd scoase dintr-un dulap o brichetă Zippo, de fabricaţie limitată, suflată cu argint şi având sigla CIA, apoi o rugă pe secretară să o împacheteze frumos.

*

* *

Bulevardul Gogolevski era la mică depărtare de Ambasada americană. Aflată la numărul 26, Rosvoorujenie ocupa un imobil întreg, cu faţada înnegrită. Malko şi Redd fură conduşi într-un birou imens, decorat cu tot felul de machete şi cu fotografii de arme. Pe o masă mare, se aflau, potrivit modei, ruseşti tot felul de bunătăţi: biscuiţi, sandvişuri, fructe proaspete şi tot felul de băuturi, de la Borjoni[46], până la Defender „Success”.

Vladimir Rapota îşi făcu apariţia, vădit surprins. Îl îmbrăţişa pe Redd şi strânse cu căldură mâna lui Malko. Era un bărbat distins, aproape pleşuv, cu ochelari cu ramă din aur, părând mai degrabă un om de afaceri american. Conversaţia atinse problema atentatelor, a tulburărilor politice, apoi vorbiră despre vremea neobişnuită pentru acea perioadă a anului.

Austin Redd, care nu era un imbecil, îl canaliza pe rus înspre ceea ce îl interesa pe el, scoţând din mapă fotografia cu explozibilul recuperat din maşina celor ce puseseră la cale atentatul din Monte Carlo. El i-o întinse lui Vladimir Rapota, împreună cu bricheta Zippo.

— Langley mi-a cerut să fac un raport în legătură cu asta, zise el. V-aş fi nespus de îndatorat, dragă Vladimir, dacă aţi face câteva cercetări…

Rapota deschise mai întâi cutiuţa ce conţinea bricheta şi o privi nespus de încântat, şoptind *„Spasiba balşoi”,* apoi apăsă butonul unei sonerii.

— Vom afla imediat! făcu el.

Când îşi făcu apariţia secretara sa, el îi dădu fotografia şi-i ordonă să verifice în baza de date ce cuprindea toţi fabricanţii de materiale explozive. După aceea, turnă whisky în trei pahare şi îl ridică pe al său.

— Să bem pentru prietenia noastră!

Malko avusese dreptate: tipul se plictisea rău de tot… Secretara se întoarse imediat şi îi întinse o foaie de hârtie.

— Iată! Hexogenul acela a fost fabricat în uzina nr.16 din Ekaterinburg, în anul 1992. Face parte dintr-un lot care a fost livrat Regimentului de geniu cu numărul 323, din Divizia Tamanskaia, care staţionează la şaptezeci de

[46] Apă minerală (n.a.).

kilometri distanţă de Moscova.

— Şi după aceea? întrebă Austin Redd.

— După aceea... (Vladimir Ropota zâmbi.) Soldaţii noştri nu se prea ating de soldele lor. Au obiceiul să vândă cam tot ce se poate vinde. Pun pariu că aş putea face rost de câteva tone de explozibil într-o singură săptămână, cu condiţia să am dolari. Unele unităţi şi-au făcut pierdute chiar tancurile T 72, pe care le-au declarat distruse. Apoi au fost găsite în Armenia. Cât despre substanţele explozive...

Adjunctul lui Vladimir Rapota, fostul şef al forţelor sovietice amplasate în Germania, apoi ministru al Apărării, generalul Pavel Gracev, era cunoscut pentru faptul că îşi sărăcise propria armată...

Mai rămaseră, acolo încă jumătate de oră. Vladimir Rapota se scuză că nu poate da un document scris. Era vorba de un secret militar...

Cum se văzură în maşină, şeful Centralei CIA spuse:

— Din acest moment, suntem siguri că cele trei atentate au aceeaşi sursă.

— Şi de faptul că autorităţile ne-au minţit, adăugă Malko. Rapota a spus adevărul. El nu a făcut nici o legătură între atentatul nostru şi cele două din Moscova. Acum, ştim că explozibilul nu provine din Caucaz. Deci şi aceste atentate au fost organizate aici. Mai credeţi cu adevărat că nu are sens să-i contactez pe cecenii mei?

— Dimpotrivă, recunoscu americanul. Din nefericire însă, se pare că telefonul sună în gol, iar oamenii noştri au timp să se facă nevăzuţi.

Malko făcu un gest de neputinţă. Nu-i mai rămânea decât să se roage.

*

* *

Malko sună din nou dintr-o cabină de pe Teatralnâi Prospekt. Repetă încă de şase ori. Trecuseră deja trei zile de la întâlnirea sa cu Omar Taticev. Formă 438 120 încă o dată, lăsă să sune timp îndelungat şi, chiar în momentul în care voia să pună telefonul în furcă, cineva răspunse:

— *La vam slişu*[47]...

[47] Vă ascult (n.t.).

— Sunt prietenul lui Omar, zise Malko după ce îşi reveni din surpriză.

— *Haraşo.* Cunoaşteţi hotelul *Saliut* de pe Leninski Prospekt?

— Da.

— Atunci, veniţi imediat şi aşteptaţi lângă cabina de lângă recepţie.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko se grăbi să-şi recupereze maşina. Leninski Prospekt era un bulevard interminabil ce tăia Moscova către sud, aproape de Gorki Park.

Pe măsură ce înainta, imobilele luxoase făceau loc mohorâtelor blocuri, cu magazine la parter. Peste tot, numai beton cenuşiu, dominanţă de bază a Moscovei noi, construite în ultimii douăzeci de ani. În cele din urmă reuşi, să descopere undeva în stânga silueta masivă şi albă a hotelului *Saliut.* Avea douăzeci de etaje şi arăta de-a dreptul sinistru. Holul amintea cumva de vremurile mai bune ale Uniunii Sovietice. Biroul recepţiei era gol. Câţiva bărbaţi se aflau în hol. Nu aveau figuri de ruşi. Pentru cincizeci de dolari camera, *Saliut* era plin mai ales cu caucazieni. Malko găsi cu uşurinţă cabina telefonică. Nu-i mai rămânea decât să aştepte…

După douăzeci de minute, telefonul sună. Malko ridică receptorul şi răspunse „alo”. După un moment de tăcere, o voce întrebă:

— Sunteţi prietenul lui Omar?

— Da.

— Trebuie să vă duceţi pe Krasnodarskaia Uliţa, la numărul 70.

Bărbatul închise imediat telefonul. Malko se apropie de o hartă a Moscovei. Locul era foarte departe de centrul oraşului, dar la est, iar el era exact în partea de vest. Se grăbi spre maşină. După o jumătate de oră, reuşi să ajungă în Krasnodarskaia Uliţa pe care se înşirau bine cunoscutele blocuri de locuinţe cenuşii. După ce orbecăi mult timp, reuşi să găsească şi numărul căutat. În faţa blocului respectiv era un teren viran, plin cu maşini vechi şi mormane de pneuri vechi. Părea un cimitir de maşini. Un muncitor spăla un

camion cu furtunul. El îi aruncă o privire indiferentă lui Malko. După o scurtă ezitare, acesta pătrunse în curte. Mai multe persoane îşi făceau de lucru acolo, dar nimeni nu-i acordă atenţie. Tocmai voia să plece de acolo, când se deschise o uşă şi văzu că apare o femeie, care îi făcu semn cu mâna. El se îndrepta către ea şi se trezi înşfăcat pe la spate de două braţe puternice. Aproape fu ridicat pe sus. Un tip solid şi negricios, cu mustăcioară subţire, apăru din umbră şi începu să-l scotocească. Îi luă revolverul şi actele. Monstrul care-l ţintuise pe loc îl eliberă şi spuse cu un puternic accent caucazian:

— Veniţi cu mine!

Malko fu nevoit să aplece capul ca să poată intra pe uşa ce dădea într-un birou minuscul, în care abia de putea sta drept în picioare. Un mustăcios uriaş era instalat în spatele unei mese cu trei telefoane portabile în faţă şi cu un aer foarte supărat. Trei guşe, una peste alta, îi atârnau până peste burdihanul enorm. O mâţă neagră cu trei pisoi, erau tolăniţi pe o canapea desfundată. O femeie îl observa pe Malko, stând în picioare, sprijinită de perete. Era foarte blondă, cu părul adunat într-un coc. Avea ochii albaştri ca peruzelele, iar chipul ei avea trăsături regulate. Era îmbrăcată cu o bluză neagră, închisă până la gât, iar fusta îi ajungea până la glezne. Era femeia care îi făcuse semn să intre. Negriciosul puse pe masă arma şi actele lui Malko, fără să scoată vreun cuvânt.

Blonda cercetă hârtiile şi pe urmă vorbi într-o limbă rusă perfectă:

— Sunteţi prietenul lui Omar?

— Da.

— Doriţi să luaţi legătura cu noi?

Malko zâmbi.

— „Noi” este cam ambiguu. Acum trei ani am cunoscut pe câţiva dintre oamenii dumneavoastră. Din păcate aceia sunt morţi acum. Aşa că am încercat să-i găsesc pe câţiva din prietenii lor.

Tânăra femeie, o frumuseţe deloc cecenă, îl privi drept în ochi, apoi spuse:

— Am cunoscut-o foarte bine pe Luiza, fata pe care aţi

întâlnit-o acum trei ani. Pe mine mă cheamă Leila. Am venit în Groznîi ca să vă întâlnesc. Asta, pentru că aţi lăsat o amintire frumoasă. Călătoria a fost lungă şi plină de pericole. La Groznîi, nu există nici tren, nici avion. Am fost obligată să iau un taxi ca să străbat o sută de kilometri, iar apoi am luat trenul spre Ucraina. Ticăloşii de ruşi îi maltratează şi îi omoară pe compatrioţii mei. Am văzut cum soldaţii au chinuit o bătrână care venise să-şi caute băiatul la Moscova. Este o adevărată ruşine. Bătrânii ar trebui respectaţi.

Fata vorbea cu o voce reţinută, plină de ură şi revoltă. Ochii ei aruncau scântei, iar pieptul i se ridica sub ţesătura neagră. Fără voie, era atrăgătoare. Ceilalţi o priveau cu respect. Era ceva destul de rar la ceceni, care considerau că femeile sunt un soi de animale inferioare. Aceasta se purta ca o şefă.

— Vă mulţumesc pentru riscul asumat.

— Ce doriţi de la noi? Momentul era destul de delicat.

— Este o poveste complicată. Mai întâi, aş dori să-mi răspundeţi la o întrebare simplă. Cele două atentate din Moscova au fost comise de *boiviki?.*

Blonda îl fulgeră cu privirea.

— Noi nu suntem nişte asasini ca ruşii care bombardează satele noastre! Noi luptăm cu soldaţii, nu cu civilii ruşi. Şi mai puţin cu oamenii care dorm. Coranul ne interzice asta.

Coranul era un paravan excelent!

— Aşadar, nu aveţi nimic de-a face cu cei trei sute de morţi din Moscova.

— Absolut nimic! confirmă cu o voce uscată cecena. Asta-i tot ce doreaţi să mă întrebaţi?

Malko se pregătea să-i răspundă, când în camera vecină se auziră zgomote de mobile răsturnate şi ţipete. Bărbatul cel gras sări în picioare, apucă un ditamai revolverul de sub birou, iar Leila scoase un revolver din geantă. În cameră năvăli un grup compact. Un bărbat cu faţa însângerată şi cu trăsăturile încordate de frică, era târât de doi tineri cu tenul măsliniu, care se răstiră la Leila într-o limbă necunoscută lui Malko: în cecenă.

— L-au descoperit pe acest bărbat care dădea târcoale

prin jur, traduse femeia. Îl cunoaşteţi?

— Nu, făcu Malko. Am venit singur. Din nou începură ţipetele.

— Ei spun că bărbatul a venit imediat după dumneavoastră, într-un Moskvici verde.

Malko simţi că i se măreşte pulsul. Nu-i plăcea deloc treaba asta. Atmosfera devenise încordată. Grăsanul îl privea ţintă cu un aer foarte ameninţător. Malko reuşi să-şi păstreze calmul.

— Mi-am luat toate măsurile de prevedere, dar nu pot să jur că nu am fost urmărit. La *Saliut,* am fost chemat la telefonul public din hol şi apoi am venit aici. Nu am vorbit şi nu am văzut pe nimeni.

— Ştiu, spuse fata. Aţi fost supravegheat.

Ea adresă un ordin celor doi tineri care goliră. Buzunarele necunoscutului. Acesta nu mai protesta. Deodată, unul dintre cei care îi verificau actele scoase un strigăt victorios, fluturând o legitimaţie acoperită cu o folie de plastic, pe care o aruncă pe masă. Malko o privi şi simţi că i se strânge stomacul.

Legitimaţia avea însemnele FSB, alb, roşu şi albastru şi era pe numele lui Dimitri Iakuşin. Tipul era poliţist. Cum de ajunsese aici?

— Cine te-a trimis aici? întrebă în ruseşte Leila.

Bărbatul nu răspunse. Imediat, cei doi tineri se năpustiră asupra lui şi începură să-l lovească cu o violenţă nemaiîntâlnită, cu pumnii şi cu picioarele. Bărbatul se prăbuşi, iar Leila îl lovi şi ea cu patul revolverului.

— Nu-l omorâţi prea repede, spuse grăsanul cu un calm sinistru.

El îl ajută pe rus să se ridice de jos. Faţa lui nu mai avea nimic uman. Ţinându-l cu mâna de beregată, namila îl întrebă:

— Cine te-a trimis aici?

În ciuda faptului că avea dinţii sfărâmaţi şi buzele stâlcite, poliţistul spuse ceva, făcând semn către Malko.

— Este el!

Toate privirile se îndreptară către Malko, în timp ce Iakuşin se lăsă să cadă pe podea. O linişte de mormânt se

lăsă în încăpere. Leila spuse în cele din urmă:

— Aţi înţeles?

Malko încercă să rămână calm. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

— Acest bărbat minte, zise el. Eu nu am adus pe nimeni aici. Am dorit să vă văd pentru că Simion Gurevici vă acuză că aţi comis un atentat la Monte Carlo, în care au murit un rus şi cinci americani din serviciul CIA.

— Americanii sunt aliaţi cu porcul acela de Boris Elţîn, strigă Leila cu o voce stridentă.

— Nu, ei sunt aliaţii Rusiei.

— Îl cunoaşteţi pe Simion Gurevici?

— Puţin, zise Malko. Pentru că a încercat să mă asasineze.

El îşi dădu seama că cele spuse de el nu-i convinsese. Leila îl contempla cu un aer pasiv.

— *Haraşo.* Vom mai vorbi de asta ceva mai târziu. Întâi va trebui să aflăm mai multe despre acest bărbat. Mukharbak, fă-l să vorbească!

Grăsanul ocoli masa, îl puse pe poliţist în picioare, cu spatele la zid; şi începu să-l tăbăcească bine. Pisica şi pisoii o luară la fugă. În curte se auzeau muncitorii vorbind şi ciocănind în tăblărie. Poliţistul continua să se jure că venise adus de Malko. El urlă:

— El îl cunoaşte pe colonelul Zdanovici!

Malko se făcu alb ca varul. Cum de ştia acesta de legăturile lui cu colonelul?

Leija făcu semn grăsanului să se oprească.

— Îl cunoaşteţi pe colonelul Zdanovici?

— Da, răspunse acesta fără să ezite. Este contactul meu cu FSB.

Tăcerea se lăsă iar.

— Leila, reluă Malko, vă jur că nu eu l-am adus pe acest bărbat aici. Am fost urmărit.

Ea nu-i răspunse. Mukharbak agită revolverul îndreptându-l către Malko. Cei doi tineri îl pândeau încordaţi. Ghemuit într-un colţ, prizonierul încerca să se facă uitat… Urmă o conversaţie prelungită, în limba cecenă, dar le Leila făcu semn să tacă.

— Mukharbak vrea să vă taie gâtul, zise ea cu un calm înspăimântător. Şi are dreptate. Nu putem să ne asumăm nici un fel de risc. Locul acesta este ultima noastră ascunzătoare din Moscova. Avem nevoie de el. Aici vin camioanele din Groznîi. Dacă află FSB este o adevărată catastrofă. Aşadar, acest bărbat trebuie să moară.

Prizonierul scoase un urlet ascuţit şi, cu ultimele sale forţe, încercă să se repeadă spre uşă. Leila sări la el ca o tigroaică, tăindu-i calea şi răsturnându-l la pământ. Cu un muget de fiară, grăsanul ridică o veche maşină de scris şi-i strivi faţa...

Se auzi un horcăit şi poliţistul rămase nemişcat. Palid, Malko întoarse capul. Leila se redresa şi îl privi drept în ochi.

— Sunt tentată să vă cred, pentru că am stat de vorbă cu Omar, zise ea, dar eu nu sunt decât o femeie. Prietenii mei vor să vă ucidă, căci sunt convinşi că minţiţi.

— Nu, nu mint.

— Este posibil, recunoscu Leila, dar ar trebui să-i convingeţi. Pentru asta nu există decât un singur mod.

Ea îi spuse ceva lui Mukharbak, în cecenă. Acesta scoase dintr-un dulap un cuţit de măcelar, cu lama lungă de patruzeci de centimetri! Il puse pe masă, cu mânerul îndreptat către Malko, uitându-se la acesta cu răutate.

— Va trebui să-l ucideţi cu mâna dumneavoastră, spuse Leila. Cu acest cuţit, este uşor. Altfel, vă voi ucide eu. Omorâţi-l imediat!

Ea avea în mână Makarovul lui Malko şi îl ţinea între degetele pline cu sângele prizonierului. Malko citi în ochii albaştri că nu avea prea mult timp de gândire.

Capitolul XIII.

Malko îl privi pe poliţistul întins la picioarele sale. Maşina de scris care-i strivise chipul zăcea plină de sânge alături de el. Avea nasul spart, maxilarul deplasat spre stânga, gura făcută zob şi nu părea să mai respire. Toate privirile erau aţintite asupra lui Malko. Acesta era incapabil să ucidă un om cu sânge rece. Din nefericire însă, Leila era decisă să-l împuşte. Imobilitatea rănitului îi dădu o idee.

— Este mort, zise el cu vocea cea mai calmă. Nu poţi să ucizi un mort.

El făcu un pas înainte şi trase un picior în coastele celui prăbuşit, adresând în gând o rugă fierbinte cerului. Poliţistul nu avu nici o reacţie şi nu se auzi nici măcar un geamăt. Ori era într-adevăr mort, ori era leşinat în urma puternicei izbituri. Dintr-o ureche îi curgea sânge, ceea ce nu era deloc un semn bun. Malko se uită în ochii albaştri ai Leilei. După o scurtă ezitare, ea lăsă pistolul în jos. Urmă o discuţie în cecenă. Grăsanul murea de nerăbdare să-i taie gâtul... în cele din urmă, acesta se lăsă convins şi ridică din umeri cu lehamite. Leila îşi vârî arma în poşetă şi-i spuse lui Malko:

— Mukharbak are dreptate, ne vom ocupa mai târziu de dumneavoastră. Mai întâi trebuie să scăpăm de cadavru. Trebuie să ne însoţiţi să-l îngropăm într-un loc sigur. Vom mai discuta după aceea.

Ea dădu un ordin scurt şi cei doi tineri se duseră să caute o prelată mare şi verde, în care înfăşurară cadavrul, apoi îl legară cu o sfoară. Ai fi crezut că era vorba de un covor făcut sul. Când terminară treaba, Leila căută pisica şi pisoii şi-i aşeză din nou pe canapeaua desfundată, apoi i se adresă lui Malko:

— Urmaţi-mă!

Ea traversă încăperea şi ieşi afară în curtea plină cu fiare vechi, îndreptându-se către o Volga cenuşie. Deodată, în curte îşi făcu intrarea un vehicul. Malko îşi simţi inima în gât. Dacă era poliţia, adio viaţă... Era doar un Moskvici verzui, condus de unul dintre ceceni, care veni şi se opri

lângă Volga. Cecenul coborî din maşină, deschise portbagajul Moskviciului şi scutură din cap. Leila dădu un ordin scurt. Ascultător, cecenul deschise portbagajul Volgăi şi începu să scoată din el diverse lucruri.

Leila îi făcu semn lui Malko să se suie în maşină şi se aşeză alături de el. Malko observă că maşina era înmatriculată „50”. Adică era din regiunea Moscovei. Cu coada, ochiului, îl observă pe grăsan care scotea cadavrul din clădire. Îl azvârli în portbagaj, închise capacul şi se urcă la volan. Unul dintre tinerii ceceni li se alătură, aşezându-se pe scaunul din faţă. Malko remarcă faptul că matahala îşi pusese la cingătoare uriaşul cuţit de bucătărie. Cum poliţistul era deja mort, acest cuţit îi era destinat desigur lui… Leila încerca să mai câştige ceva timp. Dacă nu reuşea să o convingă de buna sa credinţă, acesta avea să fie ultimul său drum.

*

* *

Cei doi şoferi rulau cu grijă, pierduţi în traficul de pe Profsoiuznaia Prospekt, atenţi să nu comită vreo infracţiune. Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Câţiva poliţişti în uniforme cenuşii controlau maşinile, chiar în faţa lor. O tăcere grea se lăsă în maşină, pe care Malko o rupse.

— Leila, zise el. Îmi pare rău că am fost urmărit, dar nu a fost vina mea. Eu nu lucrez pentru ruşi, ci pentru americani. Am venit să-i descopăr pe autorii atentatului în care au murit cinci agenţi de-ai lor.

— Mi-aţi mai spus acest lucru, îi tăie vorba Leila.

— Nu am avut timp să vă spun totul. Ieri am aflat că explozibilul provine din acelaşi lot de hexogen militar furat de la armată, care a provocat cele două explozii din Moscova şi atentatul din Monte Carlo.

— Şi ce-i cu asta? Poate credeţi că cei de la Kremlin nu pot să facă rost de aşa ceva?

— Nu asta e problema, explică Malko. La început, eu am anchetat un atentat comis la Monte Carlo împotriva unui anume Igor Zakaiev…

Leila se încruntă.

— Igor Zakaiev? Am auzit acest nume. Nu făcea parte din

societatea Menatep?

De data asta se miră Malko.

— Ba da. Cum de ştiţi acest lucru? Tânăra cecenă schiţă un zâmbet răutăcios.

— Zakaiev lucra cu Simion Gurevici. Oamenii acestuia ne-au furat şi Gurevici a scăpat cu greu de răzbunarea noastră. După aceea ne-a restituit bunurile furate şi am încheiat pace.

Malko înjură în gând şi puse o întrebare ce-i ardea buzele:

— Probabil că aţi vrut să vă răzbunaţi şi pe Zakaiev, nu?

Leila negă din cap.

— Nu. De ce? Doar nu a fost el cel ce ne-a furat.

— Deci nu voi i-aţi aruncat maşina în aer la Monte Carlo?

Leila ridică din umeri enervată.

— Bineînţeles că n-am fost noi. Nu avem atâţia *boiviki* ca să-i trimitem şi în ţări străine.

Femeia nu pierdea din ochi şoseaua în timp ce vorbea. Malko observă un şir de maşini oprite, apoi uniformele poliţiştilor. Leila tresări şi-i strigă lui Mukharbak:

— Razvarot! Bîstro![48]

Grăsanul făcu un viraj brusc şi Volga intră pe un drum lateral, cu Moskviciul pe urmele ei. Ei rulară în linişte un timp. Leila părea ceva mai relaxată. Deodată în spatele maşinii se produseră nişte vibraţii.

— Avem pană, zise Malko.

Mukharbak opri maşina lângă un teren viran, adăpostit de un pâlc de copaci. Toţi se dădură jos şi se uitară în spate. Nu se întâmplase însă nimic. Brusc, din interiorul portbagajului se auziră lovituri ce făcură maşina să se balanseze şi să scârţâie din toate încheieturile! Leila. Scoase un ţipăt furios.

— Ticălosul! N-a murit!

Mukharbak se repezi la bordul maşinii după cheia portbagajului. Cu mâna stângă deschise capacul şi cu cealaltă ţinea cuţitul lung de măcelar. Malko simţi că i se zburleşte părul. Rănitul îşi revenise, reuşind să scoată capul din prelată. Chipul lui avea un aspect înfricoşător... Cu un

[48] Întoarce! Repede! (n.a.).

gest furios, grăsanul îi înfipse cuţitoiul în coaste. Nefericitul ţipă scurt. Lovitura fu urmată de altele. Cuţitul era înfipt până la plasele.

Lui Malko i se făcu rău! De data asta, bărbatul era mort cu adevărat. În ciuda acestui fapt, Leila apucă şi ea cuţitul şi începu să-l lovească urlând. Ea şi grăsanul erau atât de absorbiţi în macabra îndeletnicire, încât Malko ar fi putut uşor să o ia la sănătoasa dacă nu ar mai fi fost de faţă şi cei doi tineri. Singura lui

Şansă era acum să se facă aliat cu cecenii. Dacă ar fi fugit acum, nu ar mai fi putut să-i găsească niciodată.

— Să plecăm de aici, spuse Leila lăsând cuţitul înfipt în trupul poliţistului.

În clipa în care închidea portbagajul, lângă maşină apăru o *babuşka* ce cutreiera străzile cerşind. Ea se apropie şi spuse cu un zâmbet ştirb:

— Nu aveţi câteva ruble?

Nu aveau de unde să ştie dacă bătrâna fusese martoră la cele întâmplate, dar chiar şi în acest caz, părea că puţin îi pasă. Cu o blândeţe surprinzătoare, Leila îi dădu o bancnotă de cincizeci de ruble şi îi spuse:

— Dumnezeu să te aibă în pază, *staruşka!*

După ce se urcară în Volga şi Leila îi spuse lui Malko:

— Adineauri aţi pretins că este mort…

— Aşa am crezut şi voi, la fel, replică acesta. În orice caz, acum puteţi fi siguri că este. Şi încetaţi odată să mă suspectaţi atât. Am suportat şi aşa destule ca să reuşesc să vă găsesc. De altfel, este şi în interesul vostru să mă ajutaţi.

— De ce?

— Kremlinul vă acuză de comiterea a două atentate la Moscova şi asta nu vă ajută cu nimic. Nu este suficient să negaţi acest lucru. Nu vă puteţi proba nevinovăţia decât într-un singur mod: să-i găsiţi pe adevăraţii vinovaţi.

Leila nu răspunse.

Maşina trecu podul peste marea arteră de centură, MK, apoi pătrunse într-o pădure deasă. Volga reduse viteza şi intră pe un drum neasfaltat. În jur, nu se vedea nici o casă.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— În pădurea Balaşkaia, răspunse Leila cu o voce neutră.

Grăsanul se întoarse, aruncându-i o privire duşmănoasă. Dacă ar fi fost după el, ar fi fost mort deja.

*

* *

Cât cuprindeai cu privirea, se vedeau numai trunchiurile albe ale mestecenilor desfrunziţi. De o bucată de vreme, maşina se hurduca pe un drumeag forestier. Drumul se înfundă într-un luminiş, la malul unui râu. Cele două maşini se opriră. Leila se dădu jos prima. Pământul era denivelat şi acoperit cu un strat gros de frunze şi crengi uscate. Unul dintre tineri se îndepărtă şi începu să scruteze pământul. Malko crezu că este în căutare de urme. Nici vorbă! Cecenului îi ardea de cules ciuperci! Înfuriat, grăsanul ţipă la el. Tânărul se grăbi să-l ajute să scoată cadavrul din maşină. Malko se forţă să nu se uite acolo. Timp de câteva minute, nimeni nu scoase vreun cuvânt. Cei doi bărbaţi începură să îndese nişte pietre în prelată, în vreme ce al treilea bărbat stătea de pază. Cadavrul fu dus până la râu şi azvârlit în apă. După ce cadavrul dispăru în râu, grăsanul umplu o găleată cu apă şi începu să spele portbagajul de sânge. Leila fuma în tăcere. Malko profită de acest răgaz ca să se apropie de ea.

— Vreau să vă vorbesc, spuse el. Trebuie să vă întreb ceva.

— Ce anume?

— Aţi citit în ziare despre cei doi caucazieni care ar fi fost găsiţi carbonizaţi într-un camion şi despre care poliţia afirmă că ar fi fost autorii celor două atentate?

— Da, recunoscu Leila. Sunt nişte bandiţi amărâţi, nici măcar ceceni. Este desigur vorba de o poveste înscenată de Kremlin sau de FSB.

— Da, este o înscenare, dar nu aşa cum vă închipuiţi dumneavoastră…

El îi povesti atunci totul, cât mai detaliat posibil. Când termină, adăugă:

— Eu vreau să-i găsesc pe aceşti doi oameni. Prin ei voi putea să ajung până la cei ce i-au angajat. La creierul ce-a pus la cale toate atentatele.

În timp ce discutau, cei trei ceceni demontau tot ce se

putea de pe Moskvici: radioul, scaunele, roţile, cât şi anumite componente ale motorului. Încărcară totul în Volga, astupând astfel orice urmă de sânge. Când treaba fu terminată, ei se opriră scăldaţi în sudoare. Grăsanul, care îşi recuperase cuţitul, se apropie de ei şi o întrebă ceva pe Leila, arătând către Malko. Intenţia lui era clară: voia să-i facă de petrecanie. Leila îl reduse la tăcere cu un gest imperios, apoi îi spuse lui Malko:

— Pretindeţi că nu l-aţi cunoscut pe omul acela. Cum de a putut el ajunge la adresa noastră?

— Poate că m-a urmărit. Eu, unul, nu mi-am dat seama de asta, cum de altfel, nu v-aţi dat seama nici voi, că doar m-aţi supravegheat de la *Saliut.*

— De ce v-a urmărit? Din ordinul cui?

— Nu pot fi decât simple presupuneri. Încă de când am sosit la Moscova, mi-am dat seama că Simion Gurevici are o grămadă se prieteni în rândurile poliţiei. Dacă teoria mea este exactă şi el trebuie să-i caute pe cei doi fugari. Se gândeşte poate că dacă mă urmăreşte pe mine, va ajunge mai uşor la ei.

Leila se întoarse către grăsan. De astă dată, discuţia lor fu scurtă. Ea spuse:

— Am hotărât să vă dăm o şansă şi asta numai pentru că aţi venit din partea lui Omar. O să mai studiem cazul. Urcaţi în maşină.

Malko îşi reluă locul fără să spună nimic.

Înainte să plece, unul dintre tineri îmbibă o cârpă cu benzină şi o aruncă în interiorul Moskviciului, care se aprinse ca o torţă. Pădurea era atât de deasă că nu se vedea nimic mai departe de o sută de metri.

— Acum trebuie să ne întoarcem la Moscova, făcu Leila. Este cu mult mai periculos decât la venire. Am putea fi uşor arestaţi. Nici unul dintre noi nu are *propuska.* În cazul în care ne întâlnim cu Miliţia s-ar putea să aibă loc o ciocnire.

— Înţeleg, făcu Malko, profund conştient de risc.

Miliţia oprea maşinile la orice colţ de stradă, de când cu atentatele. Cât despre Mukharbak, acesta putea fi luat cu uşurinţă drept slav…

— Nu, nu înţelegeţi, preciza Leila. Dacă va exista vreo

problemă, primul lucru pe care-l vom face va fi să vă ucidem. Sunteţi singurul vinovat de cele întâmplate. Câinele acela de poliţist nu avea la el un radioemiţător, aşa că nu cred să fi transmis vreo indicaţie despre ascunzătoarea noastră din Krasnodarskaia. Principalul este să nu fi telefonat din vreo cabină. Vom afla însă repede.

*

* *

Malko se forţa să respire regulat; era încordat ca o coardă de vioară. La fiecare răscruce îl putea aştepta moartea.

Leila, foarte palidă, pusese pistolul pe genunchi, gata să tragă. Imediat după ce trecură peste şoseaua de centură, intrară în cartierul cu blocuri mohorâte. Leila dădu un ordin scurt şi grăsanul trase Volga lângă trotuar. Leila scoase din torpedo un fular negru şi lung.

— Sunt nevoită să vă leg la ochi, ca să nu vedeţi unde sunteţi dus.

El se lăsă în voia lor. Volga se urni din loc şi mai merse încă douăzeci de minute.

— Să nu faceţi vreo prostie, îl avertiză Leila.

Ea se dădu jos prima şi îl luă pe Malko de braţ. El simţi iarba sub picioare, apoi păşi pe ciment. Era împins de la spate şi se ciocni de o uşă îngustă. Fu izbit de o duhoare grea: mirosea a murdărie, urină, varză amestecată cu ceapă şi a parfum ieftin şi greţos.

— Atenţie, urmează patru trepte.

Mirosul ar fi pus şi un dihor pe fugă. Malko auzi scârţâitul unei uşi, iar Leila îl împinse de la spate.

— Intrăm în ascensor, zise ea.

Era unul extrem de mic, căci stăteau înghesuiţi rău de tot. Malko simţi că ascensorul se opreşte, auzi zgomotul făcut de o cheie în broască, apoi fu împins înainte. Uşa se închise cu zgomot în spatele lor.

— Puteţi să vă scoateţi fularul.

Malko se execută imediat. Se afla într-un hol minuscul, în care erau agăţate haine şi pantofii erau înşiraţi pe jos. Cum era obişnuit în Moscova, uşa era capitonată cu o piele veche şi decolorată. Un bărbat scund de statură, desculţ, îmbrăcat

cu un pulover, îi privea cu ochi sfredelitori şi curioşi. Alţi patru bărbaţi stăteau la masa din bucătărie şi mâncau.

— Veniţi, spuse Leila.

Ea îl conduse pe Malko într-o încăpere lungă, mobilată doar cu un pat din fier şi cu un televizor aşezat direct pe podea. Un telefon negru, antediluvian, stătea într-un colţ, scos din priză. Erau undeva la etajul patru sau cinci.

Grăsanul apăru cu o legătură de cătuşe în mână, cu care îl prinse pe Malko de capul patului.

— De ce mă încătuşaţi? întrebă Malko.

Leila îl privi în ochi.

— Sunteţi prizonierul nostru. Noi ne aflăm în stare de război cu Rusia. Le veţi scrie americanilor, iar Omar va avea grijă să ajungă la destinaţie.

— Ce vreţi să le scriu?

— Că vă vom elibera doar dacă ne dau în schimb un milion de dolari. Tranzacţia trebuie să aibă loc până la sfârşitul săptămânii, altfel vă vom executa. Nu putem să vă ţinem prea mult aici, este prea periculos.

Kidnapping-ul[49] era sportul preferat al cecenilor. Malko se blestemă în gând pentru naivitatea sa. Chiar dacă incidentul cu poliţistul nu ar fi avut loc, ei s-ar fi comportat la fel.

— Nu vă este foame? întrebă Leila.

— Nu.

— Eu trebuie să plec, spuse femeia. Scrieţi imediat scrisoarea. Ea ieşi din cameră şi se întoarse cu un bloc. În timp ce Malko scria, ea preciza:

— Verii mei vă vor păzi. Dacă vor veni poliţişti la ascunzătoarea noastră, sau dacă faceţi vreo încercare de evadare, vă vor împuşca…

Programul era acelaşi. Malko îi întinse scurta scrisoare adresată lui Austin Redd. Ea o împături şi ieşi din cameră. Peste câteva secunde, negriciosul se întoarse cu un bol plin cu *palau*[50] şi cu o lingură, pe care le puse direct pe duşumea.

*

* *

[49] Luare de ostatici (n.t.).

[50] Amestec de orez şi carne de oaie (n.a.).

Simion Gurevici se uita cu un aer posac la superbele fete ce se mişcau graţios în ringul de dans de la barul *Monte Carlo.* Elena, cu un jerseu din mătase, perfect mulat pe sâni şi cu un pantalon din piele care părea cusut direct pe ea, nu reuşea să-l facă să-şi uite necazurile. Din nou, el simţea răsuflarea fetidă a cecenilor pe ceafă… Cei doi fugari din camion, cei care duseseră sacii cu material exploziv şi care ar fi trebuit să moară în explozie, erau liberi şi de negăsit. Dacă aceştia ar fi ajuns la ceceni şi le-ar fi dezvăluit adevărul, el, Simion Gurevici, nu mai dădea nici un ban pe pielea sa… Chiar dacă fugarii ar fi fost prinşi de FSB, tot prost cădea… Un lucru îl neliniştea în special: locotenentul din FSB, care lucra „la negru” pentru Maxim Gogorski şi care avea sarcina să-l, supravegheze pe agentul CIA, dispăruse. Or, acesta din urmă trebuia să dea de urma fugarilor. Cu toate astea, până acum, nu-şi făcuse apariţia la hotel Metropol…

Lucrurile erau alarmante, tocmai acum când înscenarea pusă la punct de el se derulase în mod pozitiv: războiul iminent contra Ceceniei făcea ca escrocheriile lui financiare să treacă pe planul al doilea. În privinţa probelor, situaţia se lămurise prin lichidarea lui Igor Zakaiev. Iar Elena, singura care ar mai fi putut depune mărturie, era la cheremul lui, pentru că o putea supraveghea în mod constant. Nu din întâmplare o instalase el în apartamentul său, căptuşit cu microfoane de prietenii din FSB. Nici apa nu o putea trage fără ca el să ştie… Uneori, îşi spunea că ar trebui să o lichideze, dar, imediat, dădea înapoi. Nu din sentimentalism, ci din cauză că Elena era extrem de ticăloasă. Era capabilă de orice. Putea să pună o bombă cu explozie întârziată, în cazul în care i s-ar ti întâmplat ceva.

El scoase telefonul portabil şi formă numărul lui Maxim Gogorski.

— Nu ştii încă nimic? urlă el ca să acopere vacarmul din bar.

— Nimic, mărturisi fostul ofiţer din GRU. Sunt acum la Dimitri. Soţia lui este neliniştită. N-a dat nici un semn de viaţă de ieri de la prânz.

— Rămâi acolo, îl sfătui Simion Gurevici. Până la urmă va

da un semn. Sună-mă imediat cum vorbeşti cu el.

Convingerea sa era mai degrabă o dorinţă fierbinte. Dacă tânărul locotenent din FSB, atât de devotat lui Gogorski, nu se manifestase, asta era un semn rău, foarte rău. El putea fi lichidat şi de americani. Simion Gurevici închise telefonul şi încercă să nu se mai gândească la nimic.

Elena plecase să danseze în timp ce el vorbise la telefon. Ea se întoarse la masă trăgând după ea o blondă de nici optsprezece ani, cu ochi inocenţi, care curând aveau să nu mai fie aşa.

— Vreau să ţi-o prezint pe Anastasia, zise ea cu frumoasa ei voce răguşită. Este înnebunită după tine.

Blonda zâmbi, în timp ce Elena îi turna în pahar şampanie Taittinger. Fata părea năucită la gândul că stătea lângă bărbatul despre care vorbea întreaga Rusie. Nu era prea important că acesta putea avea renumele unui nou Rasputin.

— Anastasia are de gând să devină infirmieră, completă Elena, vârându-i-o în suflet.

Gurevici consimţi să-i pună mâna pe coapsă, deşi numai de aşa ceva nu-i ardea acum. După zece minute, el îşi consultă ceasul şi zise:

— Plecăm.

— Anastasia vine cu noi…

— Nu.

Era clar că nu avea chef de amor, deşi fetişcana părea plină de promisiuni.

Nu deschise deloc gura până ajunseră la „Casa de pe Chei”. Când se culcă, puse portabilul pe noptieră şi, cuprins de o inspiraţie bruscă, îi spuse Elenei:

— Sună-l te rog, pe acel Malko. Spune-i că vreau să-l văd.

Elena se execută, dar dădu peste mesagerie. Ea încercă apoi pe portabil. Dar şi acesta era blocat.

*

* *

Malko se trezi anchilozat, după ce dormise pe jos. Încheietura mâinii îi era umflată şi îl durea. Se întinse până la pat şi se aşeză pe el, uitându-se pe fereastră. Cerul era acoperit de nori. Uşa se deschise şi apăru negriciosul cu un

alt bol, plin de data asta cu o fiertură roşiatică: era borş. Malko reuşise să mănânce porţia de *palau,* în timpul nopţii. Acum îi era sete şi sorbi borşul pe nerăsuflate. După aceea, începu să cerceteze camera. Era imposibil să afle unde se afla. În Moscova existau zeci de mii de apartamente identice cu acesta. Locul nu avea nici un semn distinctiv. El se întreba cum avea să reacţioneze şeful Centralei CIA şi, mai ales, dacă nu va fi totuşi lichidat chiar după ce răscumpărarea va fi plătită. Putea fi vândut unei alte grupări, care să ceară apoi o a doua răscumpărare. În Caucaz, era posibil orice...

Cecenul se întoarse să ia farfuria goală. Malko îl întrebă în ruseşte:

— Aveţi cumva un ziar?

Fără să scoată vreun cuvânt, tânărul se întoarse cu un exemplar din *Izvestia,* vechi de două zile. Măcar dacă ar mai fi avut ocazia să mai vorbească cu Leila. Dar ea se făcuse nevăzută... Brusc, privirea îi căzu pe vechiul telefon din bachelită neagră, aşezat pe podea. Era debranşat şi i se luase şi portabilul. Fără să ştie de ce, el se întinse şi reuşi să-l tragă spre sine, cu vârful piciorului. Aparatul nu avea pe el nici un semn. Când îl întoarse, pe fundul lui văzu un număr aproape şters; 2 50 5630.

Poate era numărul apartamentului în care se afla. Memora numărul şi puse aparatul la loc. Pentru nimic în lume, paznicii săi nu trebuiau să ştie că văzuse acel număr.

*

* *

Austin Redd nu şi-ar fi imaginat asemenea lucru nici în cel mai negru coşmar! Agentul trimis de Langley, luat ostatic de ceceni! Bineînţeles că va trebui să scoată banii. El îşi aprinse nervos o ţigară, uitându-se fix la Gocea Sukhumi, care era aşezat în faţa lui.

Georgianul tocmai sosise în biroul său, cu scrisoarea lui Malko. Redd încercă imposibilul.

— Chiar este vorba de o răpire?

Georgianul făcu un semn afirmativ.

— Da. Omar mi-a confirmat acest lucru. Este şi el supărat, dar nu are ce face. L-a prevenit pe prietenul

dumneavoastră că oamenii cu care dorea să se întâlnească sunt extrem de periculoşi.

Austin Redd şi-l închipui pe Malko torturat, maltratat, poate chiar mort…

— Credeţi că mai este în viaţă?

— Da, îl asigură Gocea Sukhumi, altfel, Omar mi-ar fi spus. Oamenii aceea vor banii.

— Ştiu, un milion de dolari!

În Cecenia, suma ar fi fost şi mai mare, dar aici erau în Moscova.

Americanul reflectă. Chiar dacă Malko era vinovat că nu-i ascultase sfaturile, nu l-ar fi lăsat baltă. Banii puteau fi adunaţi uşor. Era însă începutul unui proces lung şi periculos. Mai ales pentru prizonier. Toţi ştiau cum se terminau cele mai multe răpiri la caucazieni… încă îşi mai aminteau de cei patru tehnicieni britanici luaţi ostatici la Groznîi, ale căror capete fuseseră găsite la marginea şoselei, cu toate că răscumpărarea fusese plătită… Gocea Sukhumi îi ghici parcă gândurile.

— Poate că există o şansă ca să fie salvat, dar trebuie să procedaţi exact cum vă voi spune. În caz contrar, nu-l mai veţi revedea în viaţă.

Austin Redd simţi că se albeşte la faţă. Într-o asemenea situaţie simţea că nu se poate bizui decât pe el însuşi şi pe tipi ca Gocea Sukhumi. Dacă ar fi apelat La FSB sau la MVD, l-ar fi condamnat pe Malko la o moarte sigură.

— Ce mă sfătuiţi să fac?

Georgianul îşi aprinse o ţigară.

— Eu nu ştiu cine l-a răpit pe Malko, zise el. Şi nici din ce cauză. Omar nu-mi va spune nimic. Este din pricina legii *omerta.* Există riscul ca ei să ia banii şi apoi să-l vândă unui alt grup care l-ar putea duce în Cecenia sau să-l lichideze, dar nu înainte de a cere o nouă răscumpărare.

— Nu există nici un mijloc de a-i localiza pe aceşti ceceni?

— Absolut nici unul. Nu există un cartier special al lor în Moscova. Cecenii, ca şi alte minorităţi etnice, sunt dispersaţi cam peste tot. În blocurile de aici, vecinii nu se cunosc între ei. Nici măcar MVD-ul nu ştie unde locuiesc cei

mai mulţi dintre ceceni. Aceştia dau bani ruşilor ca să treacă apartamentele pe numele lor.

— Bine, oftă Redd. Mă voi ocupa de strânsul banilor. Treaba nu-mi va lua mult timp, dar mai am nevoie şi de acordul şefilor de la Langley. Cine va duce banii răpitorilor?

— Aici va trebui să jucăm strâns, îl avertiză Sukhumi. Vă sfătuiesc să apelaţi la un *„broker”.* Unul în care cecenii să aibă încredere totală şi care să se asigure ca schimbul să fie corect.

— Cunoaşteţi un asemenea om?

— Da. Este vorba de un vechi ofiţer, maiorul Ismailov. A părăsit armata de patru ani şi se ocupă acum de schimbarea cecenilor închişi la Moscova cu ruşii luaţi ostatici de ceceni. Se ocupă de afaceri foarte complicate uneori. Are multe reuşite la activul său.

— Unde se află acum?

— În Moscova. Ştiu unde-l pot găsi. Va cere bani ca să se poată ocupa de afacere.

— Nu mă-ndoiesc, făcu resemnat Redd.

— Rămâne deci aşa. Îl voi suna chiar acum. Nu mai trebuie să pierdem nici un minut.

El formă un număr de telefon şi avu o scurtă conversaţie.

— Am rezolvat. Ne aşteaptă, anunţă el. Vom merge la biroul său. Nu trebuie să-i ascundem nimic, nici măcar poziţia pe care o ocupaţi. Altfel, riscăm să dăm de bucluc.

Austin Redd îşi puse o haină pe umeri şi îşi anunţă secretara că pleacă.

Mercedesul 600 al lui Sukhumi era parcat în faţă, pe Kolţo.

*

* *

Pleşuv şi rotofei, fostul maior Nikita Ismailov nu inspira prea mare încredere. Imobilul în care se afla biroul său era destul de dubios. Încăperile arătau de parcă ar fi fost abandonate, cu afişe ce atârnau dezlipite de pe pereţi. El îşi primi vizitatorii într-o cameră imensă, aproape goală, unde îi instala la o masă. Cu el mai era o fată cu ochi bulbucaţi şi cu sâni generoşi, pe care se mula un T-shirt oribil, cu dungi negre şi verzi. De la talie în jos, avea o fustă foarte scurtă,

crăpată într-o parte, prea puţin conformă cu normele islamiste.

— Maya este cecenă. Este interpreta mea, preciza Ismailov. Puteţi vorbi liniştiţi de faţă cu ea.

Gocea Sukhumi începu să prezinte faptele, în timp ce maiorul îşi desfăcu fermoarul de la pulover şi începu să se scarpine pe piept. Austin Redd simţi o nevoia imperioasă de a pleca. Abia putea să suporte privirile vădit interesate ale „interpretei”. Dar era în joc viaţa lui Malko… îi venea rău numai la gândul că soarta acestuia putea fi încredinţată acestui personaj.

Maiorul Ismailov puse câteva întrebări, apoi îşi trase la loc fermoarul. Câteva momente păru că reflectează la cele auzite, apoi zise:

— Trebuie să acţionăm repede, dacă nu este prea târziu, ca nu cumva să fie transferat în Cecenia. Îl voi suna pe Omar imediat cum îmi veţi aduce banii.

— De ce nu mai devreme? întrebă Redd, îngrijorat.

— Pentru că eu nu sunt un ONG, făcu impasibil Nikita Ismailov. Eu sunt om de afaceri. Iar când este vorba de afaceri, lucrurile trebuie să fie clare. Nu mă vor asculta decât în momentul în care voi spune „am banii”. Şi nu pot să le spun asta dacă nu-i am. Deci va trebui să procuraţi un milion trei sute de mii de dolari în bancnote de o sută, noul model.

Austin Redd se întoarse către Sukhumi.

— Credeam că este vorba de un milion…

Pe chipul lui Nikita Ismailov înflori un surâs unsuros.

— Şi cu mine cum rămâne? Dacă credeţi că este prea scump, adresaţi-vă Miliţiei, dar nu uitaţi să comandaţi şi un sicriu…

Gocea Sukhumi interveni cu o voce conciliantă.

— Prietenul meu nu este obişnuit cu genul acesta de afaceri. Austin Redd era deja în picioare.

— Mă duc să adun banii, zise el cu o voce ştearsă.

— Imediat cum îi aveţi, sunaţi la numărul ăsta. E al celularului meu. Va fi deschis în permanenţă, făcu Ismailov întinzându-i o carte de vizită.

Când se văzu în maşină cu Sukhumi, Redd izbucni.

— Ce ticălos nenorocit!

Georgianul zâmbi.

— Da, dar este unul dintre ticăloşii noştri. Este singurul care mai are o şansă să-l recupereze pe Malko viu.

*

* *

Maxim Gogorski îşi servea cafeaua la *Cate Oriental,* singur la masă. *Oriental,* se afla chiar în spatele străzii Arbat, singura stradă pietonală cu vânzători în aer liber. Aici era locul de întâlnire al micilor „bandiţi”. Fostul ofiţer din GRU avea întâlnire cu un informator care ar fi putut să-l conducă la cei doi fugari. Nici acum nu ştia ce anume se întâmplase cu ei. Şi asta nu era singura lui grijă. Dimitri Iakuşin, locotenentul din FSB, nu apăruse nici acum. Şi nici agentul americanilor pe care avea sarcină să-l supravegheze de aproape. Iar acest lucru era şi mai îngrijorător. Simion Gurevici îl suna din sfert în sfert de oră. Maxim Gogorski rumega toate aceste gânduri negre, când în local pătrunse un tip oacheş şi zdrenţăros.

— *Dobrîi deni,* făcu acesta luând loc alături de el.

— *Dobrîi deni,* Ali.

Era un uzbek care lucrase pentru Spetnaţ înainte de a deveni un delincvent. Era specializat în furturile de maşini şi în escrocherii.

— Ai ceva noutăţi? îl întrebă Gogorski.

— Fugarii se află încă în Moscova şi stau ascunşi la tovarăşii lor.

— De unde ştii că nu sunt deja în Cecenia? făcu Gogorski neîncrezător.

— Păi, de la familiile lor, explică Ali. Am reuşit să le contactez. Nu au primit nici o veste de la ei.

Grupările mafiote comunicau între ele, chiar dacă era vorba de etnii diferite şi se serveau cam de aceiaşi furnizori de arme, de *propuska* şi de documente false.

— Dacă îi găseşti, te pricopseşti cu douăzeci de mii de dolari, făcu Maxim Gogorski. Adică cinci sute de mii de ruble... *Haraşo?*

— *Haraşo.*

— Trebuie doar să laşi un mesaj pentru Piotr. Aici. Eu voi

suna şi dimineaţa şi seara.

El se ridică de la masă. Îl prinse de umăr pe uzbek şi-l strânse ca într-o menghină. Cu o voce de gheaţă, preciza:

— Dacă ai de gând să mă torni celor din strada Petrovka, ar fi o idee proastă…

Ali protestă. Spuse că nici prin gând nu i-ar fi trecut să facă una ca asta şi se ridică şi el de la masă, strecurându-se afară şi pierzându-se printre trecătorii de pe Arbat. Maxim rămase pe gânduri. Ştia că acel bărbat nu va mai apuca bătrâneţile dacă reuşea să-şi îndeplinească misiunea.

*

* *

Malko ridică privirea. Nu o auzise intrând pe Leila. Tânăra cecenă era desculţă, cu un ilic negru, închis în nasturi până la gât şi cu o fustă lungă până în pământ. Ochii ei albaştri îl fixară gânditori.

— Nu se prea grăbesc prietenii dumneavoastră, spuse ea cu o voce grea de ameninţări. Dacă nu vor face nimic…

Malko se ridică în picioare. Simţea o furie amestecată cu umilinţă. Venise la Moscova, trimis de cel mai puternic serviciu de informaţii din lume, în scopul de a-i căuta pe asasinii agenţilor CIA. Şi iată că acum el era cel răpit, lipsit de putere, fără să fi comis vreo greşeală.

— De ce vreţi să mă lichidaţi? protestă el. Eu sunt cel care a vrut să vă contacteze. În interesul vostru.

Cecena zâmbi ironic.

— Ştiţi să pledaţi bine pentru cauza dumneavoastră! Din păcate, sunt simple vorbe. Aţi adus la noi un agent al FSB, cel mai mare duşman al nostru. Dacă nu ar fi fost prins de oamenii mei, poate că acum aş fi fost moartă.

— Vă înţeleg revolta, recunoscu Malko. Dar eu nu am adus pe nimeni. Acel bărbat m-a urmărit. Nu cred că a fost într-o misiune oficială, căci atunci nu ar fi fost singur.

Leila înălţă din umeri.

— Nu ştiu. Am venit doar să vă spun că dacă până mâine nu primim nici un semn de la prietenii dumneavoastră, vom fi obligaţi să vă executăm. Este prea periculos să mai rămânem aici. Deja am fost zăriţi de o vecină rusoaică.

Fără să mai spună nimic, ea îi întoarse spatele şi ieşi din

cameră.

*

* *

— Am întâlnire cu emisarii lor la ora nouă, la picioarele statuii lui Griboedov, din piaţa Turghenievskaia, spuse maiorul Ismailov.

Acesta sosise la biroul lui Gocea Sukhumi unde îl aştepta Austin Redd. Americanul strânsese banii pentru răscumpărarea lui Malko în mai puţin de două ore. Tot ce dorea era ca FSB să nu afle cumva despre răpire. Dacă ar fi intervenit, l-ar fi condamnat pe Malko la o moarte sigură.

— Cum va avea loc schimbul? întrebă americanul.

— Mai întâi vor verifica să vadă dacă sunt singur, explică ofiţerul rus. După aceea le arăt banii şi mă asigur că au adus cu ei ostaticul. Cum suntem în oraş, îl vor aduce cu maşina. Voi cere să-l văd ca să verific dacă este sănătos. Abia apoi vom trece la efectuarea schimbului. Aici va trebui foarte mare atenţie…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Uneori, ei încearcă să pună mâna pe bani fără să dea înapoi ostaticul, mărturisi Ismailov. Cu siguranţă că vor fi înarmaţi, sau vor încerca să-mi dea un om cu cagulă, care să nu fie cel ştiut. Nu vă temeţi însă, adăugă el zâmbind.

Austin Redd nu părea să-i împărtăşească optimismul.

— Nu pare deloc convingător tot ce ne spuneţi.

Maiorul Ismailov zâmbi din nou.

— Cecenii mă cunosc bine. Asta este cea mai bună garanţie pentru dumneavoastră. Ştiu că nu i-am înşelat niciodată, că nu le-am adus bancnote false şi că nu le-am întins curse. Şi mai ştiu că voi putea să-i scap din mâna ruşilor pe alţi confraţi de-ai lor, în schimbul unor prizonieri. În cazul în care-ar încerca să mă tragă pe sfoară, mă vor pierde de mijlocitor. Nu cred că ar risca aşa ceva.

— Să vă audă Dumnezeu! oftă americanul. Maiorul Ismailov se ridică în picioare.

— Aşteptaţi-mă aici. Nu ar servi la nimic să veniţi după mine.

*

* *

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Trei dintre temnicerii lui intrară în cameră. Era prea devreme pentru „cină”... Unul avea un revolver în centură, cu patul ieşit în afară. Ceilalţi doi se apropiară de el şi îi desfăcură cătuşele. Atunci el se putu ridica în picioare normal. Bucuria îi fu de scurtă durată. Cei doi îi prinseră mâinile şi i le încătuşară la spate.

— Unde mă duceţi? întrebă el.

Nimeni nu-i răspunse, ca şi cum nu ar fi înţeles ruseşte. Îl legară din nou la ochi cu o cârpă neagră ce mirosea a ceapă. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, îi puseră deasupra şi o cagulă, fixată cu o baretă pe sub bărbie.

— Unde mă duceţi? întrebă din nou Malko.

Nici un răspuns. Fu luat de braţ şi scos din încăpere. După diferenţa de temperatură, îşi dădu seama că era pe palier. Apoi auzi nişte scârţâituri, iar pământul i se clătină sub picioare. Era în ascensor. Trecu ceva timp înăuntru până coborâră. Când ajunseră afară, cei doi îl conduseră până la o maşină, îl împinseră înăuntru şi maşina porni imediat. Cei din jur vorbeau cecena. Zgomotul făcut de trafic îi dădu speranţe. Îi lăsaseră la mână ceasul Breitling, dar nu avea cum să-l consulte. Maşina se opri. Se auzi zgomotul făcut de două portiere, dar bărbatul de lângă el nu făcu nici o mişcare, continuând să fumeze.

Minutele care urmară i se părură o eternitate. Apoi portiera se deschise, se auziră vorbe în şoaptă şi fu scos din maşină. Braţul care îl ţinuse îi. Dădu drumul. El auzi cum maşina demarează cu brutalitate. În timp ce gândul „sunt liber” îi traversa creierul, auzi nişte paşi grăbiţi şi simţi nişte mâini nervoase care încercau să-i scoată cagula. Recunoscu glasul lui Austin Redd:

— Malko! Sunteţi OK, Malko?

Cu greu răspunse „da” în timp ce cagula şi cârpa îi erau smulse de pe cap. Putea să vadă! Se afla la picioarele unei statui ecvestre, într-o piaţă necunoscută, înconjurat de Redd, Sukhumi şi un necunoscut cu zâmbet uleios. Americanul îl strânse în braţe.

— *Oh! My God!* Am crezut că nu vă mai văd niciodată!

— Scoateţi-mi, vă rog, cătuşele astea! îl imploră Malko.

— Shit! înjură americanul. Cum mă descurc acum?

Maiorul Ismailov vârî mâna în buzunar şi scoase o cheiţă. Era foarte vesel.

— Am mereu una la mine. De obicei este acelaşi model de încuietoare.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko avea mâinile libere.

— V-au maltratat cumva? îl întrebă îngrijorat Austin Redd.

— Nu. În schimb, mâncarea a fost proastă. O să vă povestesc altădată. Aţi plătit răscumpărarea?

Gocea Sukhumi izbucni în râs.

— Puteţi să fiţi mândru. Valoraţi o groază de bani. Un milion de dolari.

Malko încercă un sentiment de jenă, dar şi de furie totodată. Redd îi sări în ajutor.

— Vom vorbi mai târziu de asta. Mai bine să mergem la *Metropol.* Sunt sigur că ardeţi de nerăbdare să faceţi un duş fierbinte.

— O, da. Până una alta însă, vă, rog să-mi faceţi rost de un pistol. Pe al meu l-au păstrat ei şi mi-au luat şi maşina.

— Sunt sigur că nu e nici o grabă, făcu americanul. Oricum, astă-seară, trebuie să sărbătorim eliberarea dumneavoastră! Unele aţi prefera: la *Boiarski,* la *Metropol,* sau la noul *Uzbekistan?* Gocea, sunteţi invitat…

— Înainte de cină, am de făcut ceva. Pentru asta am nevoie de o armă. În seara asta.

— Dar de ce?

— Vreau să mă întorc în locul unde am fost sechestrat. Americanul îl privi consternat.

— Păi, ştiţi unde? Nu v-au legat la ochi?

— Ba da, zise Malko. Dar în acel apartament era un telefon, care avea înscris un număr pe el. Presupun că în acest caz. Am putea găsi adresa şi numele abonatului.

— Aşa ar trebui, răspunse gânditor Redd. Trebuie să sunăm la 09. Ce vreţi însă să faceţi? Să vă răzbunaţi? Să luaţi banii înapoi?

— Nu. Vreau doar să-mi continuu misiunea. Să-i găsesc pe Aşemez Goceaiev şi pe Mukhit Saitakov, ce doi ce au

reuşit să scape din camionul care a sărit în aer. Nu-mi iese din cap că cei ce m-au sechestrat m-ar putea ajuta să le dau de urmă…

Redd clătină din cap copleşit.

— *You are goddam crazy!* Poate pun iar mâna pe dumneavoastră! Nu am chef să plătesc câte un milion de dolari la fiecare trei zile ca să vă salvez.

— Nu va mai fi cazul, zise Malko. Acum eu sunt în avantaj, dacă numărul găsit de mine corespunde într-adevăr cu cel al apartamentului. Dacă nu, vom lua cina la *Boiarski.*

— Am în maşină un pistol, oftă americanul.

— OK, daţi-mi atunci şi celularul şi rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru mine.

Redd îi întinse lui Malko celularul său Motorola. Malko formă numărul 250 56 30. O voce de bărbat răspunse foarte încet:

— Vă rog, cu Leila, zise Malko în ruseşte.

Urmă un moment de linişte, apoi nişte şoapte. În cele din urmă, bărbatul răspunse:

— Leila a plecat. Sunaţi mai târziu.

Bărbatul închise imediat telefonul. Malko se întoarse către şeful centralei.

— Este rândul dumneavoastră acum. Găsiţi-mi adresa şi numele proprietarului. Repede. Trebuie să mergem imediat acolo, înainte să-şi poată lua tălpăşiţa.

— Numărul 2 50 5630 este al abonatului Evgheni Korşakov, domiciliat pe Sumskoi Proiezd, numărul 13, *korpus 2,* apartamentul 129. Se află în sudul Moscovei, în cartierul Şertanovo, la staţia de metrou Şertonovoskaia. Vă este suficient?

Austin Redd îşi ascundea cu greu exasperarea, după douăzeci de minute de luptă cu serviciile de informaţii, ocupate întruna. Maiorul Ismailov şi Sukhumi se făcuseră de multă vreme nevăzuţi.

— Să mergem! făcu Malko.

— Doar noi doi? Nu aveţi de gând să-i anunţaţi pe cei din FSB?

— Nu vreau să-i dau pe ceceni pe mâna FSB-ului, ci doar

să-i folosesc. Şi chiar să le dau şi bani dacă este cazul.

— Parcă am făcut deja treaba asta, remarcă acerb americanul.

— Compania mi-a promis o recompensă de cinci milioane de dolari pentru arestarea celor vinovaţi de atentatul din Monte Carlo. Consideraţi că este vorba de un avans. Duşul o să-l fac după aceea. Să mergem.

Din nou, erau pe Leninski Prospekt. Lui Malko i se făcuse foame şi ar fi dat orice să facă o baie. Dar dacă aştepta până a doua zi, nu i-ar mai fi găsit pe ceceni.

Sumskoi Proiezd era o stradă înconjurată de un parc întins. La numărul 13 se aflau trei corpuri de clădire şi fiecare dintre ele avea câte patru intrări. La o primă evaluare, Malko calculă că un singur *korpus* putea avea cam o sută de apartamente. El se îndreptă către *korpus 2* şi se opri în faţa primei uşi. Era încuiată şi era nevoie de un cod digital ca să poată fi deschisă. În jur nu se vedea nimeni. Trecură vreo douăzeci de minute până când îşi făcu apariţia un tânăr care formă un număr de cod. Malko îl acostă imediat.

— *Pajaluista!* Apartamentul 129 este în acest bloc?

— Nu ştiu. Uitaţi-vă mai bine la cutiile poştale.

Acestea erau prinse pe un perete. Din fericire, toate erau numerotate de la 80 la 160. Avusese noroc! Se întoarse la intrare şi îl strigă pe Redd.

— Am găsit! Aşteptaţi-mă aici. Dacă într-un sfert de oră nu dau nici un semn de viaţă, anunţaţi FSB-ul.

El urcă în ascensor. Pereţii erau acoperiţi cu graffiti şi domnea o mizerie crasă. Fu izbit de duhoarea ştiută. Malko apăsă butonul pentru etajul şase. Pe fiecare palier erau câte patru apartamente. Cel cu numărul 129 se afla în stânga liftului. Malko se apropie de o uşă capitonată cu piele şi ascultă. Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Un vizor era amplasat la înălţimea capului. Malko îl astupă cu o mână şi cu cealaltă sună la uşă. Timp de câteva secunde, nu se auzi nimic. Dacă apartamentul era într-adevăr ocupat, cecenii încercau să afle cine este afară. În cele din urmă, o voce înăbuşită strigă ceva neclar. Imediat, Malko spuse tare în ruseşte:

— Am venit să o văd pe Leila.

Din cauza uşii capitonate, le era imposibil să-i identifice vocea. Uşa se deschise şi în crăpătura ei apăru Leila. Când îl recunoscu pe Malko, rămase ca fulgerată. Malko profită de ocazie şi bloca uşa cu piciorul.

— Nu vă temeţi, nu vă vreau răul şi nici să recuperez banii. Nu sunt înarmat, spuse el repede. Vreau să stăm de vorbă.

Albă ca ceara, femeia nu putea să scoată nici un sunet. În cele din urmă, zise:

— Cum aţi reuşit să ne găsiţi?

— O să vă spun şi asta, dar mai întâi, lăsaţi-mă să intru. Femeia deschise uşa. Trei ceceni jucau cărţi la masa din bucătărie. Ei ridicară capetele, dar Leila le spuse ceva, iar ei îşi continuară partida. Leila îl conduse în camera detenţiei sale. Ea se aşeză pe marginea patului, cu chipul crispat, ca şi cum s-ar fi aşteptat să sară la ea.

— Dumneavoastră aţi sunat mai devreme?

— Da.

— Cum de aţi ştiut numărul?

Malko făcu un pas, apucă telefonul şi îi arătă numărul trecut pe spatele lui.

— Iată. Dacă aş fi fost aşa cum aţi crezut, acum aţi fi fost deja prinşi de FSB. Tipul pe care l-aţi surprins mă supraveghea pe mine, nu pe voi.

— Şi de ce vă urmărea?

— Nu aş putea răspunde cu certitudine, dar cred că era trimis de Simion Gurevici. Acesta ştie că anchetez atentatul de la Monte Carlo şi că îl suspectez. Chiar a încercat să mă asasineze.

Un fulger de mânie trecu prin ochii albaştri ai Leilei.

— Eu sunt convinsă că atentatele din Moscova au fost comandate de Kremlin.

— Şi eu cred la fel, zise Malko. Acum, vă voi explica ce vreau de la dumneavoastră. Doi caucazieni, Aşemez Goceaiev şi Mukhit Saitakov, au fost găsiţi vinovaţi de acele atentate. În mod oficial, ei sunt morţi. În realitate, sunt însă bine sănătoşi şi probabil că se ascund în Moscova.

El îi povesti în detaliu ce se întâmplase cu camionul.

— Leila, americanii au promis o recompensă de cinci milioane de dolari celui care îi va conduce la asasinii agenţilor CIA. Eu sunt convins că cei doi bărbaţi pot să ne conducă la cel ce a comandat atentatele. Aşa că aţi putea pune mâna şi pe celelalte patru milioane, fără să trebuiască să mă mai răpiţi…

Leila se uita fix fa covor, cu un aer perplex. Era evident că se lăsa convinsă greu. Suma colosală despre care îi vorbea Malko i se părea neverosimilă pentru o răzbunare. Dar americanii erau atât de bogaţi…

Ea ridică privirea. În sufletul ei să dădea o luptă grea.

— La Moscova sunt sute de mii de caucazieni, remarcă ea. Aceştia nu sunt ceceni. Au propriile lor reţele, necunoscute de noi. În plus, eu nu pot să rămân aici la nesfârşit. Trebuie să mă întorc la Groznîi cu verii mei. Aici le este teamă să iasă din casă.

Tipii nu se arătaseră chiar atât de temători când masacraseră un agent al FSB… Leila fusese şocată mai ales de enormitatea sumei propuse. Era vădit că face eforturi mari să calculeze echivalentul în ruble.

— Va trebui să vorbesc cu prietenii mei, zise ea în cele din urmă.

— Grăbiţi-vă însă, insistă Malko.

— Acum, vă rog să plecaţi. Vă voi suna eu. Unde ne vom putea întâlni?

Malko schiţă un zâmbet.

— Dacă îmi veţi returna celularul, va fi uşor.

Ea ezită o clipă, apoi ieşi din cameră şi se întoarse cu telefonul lui.

— Vă voi suna înainte să se facă ziuă.

Malko făcuse imposibilul. Nu avea cum să mai forţeze nota. Aşa că se lăsă condus la uşă. În momentul în care pleca, mai spuse:

— Eu locuiesc la *Metropol.* Camera 5501.

Austin Redd scoase un suspin de uşurare când îl văzu ieşind din clădire.

Malko îl puse la curent.

— Acum, putem merge la *Boiarski.* Totul atârnă de răspunsul pe care ni-l va da Leila.

*

* *

Maxim Gogorski aştepta la *Cafe Oriental,* în faţa unui Borjoni. Era extrem de neliniştit. „Contactul” său, uzbekul Ali, îi lăsase un mesaj în care spunea că va trece pe acolo între zece şi unsprezece.

Acum era aproape de miezul nopţii. Toată ziua, Gogorski cutreierase Moscova, căutându-şi informatorii. Dar totul fusese în zadar. De la *Mărgărita Cafe* şi până la gara Kazan, de unde plecau trenurile spre Caucaz, nu văzuse decât uzbeci şi tadjici care se îngrămădeau pe peroane cu nenumăratele lor bagaje.

La *Garage,* o discotecă infectă din piaţa Puşkin, în a cărei faţadă era încastrată partea din spate a unui Cadillac roz, îi fuseseră semnalaţi doi caucazieni, nişte hoţi de maşini.

Tocmai se gândea să plece, când îşi făcu apariţia un individ neras şi lăţos, îmbrăcat cu o haină nouă din piele. După ce comandă ceva chelnerului, acesta veni la masa sa.

— Îl aşteptaţi pe Ali?

— Da.

— Eu sunt Habib, un prieten de-al lui. Ali nu poate să vină. A fost arestat de Miliţie.

Maxim Gogorski scoase o înjurătură. Îl invită pe tip la masă şi-i povesti oful său. Îi dezvălui numele celor doi fugari şi-i promise zece mii de ruble dacă-i găseşte. Interlocutorul săi îi promise că se va ocupa, nu înainte de a-i stoarce pe loc o mie de ruble. Apoi dispăru pe strada Arbat. Gogorski nu mai ştia la cine să mai recurgă. Ar mai fi fost Omar Taticev, dar acesta era în tabăra adversă: cea a primarului Lujkov.

*

* *

Malko tresări, trezit de sunetul telefonului. Adormise repede, fără să mai cineze. Fusese prea epuizat.

— Sunt eu, Leila.

Malko se uită la cadranul luminos al ceasului. Era ora unu şi jumătate.

— Unde sunteţi?

— În apropiere. Într-o cabină din faţa hotelului *Moskva.*

— Nu vreţi să veniţi aici?

— Nu.

— Atunci, vin eu.

— *Haraşo.* Vă aştept în pasajul subteran de pe Tverskaia, la intersecţia cu Manejnaia Proiezd.

Malko se îmbrăcă într-o clipită. Peste cinci minute, el se întâlnea cu tânăra cecenă. Vânzătoarele de ţigări, *babuşki,* se făcuseră nevăzute, iar tarabele erau pustii. Leila îl aştepta, sprijinită de un zid murdar, alături de un cerşetor jerpelit care trăgea la măsea dintr-o sticlă cu votcă. Avea ochii încercănaţi şi faţa palidă. Malko realiză brusc că-i este foame.

— Aţi cinat? o întrebă el.

— Nu.

— Credeţi că am mai putea găsi vreun restaurant deschis?

— Da. *Uzbekistan,* pe Neglinaia Uliţa, dar este foarte scump.

— Nu contează, zise Malko.

El opri o maşină şi-i ceru şoferului să-i ducă pe Neglinaia Uliţa, pentru treizeci de ruble.

*

* *

Uzbekistan semăna cu un decor de teatru, cu chelnerii îmbrăcaţi în costume folclorice, cu tablourile, cu sculpturile făcute în lemn şi cu muzica lui asurzitoare. În ciuda orei târzii, localul era plin. Cei doi se instalară în faţa unui bar enorm, alături de o masă la care stătea un mafiot cu craniul ras, cu lanţuri grele de aur în jurul gâtului gros. Tipul era însoţit de o fată foarte frumoasă.

— Ei, v-aţi hotărât să colaboraţi cu mine? întrebă Malko.

— Sunt de acord, dar decizia nu poate depinde numai de mine. Am transmis un mesaj la Groznîi. Trebuie să sun acolo la ora două ca să primesc răspunsul. O să folosesc celularul dumneavoastră. Al meu are bateriile descărcate.

Fata părea stânjenită. Scoase un pachet de ţigări Java şi îşi aprinse una. Evita privirile lui Malko.

— Este ceva în neregulă? o întrebă acesta.

— Verii mei mi-au spus că sunt nebună şi că nu-mi veţi

da niciodată acei bani.

— Ba da, zise Malko. Americanii se ţin întotdeauna de cuvânt când e vorba de bani.

Chelneriţa le aduse lista de bucate şi primi comanda: votcă, heringi, borş şi şaşlic.

Leila îşi goli imediat paharul Şi culoarea îi reveni imediat în obraji. Ea se aruncă asupra mâncării. După ce mâncară fără să scoată vreo vorbă, Malko îi atrase atenţia că trecuse de ora două.

— Aş vrea să sun din grădină, propuse Leila. Aici este prea mult zgomot.

Malko îi încredinţa celularul, iar Leila se făcu nevăzută. Când apăru din nou, ochii îi scânteiau.

— Sunt de acord! Şamil Basaiev a aprobat. Viaţa mea este însă în joc.

De bucurie, cei doi sărbătoriră golind carafa cu votcă. Malko era mort de oboseală. Parcă plutea. Cu toate astea, întrebă:

— Aveţi vreo idee cum puteţi începe căutările?

— Da. Acum vreau însă să dorm. Trebuie să mă întorc la Sumskoi Proiezd.

Malko plăti o sumă colosală şi, din nou, opri o Volga, al cărei şofer ceru şaizeci de ruble ca să-i ducă pessumskoi Proiezd. Leila aţipi puţin pe drum, iar Malko abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi. El tresări când ajunseră în faţa imobilului. Două maşini ale Miliţiei, cu girofarurile în funcţiune, blocau accesul în imobil! Leila sări ca arsă.

— *Boje moi!*[51]

Cei doi se dădură jos din maşină ca să nu atragă atenţia şoferului. În ciuda orei târzii, câţiva gură-cască înconjurau o femeie în vârstă care discuta aprins cu un miliţian. Femeia tocmai explica motivul pentru care chemase forţele de ordine. În apartamentul vecin, nişte ceceni făcuseră un vacarm îngrozitor. Miliţia venise şi-i săltase cu o dubă. Cecenii nu aveau *propuska.* Un bărbat scuipă pe jos cu năduf.

— Ar trebui ca toţi să fie trimişi în Cecenia lor!

Leila se dădu un pas înapoi, ascunzându-se în întuneric.

[51] Dumnezeule! (n.t.).

De data asta nu mai putea să-l învinuiască pe Malko. Apoi, cu năduf, ea zise printre dinţi:

— Ruşi ticăloşi!

— Ce-i de făcut? o întrebă Malko. Vă propun să mergeţi cu mine la *Metropol.*

Leila nu răspunse imediat. Apoi spuse cu o voce tulburată:

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu unde să mă duc!

— Veţi veni cu mine la *Metropol,* hotărî Malko.

Cu greu reuşiră să găsească o maşină. În momentul în care pătrunseră în hotel, Leila tresări la vederea paznicului. Malko o luă de braţ, ca şi cum ar fi fost o prostituată. Leila făcu ochii mari când intră în camera lui Malko.

— Dar aici nu e decât un singur pat! exclamă ea.

— Eu mă voi întinde pe canapea, zise Malko imediat. Leila se lungi pe pat, îmbrăcată, cu geanta alături. Malko intră în baie şi se întoarse în halat. Leila nu dormea.

— Luaţi asta, zise ea, întinzându-i Makarov-ul cu calibrul de 9 mm. Puteţi să-l luaţi înapoi. Am acum încredere în dumneavoastră.

Un milion de dolari pentru un Makarov! Era revolverul automatic cel mai scump din lume. Malko se instala pe canapea, înainte de a se culca, Leila mai spuse cu o voce temătoare.

— Nimeni nu trebuie să afle că am dormit aici. Pentru o cecenă este interzis. Noi suntem foarte stricţi în privinţa asta. La Groznîi, nu ies niciodată fără să fiu însoţită de un frate sau de un văr. Nici în Moscova nu mă scapă din ochi.

Malko o întrebă uimit:

— Leila, câţi ani aveţi?

— Douăzeci şi opt, dar nu sunt măritată încă.

— Şi nu aţi făcut niciodată dragoste?

Ochii albaştri ai cecenei se voalară şi ea răspunse cu răceală:

— Aşa ceva nu se întreabă.

Ca pentru a pune punct discuţiei, ea stinse lumina. Malko se jură să nu o compromită.

*

* *

Malko fu trezit de un foşnet uşor. El se sculă dintr-un salt, cu inima să-i spargă pieptul şi cu greu reuşi să distingă o siluetă în picioare, alături de canapea. Nu putea fi decât Leila. El se prefăcu că doarme ca să nu o sperie, neştiind ce gânduri are. Ea rămase nemişcată, ca şi cum ar fi ezitat, apoi se lăsă în genunchi lângă divan. Malko încremeni. Mână Leilei îi desfăcea halatul şi buzele ei îi atinseră pieptul. Ea îl sărută îndelung. Malko îi simţi respiraţia caldă şi agitată. Un fior îl străbătu când limba ei ascuţită îl atinse... Era ca o descărcare electrică...

Gura rămase lipită de el, ca şi cum nu ar fi ştiut unde să plece. Părul blond, desfăcut, se revărsa în valuri deasupra lui. Iniţiativa aceasta era de un erotism absolut. Malko se simţi cuprins de dorinţă. Leila se redresa brusc, depărtându-se de el, dar rămânând îngenuncheată lângă canapea. Cu o mişcare blândă, Malko o cuprinse de mijloc, atingându-i pielea. Femeia era goală. La început, încercă să se ferească, dar în cele din urmă, gura ei îi atinse din nou pieptul. Malko începu să o mângâie pe spate. Mâinile sale începură să coboare lent către coapse, căutând să pătrundă undeva, între ele. Leila fremăta, dar nu-i îndepărtă mâna. Malko începu să maseze blăniţa mătăsoasă, apoi degetele sale pătrunseră în adâncul sexului. Leila era deschisă şi inundată. Ea scoase un geamăt surd şi spuse ceva de neînţeles. Apoi ţipă scurt, se răsuci şi îl muşcă. Cu un gest iute, îndepărtă mâna care o sonda şi plecă de lângă el, lăsându-l cu o erecţie de toată splendoarea!

Frustrat şi excitat, el o ajunse din urmă şi o răsturnă pe pat. Când femeia îi simţi sexul învârtoşat, sări de parcă ar fi fost muşcată de un şarpe. Ea cuprinse sexul cu amândouă mâinile şi spuse:

— Lăsaţi-mă. Sunt virgină! Vă implor!

Cum Malko voia să se culce pe ea, plin de dorinţă, ea continuă. Să-l implore:

— Niet, pajaluista!

Când înţelese că vorbele ei nu au nici un efect, începu să-i frământe sexul cu mişcări frenetice. Malko, excitat la culme, explodă cu un urlet sălbatic.

Leila îi dădu drumul.

— Mi-e somn, gemu ea. Lăsaţi-mă să dorm.

Ea se întoarse cu spatele, iar Malko se duse pe canapeaua lui. Nu avea chef să mai lupte. Era deja calmat.

*

* *

În cameră se făcuse lumină. Leila trăsese draperiile. Malko se uită la ceas: arăta ora zece şi jumătate. Tânăra cecenă era din nou îmbrăcată corect, în ţinuta ei islamică.

Malko se sculă ameţit. Leila îşi ferea privirile. Cu o voce fără inflexiuni, spuse:

— S-a făcut târziu.

Ea refuză micul dejun oferit de Malko, mulţumindu-se să ronţăie câţiva biscuiţi din bar. Nu dorea să fie văzută în camera lui.

Când coborâră, ea traversă holul cu ochii în pământ.

— Apropo, unde este maşina mea? o întrebă Malko.

— Cred că a rămas în Krasnodarskaia Uliţa, zise Leila. Putem merge să o luăm căci va trebui să ne ducem pe şoseaua Borovskoie.

— Ce să facem acolo?

— Ne vom întâlni cu nişte oameni periculoşi. Dacă oamenii pe care-i căutaţi mai sunt încă în Moscova, aceştia îi vor găsi.

Maşina lui Malko era acolo unde o lăsase cu două zile mai devreme. Nu-i lipsea nimic.

— Dacă tot am ajuns aici, mă duc să vorbesc ceva cu Mukharbak, zise Leila.

— Mai este aici? Credeam că se teme de o razie.

— Păi, el este obligat să rămână pe loc. Are aici o companie micuţă de transport, foarte cunoscută.

Lui Malko i se păru caraghios să se afle din nou în acel loc. Grăsanul tocmai vorbea la telefon. Alături de el, secretara bătea la maşina de scris cu care îi sfărâmase faţa lui Iakuşin. Pisica stătea tolănită pe canapea, cu pisoii lângă ea. După ce termină conversaţia, grăsanul zise un *„dobrîi deni”* vag, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. El începu să vorbească în cecenă cu tânăra, care tresări şi îl privi pe Malko.

— Mai este cineva care-i caută pe cei doi bărbaţi. A

trecut dimineaţă pe aici un uzbek, pe nume Ali. Pretinde că este prieten cu ei şi că trebuie să-i găsească numaidecât. A promis că dă cinci mii de ruble dacă îl ajutăm. Mukharbak crede că este un spion al poliţiei.

— De ce a venit aici?

— Mulţi ceceni folosesc camioanele societăţii. Este mai ieftin decât cu trenul.

— Unde poate fi găsit acest Ali?

— A lăsat un număr de celular.

— Sunaţi-l, sugeră Malko. Chemaţi-l aici diseară. Spuneţi-i că aveţi o informaţie.

— Şi dace este din FSB? întrebă neliniştită Leila.

— Fiţi liniştită. Nu riscaţi nimic.

Leila discută ceva cu grăsanul, apoi acesta formă numărul şi lăsă un mesaj.

— Acum, vom pleca pe şoseaua Borovskoe, propuse Leila.

*

* *

— Înainte de toate, nu trebuie să arătaţi că aveţi mulţi bani, îl avertiză Leila. Ar fi capabili să vă ucidă. Încărcaţi arma, căci nu se ştie. Eu voi vorbi cu ei.

Maşina trecuse de MK şi rula pe şoseaua Borovskoe, într-un cartier aflat în plină transformare. Era o fostă zonă industrială care acum se transforma într-una rezidenţială. Se afla în partea de vest a Moscovei, în apropiere de aeroportul Vnukovo. Se puteau vedea numeroase terenuri virane, uzine abandonate, hangare şi blocuri în curs de construcţie şi ele abandonate.

— Faceţi la stânga, zise Leila.

Malko intră pe un drum neasfaltat, mărginit de uzine vechi.

— Cine sunt acei oameni?

— Sunt „bandiţi” ceceni care se ocupă cu trafic între Groznîi şi Moscova. Ei cunosc pe toată lumea: pe vameşi, pe poliţişti, pe militari. Maşinile furate aici sunt trimise dincolo. Sunt şi criminali. Omar Taticev îi foloseşte uneori. Sunt nişte adevărate bestii. Unii dintre ei au fost scoşi din închisoare cu ajutorul maiorului Ismailov care i-a „răscumpărat”. Se

tem să se întoarcă în Groznîi, căci au trădat o mulţime de lume. Ştiu însă tot ce se petrece în lumea interlopă.

Ei se opriră în faţa unei uzine ce părea părăsită. Nu se simţea nici un semn de viaţă. Nici nu se opri bine maşina, că dinăuntru îşi făcură apariţia câţiva inşi hirsuţi şi murdari, cu ochii întunecaţi. Prin gaura pulovărului unuia dintre ei, se putea zări patul unui revolver imens. Tipul se răsti la Leila:

— Ce vrei? Aici este o proprietate particulară.

Femeia îi răspunse în cecenă şi atmosfera se mai destinse. După o lungă discuţie, Leila îi spuse lui Malko:

— Vrea o sută de ruble înainte să-l anunţe pe şeful lui că am venit.

Malko se execută imediat. Avea pregătite dinainte câteva teancuri mici. În timp ce omul nostru se făcu nevăzut în uzina abandonată, tovarăşii său ocoleau maşina lui Malko cu privirile lacome. Leila începu să vorbească cu ei în cecenă.

— Îl cunosc pe vărul meu. Au făcut împreună nişte tranzacţii cu maşini furate.

Prietenul lor se întoarse şi le făcu semn cu capul să-l urmeze. Ei străbătură nişte hale imense, ocolind mormane de fiare vechi, de anvelope şi caroserii de maşini. Se opriră în cele din urmă lângă un atelier de vopsitorie, unde un muncitor vopsea din nou caroseria unei Lada. Mirosul puternic de vopsea era sufocant. În mijlocul halei, era un container transformat în birou. Interiorul părea destul de confortabil. Era acoperit cu un covor gros şi o lampă de cupru era pe masă. Pe un reşou, era pus un ceainic. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii ce reprezentau munţi.

Un bărbat cu mustaţă, slab ca un ţâr, se uita fix la ei. Avea degetele încărcate cu inele. El începu să vorbească cu Leila. Malko desluşi de mai multe ori numele lui Şamil Basaiev. În cele din urmă, Leila i se adresă lui Malko:

— Salman acceptă să ne ajute, dar vrea să ştie cât are de câştigat la treaba asta. Şi mai vrea să ştie dacă îi vreţi vii sau morţi.

— Crede că va putea să-i găsească?

— Nu ştie, dar el crede că aceştia se află încă la Moscova, căci altfel i s-ar fi adresat lui. A citit despre ei în ziare.

Malko remarcă într-un colţ o puşcă Kalaşnikov. Un tip oacheş şi neras intră, puse pe masă un plic şi se retrase. Salman îl desfăcu şi scoase dinăuntru câteva teancuri de bancnote de câte cinci sute de ruble. Nu erau bani scoşi dintr-o bancă…

— Spuneţi-i că îi vreau vii, preciza Malko. Pentru fiecare va primi câte o mie de dolari.

Leila transmise propunerea şi Salman scuipă cu dispreţ pe jos. Leila traduse răspunsul lui:

— Spune că vă bateţi joc de el. Că dacă un străin vine până aici, înseamnă că este vorba de o treabă valoroasă. Vrea douăzeci de mii de dolari pentru fiecare din ei.

Malko începu să se tocmească obţinând în cele din urmă să plătească doar cinci mii de dolari pentru fiecare. Leila adăugă:

— Salman vrea să-i plătiţi chiar acum o mie de dolari.

Malko numără banii. Salman notă numărul de pe celularul Leilei, ignorându-l. Unul din oamenii săi îi conduse la ieşirea din vechea uzină. Malko remarcă:

— Aceşti oameni sunt caucazieni ca şi cei doi fugari. Oare vor fi de acord să-i dea pe mâna noastră?

Leila zâmbi ironic.

— Ăştia şi-ar vinde-o şi pe mama de la care au supt! Ei controlează traficul clandestin cu Cecenia. Când am plecat ultima oară la Groznîi, am folosit reţeaua lor. M-au dus până în Ucraina, de unde am luat trenul mai departe. Altfel nu aş fi putut trece prin Inguşeţia. Ei sunt cei ce trimit în Cecenia toate maşinile furate de aici.

Erau numai buni pe parteneri… Totul era să ai parte de mila proniei cereşti.

Până la lăsarea nopţii nu mai aveau nimic de făcut, iar lui Malko i se făcuse cam lehamite de acest univers obscur. — Ce aţi zice de o masă la *Cafe Puşkin?* Sugeră el.

*

* *

Maxim Gogorski număra ceasurile, pradă unei stări de mare tensiune. Mesajul lui Habib îl pusese pe jar. În cele din urmă, uzbekul se arătase a fi util. Cu câteva telefoane, Maxim reuşise să adune câţiva vechi „specialişti” de la

Spetnaţ, dintre cei care îl ajutaseră să-i elimine pe concurenţii lui Simion Gurevici. Plătea câte şapte mii de dolari pentru victimele lipsite de protecţie şi douăsprezece mii pentru cele ce dispuneau de gardă de corp. Avusese la activul său mai mult de o sută de asemenea contracte, numai în anul1995. Oamenii săi ştiau să se folosească de o armă şi ucideau fără să respire, cu condiţia să aibă un bun „Grişa”. Iar el era unul dintre ei. Era şi timpul să pună capăt acestui derapaj care îl împiedica pe Simion Gurevici să închidă ochii. Acum, că întâlnirea fusese fixată, se simţea ceva mai bine, gândindu-se că doar peste câteva ore, problema sa va fi complet rezolvată.

*

* *

Pe timp de noapte, Krasnodarskaia Uliţa era un loc şi mai sinistru decât ziua… Malko aştepta în micul birou prost iluminat, în compania Leilei. Mukharbak, grăsanul, dăduse pisica jos de pe canapea ca să se întindă el. Muncitorii de pe şantier plecaseră deja. Paznicul parcului de maşini, rămas singur, îşi pusese sticluţa cu votcă la îndemână. Deodată se auzi o maşină ce se apropia. Leila traversă cele două camere, ca să poată arunca o privire afară prin geamul uşii: Un bărbat urca grăbit scările. Leila se retrase şi îl strigă pe grăsan, care sări de pe canapea. El deschise larg uşa. Tânărul uzbek îi zâmbi.

— *Dobrîi vecer.*

— *Dobrîi vecer,* mormăi Mukharbak.

— Tu mi-ai lăsat vorbă? Unde sunt tipii pe care îi caut?

— Sunt aici, în birou. Ai adus banii?

— Mai întâi aş vrea să-i văd.

El îşi tot întindea gâtul, încercând să se uite în birou. Mukharbak îi bloca însă trecerea cu burdihanul lui.

— *Nie pizdi!* strigă el.. Dacă apuci să-i vezi, nu o să mai vrei să dai banii. Rublele întâi şi apoi faci ce vrei cu ei… *Haraşo?*

— *Haraşo,* se bâlbâi uzbekul bătând în retragere. Mă duc după bani.

El ieşi aproape în fugă.

Malko, care auzise totul, ieşi furios.

— Nu se va mai întoarce. Trebuia să-l laşi să intre. Grăsanul nu mai avu timp să-i răspundă, căci se dezlănţui un adevărat infern. Toate geamurile se făcură ţăndări, la fel şi o parte din uşă. Grăsanul se prăbuşi la pământ cu un zgomot surd, cu capul sfărâmat de o rafală de armă automată. Împuşcăturile răsunau din toate părţile. Malko se adăposti în micul birou şi se aruncă la podea, trăgând-o şi pe Leila o dată cu el.

Vacarmul era îngrozitor. Păreau a fi trei cei care trăgeau. Proiectilele loveau mobilele, zidurile, obiectele. Telefonul aşezat pe birou explodă sub impactul unui glonţ.

— Sunaţi la poliţie, îi strigă Malko Leilei.

Cu mâinile tremurând, Leila formă 02 la celularul ei. Brusc, o explozie formidabilă făcu să se clatine clădirea. O lumină roşie ţâşni de pe uşă. Era o grenadă incendiară M79 sau un echivalent al ei. În numai câteva secunde, camera fu cuprinsă de flăcări. Nu mai rămăsese decât fereastra micului birou, care era şi ea în raza de tir a unuia dintre trăgători.

— Poliţia nu răspunde, strigă Leila înnebunită de groază.

Căldura devenise insuportabilă. Împuşcăturile continuau sporadic, distrugând tot ce mai putea fi distrus. O rafală seceră peretele din fund, deasupra biroului. Aveau de ales între a fi arşi de vii şi a fi seceraţi de gloanţe.

Leila se târî până la Malko. În ochi i se citea teroarea. Lipiţi de uşă, ei erau în afara razei de acţiune a armelor, dar mai aproape de valul de foc. Baraca din lemn avea să ardă ca o torţă şi aveau să moară asfixiaţi.

— Poliţia nu răspunde nici acum! repetă Leila.

— Sunaţi pompierii!

Cu mişcări febrile, fata formă 01. Între timp, Malko încerca să se uite pe fereastră. Afară se făcuse întuneric beznă. Ar fi putut sări pe geam, dar unul dintre gangsteri era cocoţat pe acoperişul hangarului din faţa lor. Malko reuşi să distingă un morman de butoaie, sub fereastră.

— Leila, veniţi să vă arăt ceva!

Ea se apropie, cu celularul lipit de ureche.

— Ce se vede acolo, jos?

— Sunt butoaiele cu păcură pentru vehiculele care…

Ea se întrerupse scurt, căci pompierii răspunseseră la apel. Le dădu toate datele, dându-le numărul mobilului.

— Sosesc îndată! strigă ea.

Afară nu mai trăgea nimeni. Adversarii îşi rezervau plăcerea de ai vedea cum se rumenesc!

Sub căldura focului, tablele de pe acoperiş săriră făcând explozie. Atmosfera era ne nerespirat. Cei doi tuşeau fără încetare. Închizând uşa dintre camere, mai stăviliră puţin dogoarea, dar incendiul făcea ravagii în cealaltă încăpere.

Celularul Leilei sună. Ea răspunse şi scoase un ţipăt.

— Sunt pompierii. Nu reuşesc să găsească adresa!

Malko se repezi la fereastră, scoase braţul afară pe geam şi trase trei focuri de armă în butoaiele de dedesubt. Imediat îi răspunse o rafală, ce găuri zidurile. Trăgătorii erau încă acolo. Cât despre butoaie, nu se întâmplă nimic.

— Ce vreţi să faceţi? îl întrebă Leila.

— Aş vrea să declanşez un adevărat incendiu, ca să poată fi văzut de pompieri. El începu să tragă din nou. În Makarov mai rămăsese doar un singur cartuş. El aţinti iar butoaiele.

După o fracţiune de secundă, se auzi o bubuitură surdă, urmată de o explozie şi o flacără enormă ţâşni la douăzeci de metri înălţime! Flăcările cuprinseră şi celelalte butoaie şi, în mai puţin de un minut, se dezlănţui un adevărat incendiu. Păcura ardea scoţând un fum gros şi negru.

Malko se retrase de la fereastră: atmosfera era total irespirabilă. Ochii le erau plini de lacrimi şi aveau senzaţia că inspiră foc. Leila hohotea.

— O să murim aici. Telefonul sună din nou.

— Au reuşit să localizeze focul, strigă Leila.

Era şi timpul. Nu ar mai fi putut rezista mai mult de zece minute.

Se auzi o sirenă. Lui Malko îi venea să chiuie de bucurie. Stratagema sa funcţionase! O explozie zgudui însă prima încăperea. Era o grenadă! O lungă rafală mătură cele două camere, apoi se lăsă liniştea. După o vreme, de afară se auziră strigăte, chemări şi o voce amplificată de un megafon urlă:

— Nu vă mişcaţi! Vom interveni cu jeturi de apă!

După câteva minute, ce le părură fără sfârşit, faţada fu stropită cu uriaşe jeturi de apă. O voce strigă:

— Este cineva înăuntru?

Malko şi Leila se grăbiră să iasă. Văzură un pompier în uniformă galbenă şi cu cască de protecţie pe cap. Pompierii înălţaseră o scară către fereastră. Tuşind şi înecându-se, Leila fu recuperată prima. În acel moment, pisica apăru cu unul din pisoi în gură. După o scurtă ezitare, ea sări şi se agăţă de scară.

— Mai este lume în clădire? întrebă unul dintre pompieri.

— Nu, răspunse Malko.

Pompierii îndreptară furtunurile către zidurile primei încăperi. Mai multe maşini de pompieri staţionau acum în curte, încercând să stăvilească incendiul provocat de Malko. Câteva camioane ardeau deja ca nişte torţe. Malko şi Leila se îndreptară spre ghereta de la intrare. O maşină a Miliţiei îşi făcu apariţia şi din ea se dădură jos mai mulţi poliţişti.

— Nişte tâlhari au atacat antrepozitul, le explică Leila. Apoi au dat foc, după ce l-au împuşcat pe patron. Eu venisem în vizită. Nu am putut să identificăm pe nimeni.

— Va trebui să veniţi la Miliţie să depuneţi o declaraţie.

Leila amuţi. La Miliţie, aveau să-i ceară actele... Malko îi sări în ajutor.

— Nu ne simţim deloc bine pentru că am inhalat mult fum. Mai întâi ar trebui să mergem la spital.

— Avem cu noi o ambulanţă cu instalaţie de reanimare, răspunse poliţistul. Duceţi-vă acolo să vă dea oxigen. După aceea, reveniţi aici şi vom pleca la secţie.

— *Haraşo,* aprobă Malko zâmbind.

El o împinse pe Leila către poartă. În momentul în care ieşeau, unul dintre pompieri scotea afară din clădire ceilalţi doi pisoiaşi.

Maşina Golf a lui Malko era parcată ceva mai departe. Cei doi se urcară în ea şi se îndepărtară în mod discret, cu farurile stinse. Malko nu le aprinse decât după ce se îndepărtă suficient. Din cauza întunericului, Miliţia nu văzuse numărul maşinii sale.

*

* *

Doi dintre specialiştii „Spetnaţ”, cu bonete negre pe cap, aşteptau să fie plătiţi. Habib se întoarse către Gogorski.

— Sunteţi mulţumit?

— Cum nu se poate mai mult, zise cu căldură Maxim Gogorski. De altfel, vei primi recompensa meritată.

El se gândea însă la cu totul altceva. Nu numai că nu se putuse asigura de prezenţa acolo a celor doi oameni căutaţi de el, dar şi chiar în cazul că ar fi fost acolo, nu ştia cu certitudine dacă au murit. El se întoarse şi privi cu subînţeles la „specialistul” care stătea în spatele lui Habib. Maşina rula cu viteză redusă pe o stradă pustie. Habib scoase un horcăit. Tipul din spatele său îl strangula cu un laţ şi apoi îi înfipse în ceafă o sulă ascuţită, sfredelindu-i bulbul rahidian. Sângele începu să curgă şi trupul lui Habib se prăbuşi peste bord ca fulgerat.

Imediat, Gogorski opri maşina şi îl împinse pe Habib în noroi. Apoi plecă mai departe.

Gogorski îşi aprinse o ţigară, gândindu-se la cele petrecute. Nu mai avea multe şanse să-i descopere pe cei doi terorişti. Simion Gurevici nu va ezita să-l suprime acum pe el, singurul care putea face o legătură între atentate. Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru: să-l elimine el pe Gurevici mai întâi. Se întrebă care dintre oamenii din garda personală a miliardarului putea fi cumpărat mai uşor.

*

* *

— Nu FSB-ul a pus la cale acest asalt, spuse Malko în încheierea expunerii sale. Mai degrabă pare a fi opera lui Simion Gurevici. Asta dovedeşte că cei doi caucazieni sunt pentru el dinamită curată. Dacă reuşim să-i prindem, am putea ajunge chiar la Gurevici.

— Vreţi să spuneţi că ar mai fi şi intermediari? întrebă Austin Redd.

— Bineînţeles că sunt! Doar nu el a aruncat în aer Bentley-ul lui Zakaiev. Dar singurul mod în care pot fi identificaţi aceşti doi „executanţi”, pentru a fi determinaţi să vorbească, este să punem mâna pe fugari.

Leila, care nu scosese încă nici un cuvânt, nu se prea simţea în largul ei în biroul şefului Centralei CIA, dar trebuia

să se resemneze, deoarece ambele ascunzători pe care se bizuia erau eliminate. De aceea se afla ea acum la ambasadă: trebuiau să-i găsească un adăpost. La hotel era exclus. FBS-ul ar fi depistat-o imediat. Nu avea prieteni la Moscova. Malko s-a gândit să apeleze la Gocea Sukhumi. Georgianul avea un apartament mare, unde nimeni nu s-ar fi gândit să o caute pe Leila. Preferă însă ca Austin să-i ceară această favoare lui Sukhumi, în numele vechii lor complicităţi. Cu toate acestea, Sukhumi îl refuzase, sfătuindu-l să i se adreseze lui Omar Taticev.

— Nu putem vorbi aşa ceva la telefon, zice Malko. Mai bine să mergem la el.

Era ora nouă seara. Era de aşteptat ca cecenul să poată fi găsit. Leila avea numărul celularului lui. Omar răspunse imediat. Părea într-o formă excelentă.

— Ştiu de ce mă sunaţi, sunt cu Gocea. Nu-i nici o problemă. Mergeţi la *Radisson* chiar în seara asta şi întrebaţi la recepţie de Iuri.

Bucuros de această veste, Redd scoase din bar o sticlă cu Defender „Very Classic Pale” şi umplu paharele.

— Simion Gurevici a intrat în defensivă. Este bine, dar nu suficient. Acum el se teme mai mult de noi decât de ceceni. Mai rămâne însă o problemă. Să admitem că vom reuşi să fim siguri de vinovăţia sa în cazul atentatului de la Monte Carlo. Ce se va întâmpla mai departe?

Întrebarea îi era adresată lui Austin Redd. Şeful centralei sorbi mai întâi din pahar, apoi zise:

— Într-o ţară normală, v-aş spune să predaţi dosarul autorităţilor judiciare. Dar ne aflăm în Rusia, unde aşa-numitele autorităţi sunt controlate chiar de cei pe care dorim să-i denunţăm. Este evident că pentru o afacere ca cea de la Monte Carlo, avem un *finding* din partea preşedintelui, care ne autorizează pentru o acţiune „radicală”.

— Ar mai exista o problemă suplimentară, remarcă Malko. Este OK că aveţi *finding* de la preşedinte, dar cine va executa această acţiune „radicală” la Moscova? Cumva oamenii dumneavoastră?

Austin Redd îl privi de parcă ar fi auzit o obscenitate.

— Nici pomeneală! Dacă, Doamne fereşte, s-ar întâmpla cea mai mică eroare, riscăm un accident diplomatic de primă mărime. Tocmai pentru asta v-am chemat aici, ca să prevenim acest gen de problemă.

— Cu alte cuvinte, contaţi pe mine ca să faceţi „curăţenie”? Este o sarcină care nu-mi place deloc, chiar dacă este vorba de nişte ticăloşi…

Toată viaţa lui, Malko detestase violenţa şi evitase să devină un ucigaş. Desigur, în anumite situaţii, i-ar fi plăcut să ucidă, aşa cum se întâmplă în orice conflict. De fiecare dată însă, era pentru a-şi salva propria piele… Aici era însă vorba de o execuţie în toată legea. Austin Redd ocoli graţios problema.

— Oricum, nu cred ca veţi putea pune mâna pe cei doi caucazieni.

Malko văzu cum ochii Leilei se închideau de somn. Femeia era moartă de oboseală după infernul prin care trecuse. Ei se despărţiră de Redd. Hotelul *Radisson* se afla undeva aproape, pe cheiul Bereşkovskaia, pe celălalt mal al râului Moscova.

La recepţie, Iuri le dădu cheile de la camera 524, cu un zâmbet complice. Malko o acompanie pe Leila până în cameră. Omar Taticev făcuse treabă bună: masa era aranjată festiv: gustări alese, şampanie de Crimeea, fructe şi o cutie cu caviar Beluga. Şi un buchet imens de flori… Leila nu se putu abţine să nu râdă.

— Aşa se poartă el cu amantele. Tot hotelul va crede că eu sunt o…

— Este mai bine aşa, decât să dormiţi sub cerul liber, remarcă Malko. Vreţi să mâncaţi ceva?

Ei împărţiră caviarul în două. Leila se purta cu răceală de parcă nimic nu se petrecuse între ei. În timp ce luară cina, se uitară la televizor. Trupele ruseşti tocmai pătrunseseră în Cecenia.

Scopul lor declarat era să-i lichideze pe „bădiţii” lui Basaiev, responsabili de atentatele de la Moscova… Leila dădu din cap.

— Vor mai degrabă să protejeze bogăţiile petroliere ale lui Gurevici şi să facă din Putin un mare erou. Doar se

apropie alegerile prezidenţiale.

Ea căscă şi se frecă la ochi.

— Mă duc să mă culc.

— Dar prietenii dumneavoastră de azi dimineaţă?

— Nu am numărul lor de telefon. Nu au vrut să mi-l dea. Dar dacă-i vor găsi pe cei doi caucazieni, vor chema ei. Au nevoie de bani.

*

* *

Două zile trecură fără nici o veste. Malko se plimba de la *Metropol* la *Radisson* de unde Leila nu îndrăznea să iasă. Atacurile ruşilor în Cecenia se intensificaseră, însoţite de bombardamente sălbatice. Comunitatea internaţională nu schiţa nici cea mai mică reacţie. Cât despre Boris Elţîn, acesta era mut şi invizibil... Popularitatea lui Vladimir Putin crescuse considerabil, potrivit sondajelor. Acum nu se mai vorbea despre atentate, ci despre armata rusă care lupta în Cecenia ca să răzbune morţii de la Moscova.

Leila şi Malko tocmai stăteau la masă la restaurantul japonez din *Radisson,* când telefonul Leilei sună. Aceasta vorbi în cecenă. Deodată, îndepărtă receptorul de la ureche şi-i spuse:

— I-au găsit! Sunt acolo!

Lui Malko nu-i venea să creadă. Puse jos beţişoarele şi întrebă:

— Este sigur?

— Aşa mi-au spus. Este însă o problemă. Vor acum zece mii de dolari... Trebuie să fiţi foarte atent şi să verificaţi dacă sunt oamenii pe care îi căutaţi. Aveţi banii?

— Trebuie doar să-i scot din seiful mei de la *Metropol* şi să-l anunţ pe Austin Redd.

Când ajunseră la sediul Centralei CIA, fură primiţi imediat. Problema cea mai grea era să se deplaseze prin Moscova cu doi terorişti căutaţi de toată poliţia, ca să nu mai vorbim de cei ce îi contractaseră pentru săvârşirea atentatelor... Redd o întrebă pe Leila:

— Aveţi vreo idee?

Nu, Leila nu avea nici cea mai mică idee. Toate ascunzătorile cecenilor erau supravegheate de poliţie. Nu

puteau avea încredere în nimeni, nici măcar în Serghei Zdanovici.

Atunci Malko făcu o propunere:

— Ce aţi spune de vila dumneavoastră?

Austin Redd sări ca ars.

— Nici să nu vă treacă prin minte! Este imposibil!

— Trebuie să găsim imediat o soluţie, zise Leila.

Malko fierbea de indignare. Acum, când erau atât de aproape de rezolvarea cazului, să se împiedice de o simplă problemă de logistică:

Brusc, Redd rupse tăcerea, cu o voce ezitantă.

— Ar mai fi o soluţie. Fiul meu are un prieten fotograf, liber profesionist, care s-a instalat la Moscova de un an. În acest moment, este plecat la Krasnoiarsk pentru o săptămână. Cheia de la apartamentul lui este la mine…

— Unde este apartamentul?

— Pe strada Armanski Pereuiek, într-un cartier foarte liniştit, aproape de Poşta Centrală.

— Mi se pare perfect, spuse Malko.

*

* *

Înainte de a pătrunde în uzina abandonată de pe şoseaua Borovskoie, Malko vârî un glonţ pe ţeava Makarov-ului său, sub privirile neliniştite ale Leilei. De data asta, tipul care-i primi fu cordial şi-i conduse imediat înăuntru. Salman trona la biroul său. Era vesel şi pe chipul său se putea citi o notă de lăcomie. După ce se îmbrăţişară şi se servi ceaiul, urmă o discuţie în cecenă.

— Vă întreabă dacă aţi adus banii, traduse Leila.

— Da, răspunse Malko fără să deschidă servieta diplomat. Unde se află cei doi? Mai întâi aş vrea să-i văd.

Salman le făcu semn să-l urmeze.. Fură conduşi spre un fel de debara plină cu tot felul de vechituri. Înăuntrul ei, se aflau doi inşi jerpeliţi, cu mâinile legate la spate, cu capetele apropiate. Malko simţi cum i se ridică părul pe cap. O sârmă groasă era strânsă în jurul capetelor lor, pătrunzându-le în carne şi transformându-i în fraţi siamezi! Bărbaţii nu mai aveau nici un strop de sânge în obrajii neraşi. Ei îşi ridicară privirile către vizitatori. Lui Malko

aproape că-i veni rău. Semănau cu nişte animale hăituite, moarte de frică. Vocea lui Salman se auzi veselă în spate.

— A trebuit să-i liniştesc cumva, că erau prea arţăgoşi.

— Cum aţi reuşit să-i găsiţi? întrebă Malko.

Leila traduse întrebarea, dar Salman făcu un gest de enervare. Malko îi examina pe cei doi prizonieri. Semănau cu cei din fotografiile publicate, dar nu era suficient.

— Aveţi actele lor?

Cecenul scoase din haină două *propuska* pe care i le întinse lui Malko. Era într-adevăr vorba de Achemez Goceaiev şi Mukhit Saitakov, semnalaţi de FSB ca fiind autorii atentatelor din Moscova.

— *Vî gavarite pa ruski?*

— *Da,* făcu Saitakov. Dezlegaţi-ne.

El se opri, scoţând un ţipăt. Sârma de fier îi trecea peste buză, provocându-i o durere atroce.

Salman se proţăpi în faţa lui Malko.

— Acum, că i-aţi văzut! Putem să ne debarasăm de ei, nu? O să vă mai coste câţiva dolari în plus, dar nu veţi mai auzi vorbindu-se despre ei.

— Aţi vorbit ceva cu ei? întrebă Malko.

Cecenul zâmbi.

— Da. Mi-au spus că sunt ei cei ce au închiriat antrepozitele, dar că asta a fost tot ce au făcut... Pentru asta, au primit doar cinci mii de ruble. Spuneţi, îi eliminăm, sau îi luaţi cu dumneavoastră?

— Îi luăm cu noi, zise Malko.

Ei se întoarseră în containerul-birou ca să numere banii. Malko avea pregătit Makarovul în centură, pus bine la vedere. Era mai bine să inspire respect decât milă. După ce terminară de numărat banii, Salman se întoarse cu ei în debara şi, după ce desfăcu un capăt al sârmei de pe ţeava de care era legat, îi spuse lui Malko:

— Acum sunt ai dumneavoastră!

Malko apucă de capătul sârmei cu dezgust şi mânie. Cu capul în jos, el se îndreptă către maşină, urmat de cei doi inşi. Era oribil. Când se aflară în maşină, Malko îi spuse Leilei:

— Trebuie să-i eliberăm.

Leila nu se arătă deloc entuziasmată.

— Mai bine nu acum, se rugă ea. Este vorba de nişte criminali periculoşi. Vor încerca imediat să fugă.

Resemnat, Malko îi împinse pe cei doi pe bancheta din spate a Golf-ului. Din fericire se lăsase noaptea. Acum urmau să traverseze Moscova. Leila se întoarse spre cei doi, cu revolverul în mână.

— Dacă ţipaţi, vă ucid.

Înghesuiţi unul în celălalt, legaţi cu sălbăticie, semănau mai degrabă cu nişte animale duse la abator. Malko se gândi că greul abia acum începea.

Capitolul XVIII.

Malko se prăbuşi într-un fotoliu. Eră epuizat. De nenumărate ori, crezuse că va fi oprit la unul din barajele Miliţiei, răspândite prin tot oraşul. În cele din urmă, reuşiseră să ajungă la apartamentul prietenului lui Redd, fotograful. Imobilul, construit ia începutul secolului, avea puţine apartamente. Reuşiră să se strecoare în linişte în interior, fără să se întâlnească cu nimeni. Era un apartament vechi, înalt, cu pereţii plini de tablouri, cu mobile vechi şi covoare. La Moscova, putea fi considerat luxos...

Cei doi prizonieri fură lăsaţi pe podeaua bucătăriei, după ce Leila, în marea ei bunătate, le dădu ceva de băut. Femeia se. Opusese cu îndârjire să le scoată sârma din jurul capetelor.

— Acum, abia s-au obişnuit cu ea, spuse Leila. Nu am chef de necazuri.

Într-adevăr, cei doi păreau ceva mai relaxaţi. Se simţeau mai bine aici, decât în uzina abandonată.

Malko îl sună pe Redd ca să-l asigure de succesul expediţiei sale. Americanul părea mai degrabă speriat. El îi ceru să treacă a doua zi pe la ambasadă ca să mai pună la punct câteva probleme.

— Acum ce facem cu ei? Îl întrebă Leila pe Malko.

— Vreau să-i interoghez, dar nu înainte de a le scoate sârma aceea oribilă.

Leila se execută în silă, declanşând urletele de durere ale prizonierilor, care rămaseră cu mâinile legate la spate. Păreau doi mieluşei. Fură aşezaţi în mijlocul salonului, pe covorul ros până la urzeală şi interogatoriul începu.

— Cine sunteţi voi? întrebă timid Saitakov. Aveţi de gând să ne predaţi Miliţiei?

— Asta depinde numai de voi doi, răspunse Malko. Dacă spuneţi adevărul. Să o luăm de la început.

Saitakov vorbi primul.

— Ne-am cunoscut în armată, spuse el.

— Unde?

— În Inguşeţia, în Al Doilea Corp blindat. Am fost demobilizaţi împreună. Am venit la Moscova acum şase luni, în mod clandestin. Voiam să lucrăm cu nişte prieteni la un garaj. Într-o zi, la *Mărgărita Cafe,* cineva ne-a vorbit despre un tip care plătea foarte bine pentru chestii speciale. Pe noi ne-a interesat treaba asta şi am fost chemaţi acolo a doua zi. Ne aştepta cineva. Trebuia să-l recunoaştem după o ţigară pusă în echilibru pe un pahar cu bere. Tipul era acolo. Ne-a spus că se numeşte Piotr. Era un rus puţin chel, cu ochi albaştri şi cu un aer sever. M-am gândit că ar putea fi un fost ofiţer. Ne-a explicat că face contrabandă între Moscova şi Cecenia. Avea nevoie de şoferi şi de oameni capabili să închirieze nişte antrepozite pentru mărfurile

sale. Nu voia să le ia pe numele lui. Ne-a promis la fiecare câte cinci mii de ruble. Trebuia să căutăm un camion gol în Inguşeţia, la Nizram, să-l umplem la Moscova şi să plecăm iar la Nizram. Dacă totul se petrecea cu bine, mai primeam încă zece mii de ruble când aduceam camionul înapoi.

— Nu l-aţi întrebat ce vrea să transporte?

— Nu. Dar ne-a spus el că este vorba de zahăr…

— Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Ne-am dus după camion, pe care l-am garat într-un depozit de pe şoseaua Minsk, a cărui adresă ne-a dat-o Piotr. Un prieten de-al lui ne-a dat câte cinci mii de ruble şi ne-a spus să dăm zilnic telefon până ne va spune când trebuie să plecăm cu camionul încărcat. Trei zile mai târziu, mi-a spus să fiu la nouă seara pe podul Slozovoi, la intersecţia râului cu canalul. Piotr a sosit într-un 4x4. Am discutat în maşina lui. Ne-a spus că a intervenit ceva şi că nu poate trimite imediat marfa în Inguşeţia. Trebuia să găsim două antrepozite, de preferinţă în sud-estul oraşului, la parter, unde să fie uşor de băgat marfa. Imediat după ce le-am fi găsit, trebuia să lăsăm un mesaj la antrepozitul din şoseaua Minsk. Ne-a dat bani pentru chirie şi încă o mie de ruble la fiecare.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Malko.

— La începutul lui august. Ne-au trebuit zece zile ca să găsim localurile. Prietenul lui Piotr ne-a spus să venim să încărcăm camionul, ceea ce am şi făcut.

— Aţi putut vedea încărcătura?

— Da, erau saci cu zahăr, care purtau marca unei rafinării din Karacevo-Cirkizia.

— Aţi încercat să deschideţi vreunul?

— *Niet.* De ce?

În meserii ca acestea, curiozitatea era un defect foarte mare…

— Continuaţi.

Saitakov vorbi cu ochii în tavan:

— Am transportat sacii în cele două localuri şi am adus înapoi camionul. Am primit încă două mii de ruble fiecare când i-am predat prietenului lui Piotr cheile celor două antrepozite. Asta a fost tot.

— Cum adică, „tot”? întrebă Malko.

Caucazianul abia catadicsi să-l privească.

— Acum o săptămână, când am dat iar telefon, prietenul lui Piotr ne-a spus că trebuie să ducem camionul gol în Inguşeţia. Aveam să mai primim încă două mii de ruble. Ne-am dus să-l luăm şi ne-am îndreptat către şoseaua de centură MK. Am văzut că rezervorul de benzină era aproape gol. Cum Aşemez cunoştea o staţie de benzină unde puteam să facem plinul mai ieftin, am încercat să mergem acolo, dar am rămas în pană de benzină. Atunci ne-am dus să umplem o canistră pe undeva. Când ne-am întors, camionul era cuprins de flăcări.

El tăcu, uitându-se pieziş la Malko. Acesta simţea că se înăbuşe de furie. În această poveste, fusese ignorat faptul că trei sute de oameni nevinovaţi fuseseră asasinaţi cu sălbăticie. Se hotărî să nu-şi piardă cumpătul. Cu fruntea îngustă, cu părul nepieptănat şi cu obrajii mânjiţi de sânge, Mukhit Saitakov aştepta reacţia sa.

— Aşadar, nu v-aţi uitat deloc în sacii aceea? mai întrebă Malko.

— Nu, erau cusuţi cu fir metalic.

— Şi chiar aţi crezut că este vorba de zahăr?

Daghestanezul clătină din cap cu putere.

— Nu ştiu.

— Deci, după ce aţi depozitat sacii în antrepozite, nu v-aţi mai întors deloc acolo?

— *Niet!* făcură cei doi într-un singur glas.

— Dar nu v-aţi pus întrebări când prima clădire a sărit în aer? De astă dată, fu Goceaiev cel care răspunse.

— Noi nu citim ziarele. Am auzit doar că a fost undeva o explozie. Nu am făcut nici o legătură.

Fericiţi ce săraci cu duhul…

— Dar nici după a doua explozie nu aţi făcut legătura?

— *Niet.*

Aveau ochii în pământ şi se fereau să-l privească în ochi. Era evident că minţeau. Toată mass-media vorbise de cele două atentate. Ar fi trebuit să fie surzi ca să nu fie la curent. Leila izbucni, ameninţându-i pe cei doi cu revolverul.

— O să-i omor cu mâna mea. Sunt doi mincinoşi

nenorociţi!

Zgomotul făcut de piedica trasă păru să reactiveze cu brutalitate memoria lui Saitakov.

— *Pajaluista! Pajaluista!* Aveţi dreptate. După cea de a doua explozie, ne-am dat seama despre ce era vorba, dar nu mai puteam face nimic. Prietenii noştri ne-au arătat fotografiile apărute în ziare. Dacă am fi fost la poliţie, puteam fi acuzaţi noi. Aşa că am încercat să ne ascundem la nişte camionagii, care aşteptau să facă un transport în Inguşeţia.

Malko îi privi cu atenţie pe cei doi. Era limpede că minţeau. Cineva trebuia să activeze bombele. Unele mecanisme puteau fi programate şi cu mai multe zile înainte, lucru puţin probabil în acest caz. Era una din două. Bombele fuseseră activate ori de ei, ori de cel care-i angajase, deşi acesta nu s-ar fi expus în mod inutil. Era clar că cei doi nu şi-ar fi mărturisit nici morţi fapta. De altfel, nu aceştia îl interesau pe el acum. Erau nişte brute, nişte criminali abjecţi, drojdia societăţii. Pe el îl interesa să afle cine îi plătise.

— Aţi putea să-l recunoaşteţi pe acest Piotr?

Cei doi se uitară unul la celălalt, apoi Saitakov răspunse:

— *Da, da.*

— Aveţi vreo posibilitate să daţi de el? Vă mai amintiţi ce maşină avea şi ce număr?

— Era una mare, un 4x4, dar era noapte, pretinse Goceaiev.

— Nu aţi bănuit nici o clipă că în maşina voastră putea fi o bombă şi că puteaţi fi aruncaţi în aer o dată cu ea? insistă Malko. Acel bărbat trebuia să vă lichideze.

— Ca să fim sinceri, ne-am gândit, recunoscu Goceaiev cu o voce moale..

Malko făcea spume. Cum avea să-l găsească el pe acel individ, care avea nişte semnalmente atât de vagi şi un nume fals? Epuizat, el se hotărî să lase totul pe a doua zi.

— Întoarceţi-vă la *Radisson,* o sfătui el pe Leila. Eu o să-i încui în bucătărie. Vă veţi întoarce aici mâine.

— Nu, voi rămâne aici cu dumneavoastră, zise tânăra cecenă, cu un ton ce nu admitea replică.

Cei doi fură duşi în bucătărie, unde se tolăniră pe duşumea ca nişte animale. Malko se instala pe o canapea cu Makarov-ul pus la îndemână, iar Leila se retrase în altă cameră. Malko nu credea că ar fi fost posibilă o evadare. Unde puteau să se ducă fără documente, fără bani şi cu aspectul pe care îl aveau? Malko nu avea nici cea mai mică idee ce putea face el în clipa aceea.

*

* *

Malko fu trezit în zori de Leila, care îi aduse o ceaşcă de ceai tare. Cei doi ceceni dormeau duşi. În bucătărie domnea o duhoare insuportabilă. Malko se gândi că organizatorul atentatului ar fi putut face parte dintr-unul din nenumăratele servicii secrete ruseşti. Exista şi posibilitatea unui act dement. Moscova era plină cu dezaxaţi ce aveau suficiente cunoştinţe ca să poată comite genul acesta de atentate.

Singura persoană care putea să-l ajute era colonelul Zdanovici. Era însă imprudent să-l sune la telefon. Mai potrivit era să treacă pe la Austin Redd, care ar fi putut să-l contacteze în mod oficial.

— Leila, zise el, eu mă duc la ambasadă. Ai grijă de prizonieri. Vreau să obţii de la ei o declaraţie *scrisă.* Nu-ţi este frică?

— Deloc, îl asigură fata cu o voce de gheaţă.

Malko intră în bucătărie, le spuse celor doi ce vrea de la ei şi, în cele din urmă, spuse:

— Care dintre voi vrea să scrie? Celălalt va trebui doar să semneze.

— Eu, se oferi imediat Saitakov. Eu scriu mai bine decât incultul de Aşemez. Ce aveţi să faceţi cu noi după asta? Dacă ne daţi pe mâna Miliţiei, ne vor omorî...

— Vom vedea, răspunse Malko evaziv.

Când ieşi din apartament, Saitakov începuse deja să scrie declaraţia.

*

* *

Austin Redd îl privea pe Malko de parcă ar fi fost diavolul în persoană... Faptul că fusese capabil să-i găsească pe cei

doi terorişti, i se părea un adevărat miracol. Americanul era conştient de acest lucru, dar, din punct de vedere administrativ, treaba era dinamită curată: Malko, un agent CIA, ţinea cu forţa doi terorişti, într-o ţară străina, exact în momentul în care aceştia erau căutaţi de toată lumea. Avea toate motivele să fie îngrijorat. După ce ascultă relatarea lui Malko, şeful centralei îndrăzni să-l întrebe:

— Cum vedeţi dumneavoastră desfăşurarea evenimentelor de acum înainte?

— Mai întâi, va trebui să-l identificăm pe Piotr. Altfel, tot ce am făcut până acum este în zadar.

— Şi aveţi vreo idee în privinţa asta?

— Nu. Doar să cer un sfat colonelului Zdanovici. Dar asta numai cu ajutorul dumneavoastră.

— Aveţi de gând să-i spuneţi adevărul?

— Sunt obligat. Nu aveţi încredere în el?

Redd oftă.

— Cine poate şti? Totul s-a transformat într-un adevărat coşmar. Desigur, aţi făcut o treabă formidabilă, dar vă jucaţi, cu focul. Treaba asta miroase a luare de ostatici. Noi suntem o agenţie federală, nu Mafia.

— Ronald Goodwell, directorul Diviziei Operaţiuni, a precizat că trebuie să-i găsim pe asasinii agenţilor noştri cu orice preţ...

— Da, dar totul are o limită, protestă Redd. Dacă nu veţi reuşi să-l identificaţi pe Piotr în douăzeci şi patru de ore, va trebui să le daţi drumul celor doi, rugându-vă să nu fie prinşi după aceea. Şi să părăsiţi Moscova.

— De acord. Sunaţi-l însă repede pe Zdanovici.

*

* *

La *Cafe d'Angleterre* era multă lume şi Malko trebui să se mulţumească cu o masă aproape de bar. Fascinat de cele auzite, colonelul Zdanovici nici nu se atinsese de paharul cu whisky.

— N-aş fi crezut niciodată că aţi putea să-i găsiţi pe cei doi criminali, făcu el plin de admiraţie. Eram sigur ca sunt deja departe, în Caucaz.

— Acum îl vreau pe acest „Piotr". Aveţi cumva idee, cine

ar putea fi?

Serghei Zdanovici ezită puţin.

— O, nu, ar trebui să scotocesc puţin prin arhive. Acest lucru însă nu va trece neobservat şi voi fi întrebat. Iar asta poate fi periculos.

Un nou obstacol în calea sa... în clipa în care Malko se lăsa pradă descurajării, colonelul spuse brusc:

— Cred că ştiu cine poate să vă ajute!

— Cine?

— Procurorul general al Rusiei, Iuri Skuratov. Cel care a fost suspendat din funcţie de către Elţîn, pentru că l-a atacat pe Simion Gurevici. A iniţiat o anchetă lungă asupra tuturor apropiaţilor acestuia. Dacă printre ei se află aşa-numitul Piotr, cu siguranţă că îl va putea recunoaşte.

— Cum pot ajunge la el?

Zdanovici zâmbi.

— Este poate singurul serviciu pe care pot să vi-l fac. Am posibilitatea să-l contactez.

— Când? Timpul mă presează.

— Mâine. Ne vom întâlni la ora zece la hotelul *Minsk,* de pe Tverskaia. Atunci veţi avea răspunsul: pozitiv sau negativ.

*

* *

Malko dormise prost, fiind obligat să-i păzească pe cei doi terorişti în timpul în care Leila se afla la *Radisson.* Confesiunea lui Saitakov umplea opt pagini. Era plină cu greşeli de ortografie, dar purta semnăturile celor doi. Aşemez Goceaiev gemea întruna, din pricina rănii de pe obraz care se infectase. În cursul după-amiezii. Leila fusese nevoită să respingă o îngrijitoare, plină de zel, care insista să facă, curăţenie în apartament. Era timpul să o ia din loc... El opri maşina în faţa hotelului Mins*k, rezer*vat celor care nu voiau să plătească mai mult de cincizeci de dolari camera. Aici, totul rămăsese ca pe vremuri. Holul era slab iluminat, de îţi venea să te spânzuri. Serghei Zdanovici îl aştepta într-un bar pustiu, cu mobila neagră de murdărie.

— Iuri Skuratov vă aşteaptă la ora două, îl anunţă colonelul din FSB.

Dintr-o dată, Malko se simţi ca într-un palat din *O mie şi una de nopţi...*

— Cum aţi reuşit?

— L-am spus că sunteţi un anchetator american în căutare de informaţii în legătură cu Simion Gurevici. A fost suficient. Locuieşte în sudul Moscovei, dincolo de MK, în Arhanghelskoie, într-un parc închis, cu reşedinţe VIP. Vă urez mult noroc. Stă în vila cu numărul 47.

*

* *

Vila cu numărul 47 era o construcţie de cărămidă, mai degrabă modestă şi destul de urâţică, cu un acoperiş de ţiglă, aproape acoperită de verdeaţa parcului locuit de activişti. La intrarea în parc, un miliţian îi îndruma pe vizitatori cu ajutorul unui plan. Pe alei, era bătrâni care păreau destul de plictisiţi. Locul semăna mai mult cu o instituţie geriatrică.

Îndată ce Malko sună la uşă, aceasta se deschise şi, în prag, apăru un bărbat cu chipul jovial, cu părul cărunt, îmbrăcat în cămaşă. Era chiar fostul procuror general al Rusiei, ce fusese suspendat după ce emisese un mandat de arestare împotriva lui Simion Gurevici. El îl invită pe Malko într-un salon. Acolo, Malko îi spuse că îi caută pe autorii atentatului din Monte Carlo..

— Zakaiev lucra într-o operaţiune de spălare a banilor, spuse ex-procurorul, încântat de ocazie. Lucra pentru multă lume, dar mai ales, pentru „Familie”, clanul preşedintelui. Probabil şi-a vârât mâna în bani şi din cauza asta l-au eliminat... Am auzit de acel atentat.

Ignora însă adevăratul motiv al eliminării lui Zakaiev.

— O cunoaşteţi pe Elena Ivanovna Sudalskaia? întrebă Malko.

Procurorul se strâmbă dezgustat.

— Este o femeie periculoasă. Este o fostă prostituată. A fost amanta lui Grigori Iabloko, iar apoi, a lui Simion Gurevici. S-a întors în Moscova?

— Aşa cred, zise Malko. Credeam că îi cunoaşteţi bine pe cei din anturajul lui Gurevici...

Procurorul zâmbi cu amărăciune.

— Asta este, sau mai degrabă, a fost meseria mea: mai mult de doi ani i-am tot anchetat. Gurevici are oameni infiltraţi peste tot, îl cunoaşte pe Şamil Basaiev şi pe alţi bandiţi ceceni.

Malko simţi că se apropie de foc. În cele din urmă, zise:

— Sunt sigur că unul ca el are un sistem de protecţie deosebit.

— O, bineînţeles, are o grămadă de gărzi de corp.

— Cine este şeful lor? insistă Malko.

După ce se gândi un pic, procurorul spuse cu o uşoară ezitare în glas:

— Este cineva în care are o mare încredere. Un vechi ofiţer din „Spetnaţ”. Cred că mai este şi acum în funcţie. Vine din GRU unde a lucrat în Primul Directorat şi cred că a fost în post la Lisabona, în 1989, ca adjunct al ataşatului militar.

— Este vorba de un ofiţer?

— De un fost ofiţer. Ca foarte mulţi, el şi-a dat demisia în 1991. A luat parte la lovitura de stat împotriva lui Boris Elţîn. De atunci lucrează pe cont propriu.

— Cum se numeşte?

— Aşteptaţi puţin. Mă duc să caut în dosarele mele.

El ieşi din cameră şi reveni peste câteva minute cu o fişă în mână.

— Iată. Maxim Gogorski, născut în Kazahstan în 1942, a demisionat din GRU în 1991. Cred că Gurevici l-a folosit în operaţiuni clandestine legate de armată. Se pare că el a fost cei care a antrenat oamenii lui Basaiev, la ordinul lui Gurevici.

— Cum arată acest bărbat? procurorul se încruntă.

— Nu l-am întâlnit niciodată. Am văzut doar nişte fotografii. Este înalt, subţire, mai degrabă chel, cu ochi reci şi chipul sever.

Portretul făcut semăna perfect cu descrierea făcută de cei doi prizonieri. Malko puse o ultimă întrebare.

— Unde locuieşte acesta la Moscova?

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă mai lucrează pentru Gurevici. Din păcate, eu nu am cum să vă ajut. Telefonul îmi este ascultat şi am fost scos din funcţie.

*

* *

De data asta, Austin Redd nu-şi mai ascundea bucuria. Din clipa în care Malko îi dădu vestea identificării lui Piotr, începu să trimită telegrame în toate părţile: în Franţa, în Italia, la Langley, la Centrala CIA din Lisabona, ca să stabilească profilul complet al lui Gogorski.

Le mai rămânea să afle unde locuieşte la Moscova, treabă destul de dificilă şi delicată. În nici un caz, nu puteau să-l întrebe pe şeful FSB-ului. Unul dintre adjuncţii lui Redd stătea la telefon, încercând cu ajutorul cărţii de telefon, să-i găsească pe vechii tovarăşi din GRU ai acestuia. El îl cunoştea pe un vechi ofiţer din Centrul de informaţii militare, care devenise ziarist şi care era informatorul CIA.

Malko tocmai se pregătea să o sune pe Leila, care se întorsese să-i supravegheze pe cei doi terorişti, când Austin Redd pătrunse în birou cu un aer triumfător.

— L-am găsit pe Maxim. Gogorski! făcu el. Locuieşte într-o vilă în Jukovska şi lucrează în mod oficial ca şef al securităţii societăţii Kamaz.

Era principala societate a lui Simion Gurevici…

Capitolul XIX.

Maxim Gogorski coborî treptele de lemn alunecoase ale vilei sale, cu o încetineală mai mare decât de obicei. Parcă avea plumb în picioare. Fusese convocat de patronul său, Simion Gurevici şi se întreba dacă va fi în stare să iasă basma curată. Gurevici ar fi fost capabil să-l şi împuşte într-un moment de furie. Prea ştia multe dintre matrapazlâcurile lui…

Fostul ofiţer din GRU se strecură la volanul maşinii sale şi porni motorul. Ca întotdeauna, era înarmat cu un Colt 38, cu ţeava scurtă. De când dispăruseră Saitakov şi Goceaiev, se perpelea ca pe jăratic. Toate încercările sale de a le da de urmă eşuaseră cu incidentul din strada Krasnovarskaia. Un lucru era însă sigur, ziarele nu vorbiseră decât de doi morţi, amândoi, identificaţi: directorul unei societăţi de transport şi paznicul. Cât despre cei doi fugari, nici o vorbuliţă. Nu-i mai rămânea decât să se roage ca cei doi să fi reuşit să fugă în Caucaz. Cu toate acestea, Gogorski nu putea fi sigur de nimic, simţind în permanenţă blestemata sabie a lui Damocles deasupra capului său…

FSB şi MDV nu mai vorbeau despre suspecţi, crezându-i morţi… Un tur rapid făcut la gara din Kazan îl convinsese că nu se luase nici o măsură de filaj. În drum spre Jukovskaia, se gândi că, la urma urmelor, dracul nu era chiar atât de negru.

Sunetul unei sirene şi semnalele unor faruri îl determinară să tragă pe dreapta. Un lung convoi de maşini ce înconjurau un Mercedes negru, cu geamuri fumuri îl depăşi. Era Mercedesul lui Boris Elţîn, cu un fanion pe aripa stângă, semn al puterii ţarului. Gogorski zâmbi. Era mai mult ca sigur că preşedintele nu se afla în maşină. De multă vreme, Kremlinul obişnuia să organizeze genul acesta de convoaie fantomă, care să convingă vulgul că Elţîn se duce zilnic la Kremlin. În clipa când ajunse pe Jukovska, văzu o maşină care plecă din parching şi se luă după el. Faptul nu era prea tulburător, cu toate astea, al şaselea simţ îl

avertiză. Timp de câteva secunde, observă vehiculul prin oglinda retrovizoare. Era o marcă străină, dar nu putea să-l vadă pe cel de la volan, din cauza reflexelor de pe parbriz. La un moment dat însă, maşina îl depăşi şi dispăru.

*

* *

Malko se simţi mai liniştit când ajunse în centrul Moscovei. Partea cea mai delicată a filajului fusese pe strâmta stradă Jukovska.

Leila îi supraveghea pe cei doi derbedei, blânzi ca doi mieluşei, în apartamentul din Armanski Pereulok. Dacă ar fi fost după ea, ar fi trebuit de mult să le tragă câte un glonţ în cap, în fundul unei păduri.

După ce trecu peste râul Moscova, Malko se îndreptă către sud. Recunoscu Novokurneţkaia, unde avusese loc întâlnirea cu Simion Gurevici. Gogorski îşi parcă maşina Neva, în faţa hotelului particular al miliardarului, în spatele unui Cadillac Saville. Salutat cu respect de gardienii de pe trotuar, fostul ofiţer pătrunse în clădire.

Malko îşi continuă drumul liniştit. Acum era convins că Gogorski lucra în continuare pentru Simion Gurevici. Atunci îi veni o idee Maxim Gogorski nu venise degeaba aici. Malko se gândi că ar avea ceva timp ca să mai facă o mică manevră...

*

* *

Maxim Gogorski văzu mina posomorâtă a şefului său. Gurevici, îmbrăcat cu un pulover negru şi cu o haină neagră, era palid la faţă şi privea în gol. Aşezat în capul mesei lungi de conferinţe din biroul său particular, fără ferestre, îşi concediase colaboratorii ca să rămână singur cu vizitatorul său. Acesta încercase să-i mai ridice un pic moralul. După el, problema Saitakov-Goceaev era ca şi rezolvată! Fiind declaraţi morţi, poliţia nu-i mai căuta şi nici americanii. Oricum, aceştia erau cu siguranţă în munţii lor. Cei doi nu aveau cum să facă o legătură cu numele lor. Simion Gurevici era un adevărat ghem de nervi. Se vedea că îl ascultă cu atenţie, încercând se evalueze tot ce îi povestea omul său de încredere.

*

* *

Malko ajunse în cele din urmă pe Armanski Pereulok. Cu greu reuşi să-i scoată pe cei doi din apartament. Bandiţii erau absolut convinşi că îi duce să-i execute într-un loc retras. Malko fu nevoit să se jure că vrea să-i ducă să-l identifice pe bărbatul cu care avuseseră contact. Ca să nu iasă prea mult în evidenţă, Malko fu nevoit să-i dezlege. Cei doi erau însă morţi de frică.

După ce dădu un ocol pe strada Novokurneţkaia, Malko opri maşina în faţa bisericii, aproape de clădirea în care intrase Gogorski. Treaba asta era extrem de riscantă, dar nu avea de ales.

— Fiţi atenţi la uşa aceea, le explică Malko celor doi prizonieri. Dacă îl recunoaşteţi pe Piotr, să-mi spuneţi.

*

* *

— Eşti absolut sigur că nu există nici o posibilitate de a-i găsi pe cei doi? întrebă Simion Gurevici cu nelinişte în glas.

— Nici una, spuse Gogorski. Am scotocit tot oraşul. Cunosc o mulţime de lume. Am lichidat chiar şi o ascunzătoare unde s-ar fi putut refugia. Fără succes însă. Ei s-au întors cu siguranţă în Caucaz şi nu vom mai auzi iar de ei.

Simion Gurevici îl fixă ironic.

— Poţi să te juri pe sfintele icoane?

Maxim Gogorski rămase mut în faţa acestei dovezi de rea credinţă... Cât despre Simion Gurevici, el nu mai voia să audă de această afacere. Chiar de la început, avusese numai necazuri. Nu avusese niciodată intenţia să-i ucidă pe americani, la Monte Carlo. A fost o adevărată încurcătură... Dar după ce se întorsese la Moscova, totul mersese pe dos. Scoase un oftat prelung.

— *Haraşo,* să zicem că ai dreptate. Să nu mai vorbim de afacerea asta.

El îşi sună secretara, care deschise uşa să-l conducă pe Maxim Gogorski. Acesta traversă barul, unde o târfă blondă mesteca chewing-gum urmărind ORT, canalul finanţat de Gurevici. Stătea acolo în cazul în care miliardarul ar fi avut

chef de carne proaspătă. În timp ce traversa saloanele imense şi pustii, Gogorski jubila în sinea lui. Patronul său îl credea. Ieşi din clădire cu inima uşoară.

De mai bine de o jumătate de oră, din clădire ieşiseră o mulţime de persoane. Cum apărea cineva, Malko întreba dacă nu este Piotr. Răspunsul fusese invariabil *„niet”.* Uşa se deschise din nou. De astă dată, era Maxim Gogorski. Malko încercă să-şi păstreze calmul. Mukhit Saitakov făcu un salt, întinzând mâna către trotuarul din faţa lui.

— Este el! Este Piotr!

Aşemez Goceaiev îi întări imediat spusele:

— Da, da, este chiar Piotr.

Maxim Gogorski se oprise câteva clipe, privind în jur, înainte să se îndrepte către maşina lui.

Se urcă în Neva şi, cu un scrâşnet de pneuri, ţâşni din loc. Cei doi prizonieri erau ca doi iepuri speriaţi. Leila zice:

— Îl urmărim?

— Nu este nevoie, zise calm Malko. Să mergem la apartament. După aceea, trec pe la Austin Redd. Cred că am făcut un pas important.

*

* *

Şeful centralei strălucea de bucurie, cu un vraf de documente primite chiar în acea dimineaţă.

— Aţi câştigat jackpot-ul! făcu el. Iar noi am descoperit că Maxim Gogorski a fost pe fir în atentatul de la Monte Carlo. El a rezervat un bilet de avion pe distanţa Milano-Geneva, iar de acolo, Geneva-Zurich-Moscova. Am aflat că a stat în două hoteluri de pe Coasta de Azur, înainte de atentat. Şi-a folosit cartea de credit. Langley a descoperit o fotografie din Portugalia, făcută de un agent de-al nostru. Este suficient să le fie arătată celor din Monte Carlo.

— Superb, făcu Malko încântat. Cât despre mine, sunt sigur că el este cel care a organizat atentatele din Moscova. Şi am şi doi martori.

El îi relată americanului ultimele evenimente şi încheie:

— De acum, ancheta noastră poate fi considerată ca şi terminată. Ştim cine a executat cele trei atentate. Avem martorii necesari şi indicii materiali ca să putem dovedi

totul.

— Într-adevăr, făcu americanul.

— Şi mai ştim că Gogorski lucrează pentru Simion Gurevici. Aşa că avem un dosar bine aranjat, din punctul nostru de vedere. Nu este însă de ajuns pentru un tribunal. În plus, ne aflăm în Rusia, unde Gurevici este protejat de Kremlin. El poate să blocheze orice acţiune judecătorească, cum a mai şi făcut. Prizonierii noştri pot fi cu uşurinţă lichidaţi sau anihilaţi…

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Redd.

— Vreau să spun că, în ciuda certitudinii noastre, nu putem rezolva problema în justiţie. Desigur, am putea apela la un tribunal francez sau american şi să obţinem o condamnare prin contumacie, dar în acest caz, ei nu vor mai scoate capul din Rusia, rămânând astfel la adăpost. Ca în cazul lui Radovan Karazici sau Slobodan Miloşevici.

Austin Redd păstră uri lung moment de tăcere înainte de a recunoaşte:

— Sunt obligat să fiu de acord cu acest punct de vedere. Pentru noi, este ceva extrem de frustrant. Asta înseamnă că toată truda dumneavoastră a fost în zadar?

— Nu în mod absolut necesar, îl corectă Malko. Este adevărat că noi suntem adepţii aplicării legii. Cu toate acestea, există anumite circumstanţe în care aplicarea legii nu poate rezolva lucrurile. Dumneavoastră vreţi să vă răzbunaţi agenţii, aşa cum vreau şi eu şi să recuperaţi acele documente pentru care au murit aceştia. Deţinătorul lor ar putea fi favorizat pentru următoarele alegeri, nu-i aşa?

— Ştiu acest lucru, îi tăie vorba cu un gest de nerăbdare americanul. Aveţi vreo idee despre cum am putea ieşi din acest impas?

— Da, răspunse Malko.

Capitolul XX.

— *Gospodin* Gurevici vă aşteaptă? Întrebă cu un aer neîncrezător gorila din faţa hotelului particular.

— Nu, răspunse Malko. Daţi-i însă cartea mea de vizită, cred că mă va primi.

Gardianul se duse să predea mesajul şi imediat apăru un tânăr cu ochelari, foarte politicos, care se scuză.

— Domnul Gurevici vă roagă să-l scuzaţi, dar este într-o conferinţă. Nu aţi putea reveni mâine?

— Vă rog să-i transmiteţi că vreau să-i vorbesc despre Maxim Gogorski. Astăzi ar fi de preferat…

Secretarul dispăru, lăsându-l pe Malko la intrare, împreună cu gorila. Când reapăru, părea la fel de indiferent.

— Domnul Gurevici vă aşteaptă…

Malko îl urmă, străbătând saloanele şi încrucişându-se cu un alai ce tocmai ieşea din birou. Finanţistul fusese cu adevărat într-o reuniune. El îl întâmpină pe Malko cu o deosebită căldură şi îl pofti să se aşeze la lunga masă de conferinţe. Gurevici arbora un zâmbet strepezit. Era tras la faţă şi avea cearcăne mari sub ochi.

— Vă mai amintiţi de ultima noastră conversaţie? făcu el cu o voce prefăcut triumfătoare. Vă anunţam în legătură cu sosirea la Moscova a unui comando cecen, pregătit să organizeze atentate. Din nefericire, presupunerea mea s-a adeverit. Principalii vinovaţi sunt morţi, aşa cum aţi putut citi deja în presă.

— Se pare că sunteţi foarte bine informat, recunoscu Malko cu ironie în glas. Este şi normal, pentru că acel comando se afla chiar sub ordinele dumneavoastră.

— Poftim? tresări miliardarul.

— L-am găsit pe cei doi fugari, pe Mukhit Saitakov şi pe Aşemez Goceaiev. Ieri am stat împreună cu ei în faţa acestei clădiri şi l-au identificat în mod oficial pe bărbatul care i-a contractat pentru cele două atentate din Moscova. Ei îl cunoşteau doar sub numele de Piotr, dar în realitate se numeşte Maxim Gogorski. Este vorba chiar de şeful

securităţii firmei dumneavoastră.

Malko văzu cum bărbatul din faţa lui face feţe-feţe. Cu chipul descompus, rusul abia reuşi să îngaime:

— Sunt, sunt nişte minciuni sfruntate, nişte calomnii. Maxim este un vechi ofiţer din armata sovietică, un bărbat foarte cinstit şi foarte devotat.

— Nici nu mă îndoiesc că e devotat, confirmă Malko. Ca să nu mai pierdem timpul, vă rog să luaţi cunoştinţă de acest dosar.

El împinse spre Simion Gurevici un dosar roşu şi începu să contemple portretele agăţate pe pereţi, în timp ce rusul îşi scotea ochelarii.

Malko adusese cu el dosarul întocmit de CIA cu privire la atentatul de la Monte Carlo, în care era implicat Gogorski. Din dosar nu lipseau declaraţiile celor doi prizonieri, completate ulterior cu recunoaşterea lui Piotr în persoana celui ce ieşise din hotelul particular ai lui Simion Gurevici. În încăpere se aşternu liniştea, apoi Gurevici închise dosarul, îşi scoase ochelarii şi oftă.

— Nu pot să cred ochilor. Pot să fotografiez aceste documente?

— Nu este necesar. Vi le las dumneavoastră.

Gurevici încerca cu greu să-şi recapete sângele rece. Era total destabilizat.

— Îl voi convoca pe Gogorski chiar azi, zise el. Trebuie să-mi dea o explicaţie. Dacă este adevărat, ar fi cu adevărat monstruos...

— Într-adevăr. De altfel, ambasadorul Statelor Unite la Moscova va comunica ministrului rus al Afacerilor externe aceste piese, împreună cu mandatul internaţional de arestare emis împotriva lui Maxim Gogorski de către autorităţile americane. Tot el va anunţa şi mass-media, pentru ca această afacere să nu rămână îngropată... Americanii ţin foarte mult să ştie cine i-a dat ordin lui Gogorski să comită aceste atentate. Suntem în posesia analizelor care au dovedit că acelaşi tip de explozibil a fost folosit şi în atentatul de la Monte Carlo.

— Cine a făcut aceste analize? Este o cacialma!

Brusc, pojghiţa de nevinovăţie crăpase. Ochii negri ai

rusului scăpărau de ură.

— Societatea *Rosvoorujenie.*

Miliardarul se gârbovi brusc. Şocul era prea mare.

Malko se ridică în picioare şi conchise cu o ironie şi mai marcantă.

— Sunt dezolat că vă aduc veşti atât de proaste.

— Luaţi loc! făcu Simion Gurevici cu vocea uscată.

După ce Malko se aşeză iar pe scaun, rusul îl întrebă privindu-l ţintă în ochi:

— Ce doriţi *cu adevărat?*

Pulsul lui Malko se ridică uşor. Sosise momentul cel mai delicat. El răspunse cu o voce calmă:

— Ideal ar fi ca să vă aducem în faţa justiţiei ca să răspundeţi pentru aceste crime, domnule Gurevici. Dar nu sunt chiar aşa de naiv. Aici, vă bucuraţi de o protecţie ce va face aproape de neatins. S-a mai întâmplat şi altădată. Aveţi un paşaport israelian şi puteţi oricând să vă refugiaţi în Israel, de unde nimeni nu v-ar extrăda. Mai mult, noi nu suntem siguri că aţi vrut cu adevărat moartea celor cinci agenţi americani din CIA. Cât despre cele două atentate comise la Moscova, ele nu intră sub jurisdicţia noastră. — Deci am putea să vă acordăm beneficiul îndoielii.

— Asta vrea să însemne că...?

— Noi vrem ca Maxim Gogorski să plătească pentru această crimă. Dacă va fi cazul, vom considera afacerea ca încheiată, în ceea ce ne priveşte, iar documentele pe care vi le-am arătat vor fi clasate şi închise în arhivele noastre. Nu putem aştepta însă prea mult. Vă putem acorda maximum patruzeci şi opt de ore. Ar fi o greşeală foarte mare ca în acest răstimp Maxim Gogorski să dispară.

Malko se ridică. Nici nu ajunse bine la uşă, că Gurevici spuse:

— Voi studia acest dosar cu foarte mare atenţie.

El îl conduse afară. Când ajunse în stradă, Malko îşi spuse cu satisfacţie că bătuse primul cui în coşciugul lui Gogorski. Era doar începutul sfârşitului.

*

* *

Uşa se trânti mai tare ca de obicei, fapt ce o făcu pe

Elena să tresară. Când Simion era nervos, era semn rău… El apăru în living ca o furtună, îşi aruncă servieta de piele pe canapeaua Versace, apoi merse către barul lăcuit cu negru şi îşi umplu un pahar cu Defender „Vechi de cinci ani”, după care se lăsă să cadă alături de ea, cu chipul posomorât. Elena tocmai alesese câteva mobile din catalogul lui Claude Dalie, dar se gândi că nu era momentul potrivit să atace subiectul acesta.

— Ticălosul de Maxim m-a băgat în c…! făcu el negru la faţă.

— Cum se poate aşa ceva, doar este un om extrem de devotat!

Simion îi povesti totul. Elena nu părea deloc surprinsă. Americanii erau puternici. Ea nu-l compătimea pe Gogorski, care era singura persoană ce ar fi putut-o implica în atentatul de la Monte Carlo. Cu un zâmbet forţat, spuse:

— Totul se va termina cu bine! Gogorski ştie?

— Din fericire, nu.

— Atunci, nu se va întâmpla nimic dacă vom acţiona repede. El se întoarse către ea.

— Am nevoie de tine.

— Îţi stau la dispoziţie, făcu ea cu simplitate. Tocmai voiam să fac ceva cumpărături…

Simion cunoştea gustul Elenei pentru bijuterii, mai ales pentru cele scumpe. Deşi eliminarea lui Gogorski nu rezolva toate problemele, avea prioritate.

— Vreau să deschid o cutie cu caviar, propuse tânăra femeie. Tocmai am primit-o din Kazahstan.

— Mai degrabă aş vrea nişte heringi, zise Simion Gurevici, care îşi păstrase gusturile simple din tinereţe.

*

* *

Elena fuma o ţigară Sabranie, rezemată de urî sicriu italian care se vindea pentru enorma sumă de o mie cinci sute de dolari. Era un lux rezervat numai mafioţilor. Ruşii obişnuiţi erau îngropaţi în sicrie făcute din carton şi hârtie. Magazinul de Pompe funebre din Bolşaiaseviţkaia nu arăta cine ştie ce. Plafonul putea fi atins cu mâna, iar sicriele erau puse unele peste altele. Biroul era undeva, în fundul curţii,

unde trei bătrânele făceau coroane de flori cât era ziua de lunga. Elena se uită la ceasul ei Breitling, al cărui ecran era înconjurat cu diamante. Maxim Gogorski întârzia la întâlnire. Cuprinsă de o bruscă neliniște, ea îl sună pe Simion la telefonul portabil.

— Nu te neliniști, răspunse acesta. Vine tocmai din Jukovska și drumul este foarte aglomerat, o asigură miliardarul.

În ajun, Elena îl sunase pe Gogorski la el acasă. Îl anunțase că Grigori Iabloko se află în mod excepțional la Moscova și că îl așteaptă în locul obișnuit.

Mafiotul rus avea un lanț de magazine de pompe funebre, rezervate bogătașilor și mafioților. La fiecare „reglare de conturi" avea un câștig substanțial. Ori de câte ori sosea la Moscova, avea grijă să adune banii lichizi obținuți din afaceri și își întâlnea colaboratorii. Elena tresări.

Ușa de la stradă se deschise scârțâind. În prag se ivi silueta lui Maxim Gogorski. Clipind din cauza întunericului dinăuntru, el închise ușa în urma lui.

— Maxim, ai întârziat! strigă Elena înaintând spre el.

— Da, știu. Peste tot sunt puncte de control. Am pierdut o grămadă de timp pe Kutuzovski. Grigori a sosit?

— Da, te așteaptă în birou.

El se opri lângă ea și-i spuse zâmbind:

— Arăți de milioane în dimineața asta.

Elena era îmbrăcată cu un mantou ușor, foarte lung, cu buzunare mari și, pe dedesubt, se zărea o fustă extrem de scurtă. Ea îi făcu loc să treacă.

— *Pajaluista.*

El se strecură printre mormanele de sicrie. Imediat, Elena scoase din buzunar un mic revolver Smith & Wesson, de calibrul 38. Întinse brațul și trase un glonț în ceafa lui Gogorski. Acesta se prăbuși fără să scoată nici un strigăt. Calmă, Elena se apropie de el și îi mai trase două gloanțe, sfărâmându-i craniul. O baltă mare de sânge se lăți pe podeaua murdară. Elena vârî arma încă fumegândă înapoi în buzunar și strigă:

— Saşa! Vladimir!

Din birou, se iviră cei doi bodyguarzi ai lui Gurevici. Elena

le arătă un sicriu somptuos din stejar, cu un capac din două părţi, dintre care, una transparentă, pentru ca să se poată vedea chipul mortului.

— Puneţi-l înăuntru, le ordonă ea.

Cei doi apucară cadavrul şi îl aruncară în sicriu. Elena avu grijă să-l scotocească peste tot, apoi fu pus capacul.

— Să-l duceţi direct la crematoriu, mai spuse ea, întinzându-le un teanc de bancnote. După aceea, duceţi-i maşina la el acasă.

Gorilele ridicară sicriul şi ieşiră în stradă. Camioneta lor era parcată lângă trotuar. Nimeni nu-i remarcă. Era perfect normal să vezi cum se încarcă un sicriu într-o maşină, în faţa unui magazin de pompe funebre. Elena îşi aprinse o nouă ţigară şi formă numărul amantului ei.

— Totul este în regulă, zise ea. Prietenul nostru a plecat chiar acum.

— *Haraşo!* Făcu Gurevici cu uşurare în glas. Vino repede înapoi.

Pentru această expediţie, îi dăduse Mercedesul său, fără şofer. Era pentru prima dată când Elena omora pe cineva, dar ea găsi că este extrem de simplu. Ca în filme. Chipul zdrobit al lui Gogorski nu o impresionase deloc. Era adevărat că nici prea sensibilă nu era. În plus, trebuise să-l lichideze pe singurul martor capabil să o învinovăţească în mod direct.

În curte, cele trei băbuţe aranjau coroane de flori, neobosite. Elena li se adresă veselă:

— *Da svidania, babuşki!*

— *Da svidania, gospodina!* făcură femeile într-un glas.

Ele auziseră împuşcăturile, dar nu erau plătite ca să pună întrebări. Având în vedere numărul impresionant de întreprinderi care îşi plăteau personalul în natură, ele preferau rublişoarele decât sicriele.

*

* *

Elena se opri brusc la ieşirea din magazin. Lângă maşina ei, era oprită o maşină, iar la volan stătea un bărbat. Un val de adrenalină îi inundă trupul. Ce căuta acolo? Şi de ce? Dacă a auzit împuşcăturile? Înnebunită de spaimă, Elena

rămase împietrită. Apoi îşi dădu seama că maşina cu sicriul plecase, ca şi maşina lui Gogorski şi se mai linişti puţin. Nu era mortul, nu era nici crima. Prefăcându-se că nu-l vede, ea se îndreptă către Mercedes. Agentul CIA se dădu jos din maşină şi se îndreptă către ea.

— Văd că frecventaţi locuri deloc vesele, Elena, remarcă el cu un ton glumeţ.

Ea îi adresă surâsul ei cel mai devastator.

— A trebuit să comand un sicriu pentru un prieten care tocmai ne-a părăsit. Dar ce faceţi dumneavoastră aici?

— Vă aşteptam. Nu doriţi să-mi acordaţi un minut?

Elena făcu o mutrică sexy, blestemându-l în sinea ei.

— Un minut, nu mai mult. După aceea, merg la *„bănia”.* Vreţi să urcaţi în maşina mea?

Mai avea trei cartuşe în revolver. Dacă tipul încerca să o enerveze, putea să scape uşor de el.

— Aş prefera să stăm în maşina mea, făcu Malko. Este mai sigură.

— Mai sigură?

— Vă voi explica mai târziu.

— *Haraşo.*

Malko îi deschise portiera, apoi se instala la volan. Se aflau la vreo treizeci de metri de Mercedes. Elena îşi aprinse o altă ţigară şi întrebă:

— Ce doriţi de la mine?

— Vreau să vă fac un mare serviciu.

— Un serviciu?

— De ce?

— Pentru că şi dumneavoastră tocmai mi-aţi făcut unul, îl răspunse Malko cu un zâmbet rece.

— Eu?

— Da. L-aţi asasinat pe Maxim Gogorski. Pe asasinul celor cinci americani. Bărbatul pe care ar fi trebuit să-l lichidez eu. I-am văzut sicriul. Iar mai devreme, am auzit cele trei împuşcături. Bravo!

Ea se uită la el împietrită. Cu greu, reuşi să articuleze:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Eu nu am omorât pe nimeni. Indexul ei era crispat pe trăgaciul armei, în fundul buzunarului.

Malko făcu un semn de nerăbdare.

— Nu are importanţă, Elena. Pentru că m-aţi scăpat de Gogorski, am vrut doar să vă avertizez că sunteţi următoarea pe lista neagră…

Ochi femeii se îngustară, iar ea întrebă cu o voce răguşită:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Prietenul dumneavoastră, Simion, cel care v-a cerut să-l ucideţi pe Maxim Gogorski, credeţi că vă vrea binele?

Ea nu mai avu timp să-i răspundă. O explozie puternică zgudui strada. Mercedesul ei fusese aruncat în aer, cuprins de flăcări. Albă ca ceara, Elena privea nemişcată la ceea ce mai rămăsese din eleganta maşină.

— Iată pentru ce nu am vrut să mă urc în maşina dumneavoastră, făcu Malko. Eraţi programată să săriţi în aer în apropiere de pod. Ştiam că uneori mai poţi scăpa din astfel de atentate, dar într-o stare destul de proastă. Ar fi fost păcat pentru o femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră.

Lividă, cu maxilarele încleştate, Elena îşi privea maşina care ardea. Se auzi o sirenă de pompieri apropiindu-se. De jur-împrejur începură să se adune mai mulţi gură-cască. Malko porni motorul şi demară, ocolind epava cuprinsă de flăcări.

— Vă conduc eu, zise el. Din păcate, cred că la viitoarea încercare nu vor mai da greş. Reprezentaţi un risc prea mare pentru Simion Gurevici. Tipul vrea să doarmă liniştit, ar trebui să-l înţelegeţi şi pe el…

Elena avu nevoie de cinci minute până să poată deschide gura.

— Unde mă duceţi?

— Acolo unde doriţi. Poate că vreţi să mergeţi în Novokurneţkaia?

— Dar dacă tot ce spuneţi este adevărat, el mă va ucide! protestă Elena.

— Este o ipoteză foarte probabilă, dar nu eu am obligaţia să veghez asupra dumneavoastră.

Îngrozită, Elena îl apucă de braţ.

— Aşteptaţi! Opriţi maşina!

El se supuse, oprind lângă trotuar. Ea îşi scoase o ţigară, pe care o aprinse cu o mână tremurătoare, apoi îl întrebă:

— Cum de aţi ştiut?

— Foarte simplu. Vă supraveghez de ieri seară, după vizita făcută la Gurevici, în care i-am spus că l-am identificat pe Maxim Gogorski. Eram sigur că vă va cere să-l eliminaţi. Şi că avea să facă acelaşi lucru şi cu dumneavoastră. Trebuia să termine odată cu toată această poveste nefericită. Azi-noapte, cineva a montat ceva sub maşina dumneavoastră. Am fost însă sigur că nimic nu se va întâmpla mai înainte să vă îndepliniţi misiunea. Acum, o femeie prevenită, face cât două. Presupun că aveţi posibilitatea să vă apăraţi.

Eleva strivi ţigara cu furie. Chipul îi era urâţit de un rictus.

— Nu, zise ea.

— În cazul acesta, ar trebui să fugiţi.

— Aţi accepta să mă protejaţi? îl întrebă ea cu brutalitate.

— Tocmai v-am spus că nu este meseria mea….

— Vorbesc de o protecţie adevărată, aşa ca în filme.

— Adică?

— Ştiţi prea bine. Prietenii americani pot face ceva.

— De ce ar face-o?

— Pentru că eu am nişte informaţii care i-ar putea interesa.

— Ce anume?

— Datele pe care le aşteptau de la Igor Zakaiev. Cele pentru care a fost eliminat. Am acces la seif şi am şi cheia. El mi le-a încredinţat mie…

Malko o privi gânditor.

— Este o precauţie care vă va salva poate viaţa, Elena. Văd că înţelegeţi foarte repede.

— Duceţi-mă la Ambasada americană, zise femeia cu o voce ştearsă. Imediat.

*

* *

Hotelul *Dolderera* la fel de liniştit, izolat în mijlocul copacilor de pe o colină din Zurich. Malko îşi ridică paharul

cu şampanie în direcţia Elenei, care stătea în faţa sa.

— În sănătatea dumneavoastră, Elena. Pentru un nou început!

În marea sală de mese, de la ale cărei ferestre se putea admira o minunată panoramă a oraşului, era puţină lume. Sosită în ajun cu un Falcon 2000 aparţinând CIA, Elena ieşise din Rusia cu un paşaport fals, însoţită de „baby-sitter". Nici nu mai trecuse pe la ea pe acasă înainte de a-şi părăsi ţara. Pentru cei de acolo, era ca dispărută de pe faţa pământului, ca şi cum ar fi plecat pe o altă planetă. Ea nu ştia că aruncarea în aer a Mercedesului ei fusese o înscenare pusă la cale de Malko, bomba fiind montată de un om din CIA, în timpul nopţii. Bomba fusese programată ca să explodeze la momentul potrivit. Încă de la începutul anchetei. Malko şi CIA ştiau că ea avea acces la preţioasele documente, dar nu aveau cum să o constrângă ca să le predea.

Malko îşi mai turmă puţin Taittinger Comtes de Champagne Rose 1993. La o masă din apropiere, patru bărbaţi tocmai terminau de mâncat. Erau cei patru „baby-sitter" care a doua zi trebuiau să o conducă pe Elena către noul ei destin. Avea să primească o nouă identitate şi un nou domiciliu. Nici măcar Malko nu ştia încă unde. Ei îşi petrecuseră ziua la Credit Suisse. Elena virase 7 850 000 de dolari într-un cont CIA. Din aceşti bani avea să trăiască de acum înainte.

Cât despre Malko, el avu parte de câteva aranjamente amuzante, ajutat fiind de un consilier de finanţe. Având la dispoziţie documentele furnizate de Elena, reuşise să încurce niţel iţele afacerilor dubioase ale clienţilor lui Igor Zakaiev, printre care se număra şi Simion Gurevici. Malko trimise la diferite bănci câteva avize de transfer care riscau să facă ceva valuri. Printre acestea era şi un virament de patru milioane de dolari, bani ce umpleau gaura făcută în bugetul CIA. Cât despre Leila, aceasta se întorsese în Caucaz, în compania lui Mukhit Saitakov şi Aşemez Goceaiev. Fusese unica soluţie posibilă.

Acum urma o perioadă de destindere. Înainte de a părăsi Europa, Elena îşi cumpărase o rochie lungă de la Alaya, care

îi venea ca turnată. Machiajul savant sublinia frumuseţea gurii roşii, iar părul era şi mai strălucitor ca altădată. Cei câţiva bărbaţi din jur îl invidiau din inimă pe Malko.

— Ce aveţi de gând să faceţi? o întrebă acesta.

Elena zâmbi.

— Nimic. Vreau să respir, să mă bucur de lumina soarelui. Ador soarele.

Sala de mese se golise. Mai rămăseseră doar ei şi cei patru „baby-sitter". La Zurich, lumea se retrăgea devreme seara. Elena se ridică prima de la masă, fapt ce-i permise lui Malko să-i admire curbura şoldurilor, pusă în valoare de rochia strâmtă. Evident, aveau camere separate. Elena se opri în faţa uşii ei, întorcându-se către Malko.

— Nu cred că ne vom mai revedea...

— Nici eu nu cred că va fi posibil...

Ea îl privi gânditoare. Era superbă, cu gura ei roşie ca sângele şi cu cascada de păr negru.

— Mi-aţi salvat viaţa, făcu Elena. Ar trebui să vă mulţumesc.

— Cum? întrebă Malko vesel, încă sub efectul stării de euforie, după succesul repurtat.

— Nu ştiu decât un singur mod de a-mi arăta gratitudinea, zise femeia cu vocea răguşită.

Ea se lipi de Malko şi îi strivi buzele cu o sărutare, lăsându-se purtată apoi de el. La început, Malko nu simţi un apetit prea mare. Numele Elenei fusese amestecat în prea multe afaceri dubioase. Ştia că nu el îi salvase viaţa şi că, dimpotrivă, ea îi făcuse lui un nenorocit de serviciu. Totuşi de ce nu ar fi profitat de situaţie?

*

* *

Cei doi continuară în cameră ceea ce începuseră încă de pe culoar. Erau lipiţi ca unul singur. Malko descoperi că sub rochie, Elena purta ciorapi, fapt ce dovedea că premeditase totul! Rochia îi alunecă pe parchet şi în faţa ochilor lui, apăru o viziune a anilor cincizeci, în sutien, slip şi portjartier negru care susţinea ciorapii strălucitori. După ce se lungi pe pat, Elena îşi scoase cu mişcări lente slipul negru.

— Mângâie-mă, susură ea ca o felină în călduri.

Malko se supuse, făcând-o să se încordeze ca un arc. Elena respira din ce în ce mai repede.

— Nu te opri! Nu te opri! făcu ea cu vocea răguşită.

După ce atinse extazul, ea şopti:

— De multă vreme nu am mai simţit aşa ceva! De pe vremea când eram elevă, mărturisi ea cu un ton puţin ruşinat.

*

* *

Simion Gurevici urla la telefonul lui mobil, străbătând biroul ca un nebun.

— Dar, Dudaiev. Nu am făcut nimic! *Boje moi!* Îţi jur pe capul mamei mele!

— Maică-ta este o târfă care a fătat un porc ticălos! Se auzi replica amabilă a interlocutorului său. Nu vrei să te laşi de furat! Aştept o explicaţie de la tine. *Dobrîi vecer!*

Telefonul fu închis cu furie. Gurevici se lăsă să cadă într-un fotoliu. Era sleit de puteri. Îl apucase o puternică criză de hepatită. Nu mai înţelegea chiar nimic. Mai întâi, dispariţia brutală a Elenei, pe care nimeni nu o mai văzuse după plecarea de la Pompe funebre. Maşina ei explodase, iar el nu ştia cum se întâmplase. Nici la telefon nu mai răspundea. Pur şi simplu se volatilizase şi nici unul din amicii săi din FSB nu putuse să-l ajute. Nici nu-şi revenise din acest şoc, că primise un telefon de la unul din asociaţii lui ceceni, care îl învinuia că i-ar fi lichidat contul din Bahamas. Chiar în momentul în care trebuiau să achiziţioneze armament! Simion Gurevici se jurase pe ce avea mai sfânt că nu era cu nimic vinovat. Sunase apoi la bancă şi i se confirmă faptul că fusese făcută o cerere de transfer folosindu-se codul său numeric personal…

Telefonul sună iar. De data asta era iar Dudaiev, prietenul lui cecen.

— M-am înfuriat degeaba, îmi pare rău. Te aştept să vii la hotel *Saliut* peste o oră, ca să discutăm.

— *Haraşo! Haraşo!* zise Gurevici uşurat.

El îşi adună repede actele, apoi se repezi la maşină şi-i strigă şoferului:

— Du-mă la *Saliut!*

După o jumătate de oră, el intra în parchingul hotelului. Încă mai era cu mâna pe clanţa portierei, când o maşină Opel Rekord, parcată în dreapta sa, sări în aer cu un zgomot asurzitor. Suflul deflagraţiei seceră totul în jur. Cu faţa plină de sânge, cu un braţ smuls şi cu trupul plin de arsuri, Gurevici mai reuşi să facă doar câţiva paşi şi se prăbuşi chiar în faţa hotelului. Cineva îi stinse haina care ardea încă, dar el nu mai simţea nimic.

*

* *

La mănăstirea din Novodievici, băteau clopotele de aur pentru Raisa Gorbaciov. Cerul era albastru şi senin. O mare imensă de oameni se adunase ca să vadă alaiul funebru. Locul era împânzit de poliţie. Limuzina Ambasadei Statelor Unite, în care Malko stătea alături de Austin Redd, se opri în faţa intrării micuţei biserici. Ei coborâră şi pătrunseră înăuntru, unde era reunită familia lui Gorbaciov. Austin Redd se aplecă la urechea lui Malko.

— Acolo este, tipul cel înalt din rândul al doilea, Alexandru Voloşin, şeful administrativ al Kremlinului.

Soţia lui Boris Elţîn era şi ea alături de Gorbaciov, al cărui chip era răvăşit de durere. Dacă se adunase atâta omenire, era pentru că ruşii era impresionaţi de marile poveşti de iubire. Camerele de luat vederi imortalizau clipa în care fostul preşedinte al Uniunii Sovietice îşi luă rămas bun şi săruta pentru ultima dat chipul soţiei sale, secerată de leucemie cu trei zile mai devreme.

Ceremonia fu scurtă, apoi toată lumea se îndreptă către cimitirul aflat în spatele bisericii. Acolo se odihneau eroi ai Uniunii Sovietice, savanţi, mari artişti, astronauţi, nume celebre de nomenclaturişti. Sicriul fu depus în pământ. Rămăseseră în jur doar familia şi câteva persoane oficiale. În momentul când se termină ceremonia, Austin Redd se apropie de Alexandru Voloşin şi spuse încet:

— Iată dosarul despre care v-am vorbit. Sper că vă va fi de folos.

Rusul luă dosarul şi-i mulţumi cu un zâmbet îngheţat.

Dosarul conţinea copiile documentelor retrase de la banca din Zurich. Cuprindea numele adevăraţilor beneficiari

ai deturnărilor de fonduri din 1995 încoace. În total, unsprezece miliarde de dolari, din care de o bună parte profitase „Familia”. De acum, Kremlinul ştia că CIA este la curent cu totul. În cazul în care Kremlinul ar fi avut proasta idee de a anula sau de a falsifica alegerile, lucrurile puteau fi date în vileag…

Malko se simţea bine. După eşecul suferit în Iugoslavia, reuşise o adevărată victorie. Chiar împotriva celor mai înverşunaţi adversari ai săi.

Mulţimea se risipea.

Deodată, Malko văzu un bărbat în costum sobru, cu un buchet de trandafiri în mână, înaintând pe alee. Era Evgheni Primakov, fostul director al KGB, fost ministru al Afacerilor externe, fost prim-ministru al lui Boris Elţîn. Impasibil, el trecu pe lângă cortegiul celor care părăseau cimitirul. Austin Redd zise încet:

— Mulţumită dumneavoastră, acesta ar putea fi numit viitorul preşedinte al Rusiei.

Sfârşit.

Limuzina Ambasadei Statelor Unite, în care Malko stătea alături de Austin Redd, se opri în fața intrării micuței biserici.

Ei coborâră și pătrunseră înăuntru, unde era reunită familia lui Gorbaciov. Austin Redd se aplecă la urechea lui Malko.

– Acolo este, tipul cel înalt din rândul al doilea, Alexandru Voloșin, șeful administrativ al Kremlinului.

Soția lui Boris Elțîn era și ea alături de Gorbaciov, al cărui chip era răvășit de durere. Dacă se adunase atâta omenire era pentru că rușii erau impresionați de marile povești de iubire. Camerele de luat vederi imortalizau clipa în care fostul președinte al Uniunii Sovietice își lua rămas bun și săruta pentru ultima dată chipul soției sale, secerată de leucemie cu trei zile mai devreme.

În momentul când se termină ceremonia, Austin Redd se apropie de Alexandru Voloșin și spuse încet:

– Iată dosarul despre care v-am tot vorbit. Sper că vă va fi de folos...

PREȚ 12 000 Lei

ISBN 973-8070-04-X